

АЛЪН ДИЙН ФОСТЬР КЕЙБЪРСКИЯТ КРИСТАЛ

Част 0 от „Междузвездни войни“

Превод от английски: Олга Дончева, 1993

chitanka.info

*На татко и мама Оксели, на Луи и Ели —
с цялата ми любов, която може да изпълни
няколко вселени...*

Альн Дийн Фостър

I.

Колко прекрасна е вселената, помисли си Люк. И как красиво се дипли подобно на бляскава кралска мантия. Леденостудена и безупречно черна в самотата и пустотата си, тя е толкова различна от пъстрия калейдоскоп безспирно въртящи се прашинки, които хората наричат свой свят, където те, подобно на бактерии, се развиваат, размножават и избиват взаимно. И всичко това само за да може някой да каже, че стои малко по-високо от събрата си.

В моменти на депресия той отново се убеждаваше, че във всички тези светове нито едно живо същество не е щастливо. Унищожителни за хората заболявания се бореха ожесточено и яростно помежду си; цяла редица раково болни цивилизации се изтребваха взаимно, хранейки се със собствената си плът и кръв, неспособни нито да оздравеят, нито да загинат напълно.

Жертва на тези жестоки изтребления бяха станали собствените му родители, а след това и леля му, и чичо му Оуен. Тяхна жертва бе и човекът, когото Люк се бе научил да уважава повече от всички други на света — старият рицар-джедай Бен Кеноби.

Но въпреки че видя светлинния меч на Дарт Вейдър да поразява Кеноби на вече унищожената имперска военна база Планета на смъртта, той не можеше да повярва съвсем, че старият мъдрец наистина е умрял. След меча на Дарт Вейдър бе останал само въздух. Безспорно Бен Кеноби бе напуснал това измерение на битието. Но никой не можеше да каже в каква друга форма на битието е преминал. Може би смъртта и...

А може би не.

Понякога Люк изпитваше приятното трепетно усещане, че някой скрито го следва зад гърба му. Случваше се това невидимо присъствие да движи ръцете и краката му вместо него или да му подсказва идеи и възможности, когато собствената му мисъл бе безпомощна и безплодна. Безпомощна — като тази на предишното малко момче от пустинния свят на Татуайн.

Но независимо дали тези невидими духове съществуват или не, мрачно си помисли Люк, единственото напълно сигурно нещо е, че неопитният младеж от миналото е изчезнал, изпарил се е като лятна мъгла.

Той не заемаше никакъв възлов пост в Съюза на бунтовниците от всички планети, който се бореше срещу корумпираната власт на Империята. Но вече никой не му се подиграваше и не го наричаха селско момче — не и след участието му в унищожаването на смятаната за неприступна военна база, построена тайно от управителя Моф Таркин и верния му сподвижник Дарт Вейдър.

Светът, в който Люк бе живял като малък, не познаваше йерархията на титлите и затова той не им придаваше никакво значение. Когато водачите на бунтовниците му предложиха да си избере каквато пожелае награда, стига да е в рамките на възможностите им, той поискава да му разрешат да остане пилот на някой от изтребителите на съюзническите сили. Някои сметнаха желанието му за неоправдано скромно, но един мъдър генерал възрази, че Люк може да бъде полезен на бунтовниците без звание и специална задача, които, както посочи ветеранът на колегите си, само биха превърнали младежа в цел за унищожаване от силите на Империята. И така Люк си остана пилот, какъвто винаги бе искал да бъде, и продължи да усъвършенства летателните си умения, без да спира постоянно да се бори със Силата, която Бен Кеноби го бе научил постепенно да започне да разбира.

Но сега не е време за размисли, напомни си той, докато изучаваше показанията на приборите на кръстокрилия си изтребител. Той хвърли поглед напред и пред очите му блесна ослепително пулсиращото кълбо на Сиркарпъс Мейджър, чието убийствено силно излъчване бе сведено до поносим интензитет от фототронните материали, използвани за изработка на бордовите екрани на изтребителя.

— Как е там отзад, Арту? — извика той в шлемофона си. Жизнерадостното писукане на нисичкия дроид, прикрепен точно зад пилотската кабина, увери Люк, че всичко е наред.

Цел на пътуването им бе Четвъртата планета, на орбита около тази звезда. Както много други, сиркарпъсианците бяха ужасени от извършваните от Империята зверства, но същевременно и твърде

парализирани от страх, за да се присъединят открито към Съюза на бунтовниците.

С течение на годините на Сиркарпъс постепенно се бе зародило нелегално движение, което само чакаше да получи достатъчно помощ и подкрепа от Съюза, за да се надигне и присъедини усилията си към каузата на свободата.

Люк и принцесата бяха потеглили от миниатюрната база на бунтовниците, умело прикрита на най-отдалечената планета от системата, и бързаха за изключително важна среща с водачите на това нелегално движение, за да ги уверят в готовността си да им осигурят исканата подкрепа.

Той погледна хронометъра на контролното табло. Щяха да пристигнат по график и да разполагат с достатъчно време, за да успокоят силно разтревожените водачи на нелегалните и да ги убедят в поддръжката си.

Люк леко се наведе напред и хвърли поглед през десния борд на кораба, което му позволи да се възхити на блестящите елегантни форми на делтовидния изтребител, летящ до него. Светлините на командното табло очертаваха два силуeta в пилотската кабина. Единият беше бляскавата златиста фигура на Сий Трипио, дроида, приятел на Арту.

А другият... Когато и да погледнеше към нея, независимо дали, както в случая, ги разделяше междузвездното пространство, или бяха само на една ръка разстояние в конферентната зала, в него започваха да бушуват чувства, сходни по сила с изригването на вулкан. Защото в началото именно тя, Лия Органа, принцеса и сенатор на вече изпарилия се свят Алдеран, бе причината, подтикнала и помогнала на Люк да се присъедини към бунтовниците. Първо образът ѝ, а по-късно и цялостната ѝ личност бяха дали изходния тласък на необратимата метаморфоза, превърнала селското момче в пилот на изтребител. Сега те двамата бяха официални пратеници на управителния съвет на Съюза на бунтовниците пред нерешителното нелегално движение на Сиркарпъс.

Първоначално Люк смяташе, че изпращането ѝ на тази опасна мисия е твърде рисковано. Но имаше още една звездна система, която бе готова да се присъедини към Съюза, ако станеше известно, че жителите на Сиркарпъс вече са направили тази крачка. Същевременно,

ако тази система обявеше неподчинението си на Империята, нелегалните сили на Сиркарпъс несъмнено щяха да преминат на страната на бунтовниците. Така че всъщност не една, а две звездни системи чакаха резултата от тази мисия. И Люк знаеше, че ако тя се провали, и двете системи вероятно щяха да се обезверят и да им откажат помощта, от която бунтовниците отчаяно се нуждаеха. Те трябваше да успеят.

Всъщност Люк не се съмняваше в успеха на мисията. Той мълчаливо измени положението на кораба с четвърт градус към еклиптиката на звездата. Просто не можеше да си представи, че има живо същество, което принцеса Лия да не е в състояние да убеди — него поне тя можеше да убеди във всичко. Люк безкрайно ценеше миговете, в които принцесата забравяше титлата и положението си. Дори си мечтаеше понякога тя да ги забрави напълно.

Откъм гърба му се чу писукане, което го изтръгна от мечтите и изтри усмивката от устните му. Готова се да минат покрай Сиркарпъс 5 и Арту му напомняше за това. Огромното, обгърнато с облаци кълбо бе записано в картотеката на Люк като неизследвана в по-голямата си част територия, ако не се брои една-единствена експедиция на имперските сили, проведена преди много години. Според информацията в компютъра тя бе известна на сиркарпъсианците под името Мимбан и...

Междукорабният предавател забръмча и привлече вниманието му:

— Чувам ви, принцесо.

Отговорът й издаваше силно раздразнение.

— Левият ми двигател започна да генерира енергия с неравномерно пулсиране.

Дори когато в гласа ѝ се долавяше тревога, за него той си оставаше естествен, приятен и галещ ухoto като най-нежна музика.

— Много ли е сериозно? — попита той, тревожно бърчейки чело.

— Доста, Люк — гласът ѝ бе станал напрегнат и неестествен. — Вече започвам да губя контрол върху кораба, а разминаването в работата на двигателите все повече се усиства. Струва ми се, че няма да мога да се справя. Ще трябва да спрем на първата възможна база долу на Мимбан и да отстраним повредата.

Люк малко се поколеба, но попита:

— Сигурна ли сте, че няма да можете да издържите до Сиркарпъс 4?

— Не мисля, Люк. Може да успея да застана на близка орбита, но тогава ще трябва да си имаме работа с официалната ремонтна база и няма да успеем да се приземим на планетата. Ще изпуснем срещата, а аз *не мога* да си позволя това. Там ще бъдат представители на съпротивата от цялата система Сиркарпъс. Ако не пристигна, те ще изпаднат в паника. Ще ни трябва цял *станг* време, за да ги накараме пак да излязат на повърхността. А за нас, бунтовниците, привличането на световете на Сиркарпъс на наша страна е жизнено важно.

— Въпреки всичко не мисля, че... — започна той.

— Не ме принуждавай да ти заповядвам.

Люк преглътна готовия си отговор и започна трескаво да преглежда картите и данните от видеозаписите, с които разполагаше.

— Според наличната информация на Мимбан няма ремонтна база, Лия. Всъщност изглежда, че на Мимбан може да няма и аварийна спасителна база — допълни той, след като хвърли поглед към мрачното зелено кълбо, разположено малко встрани под кораба му.

— Няма значение, Люк. Трябва да проведа тази среща и ще кацна, докато все още имам някакъв контрол върху кораба. Сигурна съм, че в такава гъсто населена система всяка планета с годна за дишане атмосфера разполага със съоръжения за авариен ремонт. Данните са остарели или си сбъркал лентата. — Тя помълча малко и после продължи. — Сам ще се убедиш в това, като превключиш монитора си на честота нула четири шест едно.

Люк настрои апаратурата си на зададената честота. Малката кабина незабавно се изпълни с равномерно бръмчене.

— Не ти ли звуци познато? — попита тя.

— Добре де! Това са насочващи сигнали за приземяване — отвърна той смутено. Но независимо от допълнителните запитвания към компютърната система не откри никакви данни за база на Мимбан.

— Но тази база не е отбелязана нито в картотеката със станциите на бунтовниците, нито в тази на Империята. Ако...

Той внезапно мъкна, защото изтребителят на принцесата изпусна пламтящо кълбо нажежен газ, което ослепително се разрасна и изчезна.

— Лия! Принцесо Лия!

Малкият ѝ кораб всеч се бе отклонил от траекторията си и се отдалечаваше от него.

— Напълно изгубих контрол над страничните двигатели! Трябва да се приземя!

Люк побърза да последва курса ѝ.

— Не отричам, че има насочващи сигнали. Може пък да имаме късмет. Опитай се да включиш левия двигател!

— Правя каквото мога!

Последва кратко мълчание, а после тя каза:

— Престани да ходиш напред-назад, Трипио, и се опитай да опазиш вътрешните си прибори.

— Извинете, принцесо Лия — в металния глас на нейния спътник, бронзовия робот-преводач Сий Трипио, се чувствува разказание.

— Но какво ще стане, ако господарят Люк е прав и долу няма база? Може да се окажем захвърлени завинаги на този пуст свят, съвсем сами, без информационни записи, без... без *смазочни масла*!

— Нали чу сигналите на насочващия радар.

Люк видя малка експлозия, след което делтовидният изтребител рязко се гмурна под остръ ъгъл към повърхността на планетата.

Обезумял от ужас, той започна да вика принцесата, но за известно време в отговор се чуваше само пращене. После връзката се изчисти.

— Всичко свърши, Люк. Загубих напълно и десния заден двигател. Намалих с 90 процента мощността и на левия заден, за да балансирам системата за управление.

— Знам, аз също намалих мощността на двигателите си, за да съобразя скоростта си с вашата.

Притиснат в малката кабина на изтребителя, Трипио въздъхна и се вкопчи още по-здраво в заобикалящите го стени.

— Моля ви, постарате се да ни приземите меко, принцесо. Твърдото приземяване преобръща вътрешните ми жirosкопи.

— Същото се отнася и за моите вътрешности — отвърна принцесата, докато със стиснати зъби се бореше с бавноподвижните лостове за управление. — Освен това ти няма от какво да се притесняваш. Дроидите не страдат от морска болест.

Във всички други случаи Трипио би имал какво да възрази на това, но сега замълча, а изтребителят започна главозамайващото си спускане надолу. Люк трябваше да реагира мигновено, за да я последва. Имаше само един леко обнадеждаващ признак — насочващият сигнал не беше въображаем. Той наистина съществуваше и постоянно писукаше, докато Люк настройваше апаратурата на командното си табло така, че сигналът да се чува добре. Може би Лия бе права.

Но въпреки това той бе неспокоен.

— Арту, съобщи ми, акооловиш нещо необично, докато се снижаваме. Активирай максимално всичките си сензори и детектори.

Пилотската кабина се изпълни с окуражителното писукане на робота.

Те се бяха спуснали до 200 километра височина, когато Люк подскочи в креслото си. Нещо ставаше в съзнанието му. Някакво раздвижване на Силата. Той се опита да се отпусне, да го остави да се определи, да го обгърне и изпълни — така, както го бе учили старият Бен. Но неговата чувствителност далеч не бе така изострена и той искрено се съмняваше, че когато и да е, ще успее да достигне и до половината от онова съвършенство, с което Кеноби владееше Силата... въпреки че старият човек дълбоко вярваше във възможностите му. Все пак Люк знаеше достатъчно, за да определи характера на това едва доловимо усещане. То породи у него почти осезаемо чувство на тревога, което идва от нещо (или някакви неща) там долу, на повърхността. Но не беше сигурен. А и така или иначе, сега нищо не можеше да направи. Крепеше го само надеждата, че корабът на принцесата ще успее да се приземи благополучно.

Но колкото по-бързо успееха да напуснат Мимбан, толкова по-добре щеше да се чувства.

Въпреки трудностите при управлението на кораба, принцесата намираше време да му предава информация за координатите си, сякаш той не можеше сам да определи курса ѝ. Същевременно Люк се опита да идентифицира нещо, което току-що бе забелязал долу под тях, докато навлизаха във външните слоеве на атмосферата. Там в облаците имаше нещо много странно... но не можеше да разбере какво.

Той съобщи за новата си грижа на принцесата.

— Люк, създаваш си повече тревоги от необходимото. Ще умреш от притеснение още млад и зелен. А това ще е голяма загуба за...

Никога нямаше да узнае какво точно ще загуби, притеснявайки се до смърт, защото в този момент те започнаха да навлизат в тропосферата и реакцията на двета кораба, последвала незабавно след контакта с по-плътния въздух, бе съвсем необичайна.

Сякаш корабите им се бяха гмурнали внезапно от заоблаченото, но иначе нормално на вид небе в океан от втечнено електричество. Гигантски многоцветни светковици изригнаха от заредения с енергия привидно празен въздух и при допира с корпуса на кораба предизвикаха хаос в апаратурата, в която допреди секунда бе царувал пълен ред. Вместо синьо-жълтия облачен покров, през който бяха очаквали да преминат, атмосферата около тях бе напоена със странни, хаотично движещи се енергии, толкова диви и неудържими, че приличаха на живи. Арту Диту нервно пищеше зад гърба на Люк.

Люк поведе борба със собствената си апаратура. Тя го засипа с куп електронни глупости. Изтребителят му подскачаше обезумял, в плен на неизвестни сили, достатъчно мощни, за да го подхвърлят като играчка. Но ето че многоцветната буря остана зад гърба му, сякаш корабът внезапно бе изплувал от воден циклон. Само командното му табло продължаваше да показва данни, които биха могли да бъдат и постоянните параметри на електронната вихрушка. Люк бързо прегледа информацията на дисплея, за да се увери в онова, от което най-много се опасяваше: изтребителят на принцесата не се виждаше никъде. Докато се опитваше с едната ръка да овладее с лостовете за ръчно управление сякаш пияния си кораб, с другата включи предавателя:

— Лия! Лия! Как си?...

— Загубих... контрол, Люк — дойде отговорът ѝ, заглушен от пукота на статичното електричество.

Той едва разбираше думите.

— Уредите ми отказаха... Ще се опитам да кацна...

Връзката се разпадна въпреки отчаяните усилия, които той полагаше, за да се свърже. Вниманието му се отклони от предавателя, когато от пулта над главата му нещо избухна и се посипа дъжд от искри и метални отломки. Пилотската кабина се изпълни с лютив дим.

Подтикван от отчаянието, Люк включи системата за автоматично следене на изтребителя си. Тя бе част от бойното въоръжение на малкия кораб и бе сред най-усъвършенстваните му и надеждни елементи. Въпреки това системата бе претоварена от бушуващите изкривени енергийни полета, които конструкторите на кораба не бяха успели да предвидят.

И макар самата система да бе вече извън строя, автоматично направеният от нея запис бе невредим и можеше да се види. За миг на екрана се мярна низходяща спирала, която би могла да бъде оставена само от кораба на принцесата. Люк насочи изтребителя си по водещата надолу следа. Нямаше почти никакъв шанс да успее да проследи точно траекторията на принцесата. Сега той само се молеше да кацнат някъде, макар и на двата противоположни полюса на планетата. Просто се молеше да се приземят.

Накланяйки се леко на една страна, като изтощена в пясъчна буря камила, изтребителят продължаваше да се снишава. И докато богатият на буйна растителност Мимбан шеметно се приближаваше към него, Люк зърна да пробягват и да се сменят картини на равнини и зелени поляни, нарязани от артерии и вени в мръсно кафяво и синьо.

Въпреки че не знаеше нищо за топографията на Мимбан, зеленината и синьо-кафявите очертания на реките бяха безспорно за предпочитане като място за кацане пред, да кажем, безкрайната синева на океаните или зъберите на младите планини. Няма скала, по-мека от водата, и вода, по-мека от блатото, помисли си той, опитвайки се да се ободри. Започваше да вярва, че наистина има надежда да преживее кацането, като същото се отнасяше и за принцесата.

Люк упорито се опитваше да открие схемата, по която да свърже кабелите, за да включи отново локатора си. Веднъж почти успя. На екрана се появи делтовидният изтребител, който продължаваше да следва начертаната от самия него траектория. Шансовете да се приземят близо един до друг изглеждаха обнадеждаващи.

Независимо от многобройните неща, които привличаха вниманието му, той не можеше да забрави енергийните смущения, разстроили апаратурата им. Фактът, че многоцветната енергийна буря бе ограничена само на едно място — много близо до местонахождението на трасето за кацане, — го караше да си задава странни и тревожни въпроси.

В стремежа си да намали отрицателното въздействие на повредената апаратура върху управлението на кораба Люк изключи двигателите и продължи да планира надолу. Имаше богат опит в този вид летене, натрупан на Татуайн, докато се разхождаше насам-натам с „въздушния си скакалец“. Но същото това нещо изглеждаше по съвсем друг начин, когато се извършващо със сложен летателен апарат като този изтребител. Нямаше никаква представа дали на принцесата може да й хрумне същата идея, а и не знаеше има ли тя опит в безмоторното летене. Люк нервно прехапа долната си устна и съобрази, че дори да се опита да планира, неговият кораб бе много по-подходящ за подобни маневри от нейния.

Щеше да се почувства много по-добре, ако можеше да я зърне поне за миг. Но колкото и да напрягаше зрението си, не успя да открие никаква следа от нея. А знаеше, че в скоро време ще изчезне и последната надежда за зрителен контакт. Корабът му започна да се потапя в плътен слой мръсносиви, лепкави купесто-дъждовни облаци.

Няколко блуждаещи светковици изтрещяха във въздуха, но този път цветовата им окраска определено бе с естествен произход. Но Люк вече бе потънал твърде надълбоко в облаците, за да ги съзре. Обхвана го паника. Ако видимостта не се подобрее, докато се спускаха надолу към повърхността, при лошо стечание на обстоятелствата той щеше да види земята доста късничко. Но докато разсъждаваше дали да не превключи отново на автопилот въпреки повредата, той излезе от най-ниския облачен слой. Въздухът бе натежал от дъжд, но видимостта не бе чак толкова лоша, че да не може да различи повърхността на планетата. Сега вече секундите течаха по-бавно от метрите, с които губеше височина. И той едва успя да дръпне лостовете за коригиране на атмосферното налягане, когато изтребителят бе разтърсен от силен удар, последван незабавно от поредица подобни сътресения, докато корабът разкъсваше короните на по-високите дървета.

Люк хвърли поглед към индикатора за скоростта на кацане и изстреля спирачните ракети, след което внимателно наклони носа на изтребителя надолу. Поне нямаше защо да се притеснява, че може да подпали растителността около мястото на приземяване. Всичко наоколо бе просмукано от влага.

Той изстреля нови спирачни ракети. Корабът се разклати от серия подскоци и удари, които Люк усети болезнено, независимо от

предпазните колани. Пред него се изправи огромна зелена стена от растителност и го потопи в мрак...

Люк примигна. През разбития ляв борд на кораба се виждаше джунглата с безупречно правилни геометрични форми. Всичко бе тихо и спокойно. Опита се да се наведе напред и почувства ласкавия допир на влагата по лицето си. Това го освежи и му помогна да огледа по-ясно пейзажа. Сякаш и дъждът пада някак предпазливо, помисли си той, сякаш не е дъжд, а особено гъста мъгла.

Люк протегна врат и забеляза, че металният корпус над главата му е прерязан чисто, като с нож, от дебелия, вече пречупен ствол на едно огромно дърво. Ако корабът случайно се бе плъзнал малко по-високо, черепът му също щеше да бъде разсечен така точно, може би малко по-наляво, и широкият ствол на дървото щеше да го размаже отзад върху двигателите. Беше избегнал обезглавяването и смъртоносното премазване с не повече от метър.

Водата продължаваше да се стича в пробитата, вече открита пилотска кабина от надвисналите над нея дървета. Внезапно Люк осъзна, че изгаря от жажда, и отвори уста, за да остави водата да уталожи изпепеляващия го огън. Усети лек солен привкус, което му се стори странно. Дъждовната вода (или мъглата) изглеждаше съвсем бистра и чиста. И беше. Той установи, че соленият вкус идващ от кръвта, бликаща от прорезната рана на челото му. Тя се стичаше по лявата му ноздра и достигаше до устните му.

Люк разкопча предпазните колани и се освободи от креслото. Въпреки че се движеше бавно и предпазливо, той чувствуващ всичките си мускули скованы и обтегнати до скъсване. Опита се да не обръща внимание на болката, доколкото му бе възможно, и се огледа. Вследствие на уврежданията, причинени от електрическата буря, през която бе преминал, и значително по-прозаичните резултати от разбиването корабът му можеше направо да бъде предаден за вторични сировини. Апаратурата вече никога не би могла да послужи за управление на изтребителя. Той се опита да задейства изходния люк, но никак не се учуди, когато не последва никаква реакция. След като превключи на ръчно управление, той натисна аварийния бутон. Два от

четирите експлозива се взривиха. Вратата се отмести на няколко сантиметра и замръзна на място.

Люк се облегна на пилотското кресло, опря се с двете си ръце и с всичка сила ритна люка. Това не даде никакъв резултат, ако не се смяташе парещата болка в двата му крака. Оставаше му само нормалният изход, стига да не бе прекомерно повреден. Той протегна ръце, дръпна отварящия механизъм и натисна вратата. Нищо. Спря се, за да си поеме дъх и да обмисли оставащите му възможности.

Внезапно металният капак на пилотската кабина започна сам да се вдига.

Люк светкавично се сви и се опита да напипа пистолета си. Но дочул жалостиво писукане, той се успокои.

— Арту Диту!

Изкорубеният метален дроид го гледаше отгоре и единственото му червено електронно око тревожно го изследваше.

— Да, добре съм... мисля!

Люк използва основния крак на Арту като въже, за да се издърпа нагоре и излезе от кораба. Той се изтупа, изправи се на крака и установи, че е стъпил върху забилия се в пръстта изтребител. Облегна се на извивката на големия клон, надвесен над него.

Тъжното писукане на Арту накара Люк да погледне надолу към отчаяно притисналия се към корпуса на кораба дроид.

— Не разбирам какво казваш без превода на Трипио, Арту. Но мога да се досетя!

Той извърна поглед към далечината.

— Не знам къде са Трипио и принцесата. Даже не съм сигурен ние къде сме.

Бавно и внимателно той стъпи на повърхността на Мимбан. Навсякъде наоколо се извисяващо гъста растителност, но тя бе групирала на острови, вместо да се простира в непрекъснато море, както в една нормална джунгла. Имаше обширни равнинни полета. Мимбан, или поне онази част, в която се бе приземил, се състоеше от блата, джунгли и тресавища. Ленивият поток вдясно от кораба влачеше предимно течна кал. Коритото му бавно криволично надолу. В далечината се извисяващо плетеница от други високи растения, заобиколени от храсти и повърхнали клюмнали папрати. Около тях се простираше сиво-кафява почва. Отдалеч не можеше да се определи

дали земята бе достатъчно твърда. Люк се хвана за една малка клонка и се надвеси над борда на кораба. Изглежда, че изтребителят му бе стъпил на подобна повърхност. И не потъваше. Следователно по няя можеше да се ходи. Това малко го поуспокои, защото без кораба си той нямаше никакви шансове да полети. Едва забележимо се усмихна сам на себе си, наведе се и надникна под борда на кораба. Двойното ляво крило се бе откъснало напълно още някъде в началото на гората, останали бяха само два еднакви метални нита. Естествено и двата двигателя от тази страна липсваха. Беше се приземил окончателно и не обратимо.

Той внимателно се промъкна обратно в разбитата кабина, освободи креслото и го отмести настрани, след което започна да тършува в нишата зад него, търсейки нещата, които трябваше да вземе със себе си: неприосновения запас храна, светлинния меч на баща му, термокостюма... и него, защото независимо от тропическия вид на част от растителността навън бе доста хладно.

Люк вече знаеше, че дъждовни гори има както в тропическия, така и в умерения пояс. И макар че температурите надали щяха да паднат толкова, че да стане застрашително студено, времето, в съчетание с всепроникващата влага, можеше да го накара да се почувства неуютно и дори да застраши здравето му с простуда, която да омаломохи силите му. Затова той предвидливо взе тънкия костюм. Спасителната раница бе прикрепена към гърба на седалката му. Той я откачи и започна да пълни безбройните й джобове с нещата, намерени в нишата.

След като подготви раницата от високоустойчива материя, той прикри, доколкото можа, пробива в пилотската кабина, за да я предпази от разрушение. След това седна на ръба на креслото и се замисли.

При огледа, който направи, не откри никакви следи от принцесата и нейния изтребител. При тази влажност и мъгливост на въздуха беше възможно да се е приземила на десет метра разстояние от него, без той да може да я види. Вероятно бе кацнала, или се бе разбила, малко по-напред от него, доколкото можеше да съди по изчисленията за собствената си скорост на приземяване. И тъй като не разполагаше с никаква друга информация, единствената възможност бе да продължи пеша по продължение на курса, който бе успял да засече.

Хрумна му да се изправи на носа на кораба и да вика, но после реши, че ще е по-добре първо да открие местоположението на другия изтребител. Какофонията от викове, ревове, писъци, свистения и подсвирквания, долитаща от обкръжаващите ги тресавища и острови гъста растителност, не го подтиквала да се излага твърде много на показ. Зовът му щеше да привлече всеобщото внимание, включително и това на вероятно навъртащите се наоколо хищници.

По-добре бе първо да намери кораба на принцесата. Ако имаше късмет, тя би могла благоразумно да седи в пилотската си кабина и жива и невредима, изгаряща от нетърпение, да очаква неговото появяване.

Люк отново се измъкна от кораба и търсейки опора в клоните, пролази до пробития корпус на лявото двойно крило и внимателно се спусна на меката, почти еластична повърхност на планетата. Повдигна единия си крак и видя, че подметката на обувката му вече е покрита с лепка сива маса, наподобяваща мокра глина. Но иначе почвата бе твърда и го издържаше. Миг по-късно и Арту се присъедини към него. Поради рязкото им принудително приземяване не се наложи да си търси бастун. Имаше изобилие от разхвърляни изпочупени клони, струпани в близост до изтребителя. Той избра един, който щеше да му служи както за опора, така и за да проверява твърдостта на почвата пред краката си.

Той прие носа на кораба за условен ориентир, насочи компаса си и те тръгнаха на няколко градуса вдясно на борда.

Дори и Бен Кеноби би признал, че без някое леко трепване на клоните в гората, без помощта на Силата или на някаква първична интуиция Люк нямаше почти никакъв шанс да открие кораба на принцесата. Ако изтребителят й не лежеше някъде наблизо по следваната от тях посока, ако не го забележха или го подминеха, Люк можеше да продължи да обхожда повърхността на Мимбан още хиляда години, без да я види отново.

В случай че първоначалните му изчисления бяха правилни и по необяснима причина тя не бе променила курса на снижаването си в последния момент, той трябваше да я открие за около седмица. Естествено не изключваше възможността да не е успяла да предотврати евентуална промяна в ъгъла на падане на изтребителя си.

Той обаче отхвърли тази възможност. Положението бе достатъчно сложно и без такива хипотези.

Смесицата от мъгла и дъжд промени плътността си, но не секна нито за момент. Много скоро всички открити части на тялото му бяха прогизнали до кости. Сега вече той бе по-скоро склонен да мисли, че това е никаква особено войнствена мъгла, отколкото дъжд.

Костюмът предпазваше тялото му от влагата, но лицето, ръцете и косата му скоро се напоиха с вода и по тях потекоха ручейчета. От време на време се изясняваше, но дори и тогава Люк изразходваше твърде много енергия, за да бърше водата, насьбрала се по челото и бузите му.

Изведнъж мярна нещо, което приличаше на четириметрова безцветна змия, която се шмугна бързо в храстите при приближаването му. Докато се придвижваше внимателно в избраната от него посока, забеляза, че влечугото бе оставило дълбока следа от фосфоресцираща слуз в меката пръст. Но Люк изобщо не бе изненадан от това. Никога не се бе интересувал много от биологически изследвания. Дори и на Татуайн изобилието на протоплазми чудатости не го впечатляваше особено. Ако въпросното същество не се опитваше да го изяде, разкъса или погълне по какъвто и да е начин, то не представляваше интерес за него, защото смяташе, че има много други неща, достойни за вниманието му.

Но сега беше необходимо да се съсредоточи изцяло върху посоката, която трябваше неотльчно да следва. Въпреки компаса, вграден в костюма му, той знаеше, че може лесно да загуби пътя. А отклонение дори с една десета от градуса би могло да бъде фатално.

През един от редките моменти на проясняване той се изкачи на малко хълмче. И сред мъглата и тежките изпарения успя да съзре в далечината сиви монолитни защитни стени. Стори му се, че тези прегради не са били издигнати от човешка ръка.

Еднообразният им стоманеносив цвят ги оприличаваше на модули, направени от детски конструктор. Разстоянието не позволяваше на Люк да определи дали това бе истинският им цвят, или игра на светлината, пречупена от непрестанно движещата се мъгла. Сивите кули, облицовани с черен камък или метални площи, гордо издигаха безформените си кубета.

Той се спря, за първи път изкушен да се отклони от пътя си и да огледа околностите. Изглежда, тук имаше какво да се види. Но принцесата със сигурност не го чакаше в този призрачен град, а някъде по-нататък, сред природата, която във всеки момент можеше да се окаже враждебно настроена към нея.

И сякаш в отговор на мислите си забеляза някакво раздвижване в гъстия рижо-зеленикав храсталак отпред. Той напрегна всичките си сетива, приклекна и опрян на коляно, откачи светлинния си меч от колана. Клоните на шубрака силно се разклатиха. Палецът му се плъзна към бутона на спусъка. Застанал до него, Арту нервно писукаше.

Каквото и да имаше в храсталака, то се движеше към него. За момент Люк реши, че трябва да определи посоката на вятъра, но после смутено си спомни, че тук нямаше такъв. Това обаче надали щеше да се окаже пречка за приближаващото се създание.

Растителността пред него внезапно се разтвори и оттам се показва мимбанецът. Това бе голяма космата тъмнокафява топка със зелени петна и линии по тялото и диаметър около един метър. Крепеше се на четири къси космати крака, завършващи с по два дебели пръста. В горната част на тялото му се подаваха четири ръце, а малката му опашка бе гола като на плъх.

Единственото нещо, което можеше да се различи на лицето му, бяха двете огромни очи, изпъкнали сред рошавата козина. Те се спряха на Люк и Арту Диту, от което се разшириха още повече.

Люк застинава в напрегнато очакване, без да сваля пръста си от бутона на светлинния меч.

Но съществото не го нападна. Напротив, то се изплаши, нададе някакъв неясен крясък и се втурна обратно. Препускайки с всичките си осем крайника, мимбанецът потърси убежище в храсталака.

Възцари се тишина и след няколко минути Люк се изправи. Пръстът му освободи бутона на светлинния меч и той закачи оръжието на колана си, докато на устата му играеше нервна усмивка.

Първата му среща с жител на тази планета бе завършила с бягството на ужасеното от него създание. Може би дивият свят наоколо, макар и недоброжелателно настроен, поне не бе заплашителен. Обзет от тези мисли, той продължи напред с повече самочувствие и увереност в походката. Крачеше по-изправен и в

значително по-добро разположение на духа, полетял на крилете на безпочвената си самоувереност.

II.

Лия Органа направи още един вял опит да оправи прилепналата си от дъжд коса и отвратена, се отказа, след което надникна навън, за да огледа буйната растителност, която я обкръжаваше.

След като загуби напълно връзка с Люк, тя бе успяла да се приземи в този мокър ад. Успокояващо я увереността, че ако и Люк бе оцелял при кацането, той щеше да се опита да я намери. В крайна сметка задачата му бе да се погрижи тя да стигне благополучно до Сиркарпъс 4.

Мрачно си помисли, че сега вече щеше доста да позакъсне за конференцията. При бързия оглед на местността установи, че няма нужда да се беспокои повече за повредата в работата на десния двигател, защото той се бе превърнал в смачкано продълговато парче метал, което не бе в състояние да придвижи нито себе си, нито каквото и да е било друго дори на една светлинна секунда. Останалата част от изтребителя й не бе в по-добро състояние.

Лия обмисли и възможността да тръгне да търси Люк. Но бе разумно единият от тях да чака на място пристигането на другия, а тя знаеше, че Люк ще дойде при нея при първа възможност.

— Извинете, принцесо — каза металният дроид зад гърба ѝ, — но смятате ли, че господарят Люк и Арту са кацали благополучно на това ужасно място?

— Разбира се. Люк е най-добрият ни пилот. Щом като аз успях да се приземя, за него това кацане би било съвсем просто.

Това донякъде бе лъжа. А какво ще стане, ако Люк лежи някъде ранен, без да може да се помръдне, а тя просто си седи и го чака? Но по-добре беше изобщо да не мисли за това. Само като си представи разкъсаното, изпотрошено тяло на Люк, умиращ от загуба на кръв в пилотската кабина на изтребителя си, тя почувства как сърцето ѝ се свива на топка.

Още веднъж отмести назад капака на кабината си и смръщи нос от отвратителната смрад, надигаща се от пропитите с влага околни

тресавища. Заляха я безброй звуци, долитащи от хиляди скрити създания, незабележимо придвижващи се по повърхността. Но поне до този момент тя не бе видяла нищо по-едро от две кресливи насекомоподобни същества. С удоволствие усещаше хладината на пистолета в ръката си. Не че ѝ трябваше, докато беше на сигурно място в пилотската кабина, защото подвижният покрив можеше да се затвори и заключи само за няколко секунди. Тук бе в пълна безопасност.

Но Трипио бе на друго мнение.

— Това място не ми харесва, принцесо. Никак не ми харесва.

— Успокой се! Невъзможно е навън да има нещо, което да реши, че ставаш за ядене — каза тя и кимна с глава към гъстата растителност.

Вляво от нея, съвсем наблизо, се разнесе пронизителен остър вик, наподобяващ звука на фалшив тромпет. Рязко се обърна и изплашено притай дъх, но не видя нищо. Тя притисна лице към ръба на левия борд на отворената кабина, като се опитваше да проникне с тревожния си поглед в ръждиво-зеленикавата стена от растителност. Звукът не се повтори и момичето се поуспокои.

— Виждаш ли нещо, Трипио?

— Не, принцесо. Не виждам нищо, по-едро от няколко дребни членестоноги, а при това използвам и инфрачервените скенери. Но това не значи, че навън не може да има и едри, враждебно настроени същества.

— Но ти нищо не виждаш?

— Не.

Ядосваше се на себе си. Някакъв най-обикновен шум я бе хвърлил в паника. Може би бе просто отчаяният зов на някое безвредно тревопасно, а тя се бе изплашила като дете. Но това нямаше да се повтори.

Тя беше разгневена, защото, каквото и да бе предизвикало катастрофата, то несъмнено щеше да я принуди да изпусне планираното си тържествено пристигане на Сиркарпъс, а и вероятно щеше да раздразни официалните лица, изпратени да я приветстват.

Двойно повече обаче се сърдеше на Люк. Първо, защото не бе направил никакво чудо и не бе овладял управлението на корабите, а без контрол върху приборите на изтребителите я бе последвал в падането; но още повече му се сърдеше, защото беше прав, като настояваше да не се приземяват на тази планета.

И така, тя седеше и безмълвно се ядосваше на себе си, като от време на време се замисляше върху това какви гневни думи да отправи към него, когато се появи, и какво ще прави, ако изобщо не дойде.

— Ааау-ии!

Тръбният звук се разнесе отново. Каквото и да бе съществото, което го издаваше, то не си бе отишло. Напротив, сега пронизителният крясък идваше по-отблизо. Този път ръката й здраво стисна пистолета. Тя още веднъж огледа заобикалящата я джунгла, но нищо не видя.

Замислено огледа околността. Ами ако бе разтълкувала неправилно сигнала, който й заприлича на насочващ сигнал за кацане? Ако това бяха просто смущения от автоматичните установки и на тази планета липсваше не само ремонтна база, но и каквото и да било съоръжения за пътешественици от органичен произход?

Ако Люк бе мъртъв, тя щеше да намери смъртта си тук, съвсем сама и без всякаква надежда за...

Чу се силно пукане, този път от дясната й страна. Тя се извърна в креслото, инстинктивно изстреля един откос през разбития борд и бе възнаградена с остра миризма на изгоряла мокра растителност. Дулото на пистолета й продължаваше да бъде насочено към обгореното място. Надяваше се да е улучила. Но за щастие не беше.

— Аз съм! — извика един доста несигурен глас. Беше му се разминал на косъм.

— Това сме ние с Арту!

— Арту Диту! — Трипио изпълзя от пилотската кабина и се втурна да приветства съекипника си.

— Арту, толкова се радвам... — Трипио замъркна, след което продължи с променен глас. — Какво си въобразяваш, че правиш? Защо ме остави да чакам толкова дълго? Само като си представя какви страдания изтърпях заради тебе...

— Люк, добре ли си?

Той се изкатери по разрушения борд на изтребителя и седна до отворената пилотска кабина.

— Да. Приземихме се зад вас. Опасявах се, че ние с Арту можем да ви подминем.

— Страхувах се, че... — тя замърча и сведе очи, защото не можа да издържи на погледа му. — Извинявай, Люк. Не бях права, когато реших да се приземя тук.

Люк също се смути и гледаше встрани.

— Никой не би могъл да предвиди атмосферните смущения, които ни принудиха да кацнем по този начин, Лия.

Тя погледна към джунглата.

— Успях да определя местоположението на трасето за кацане, преди апаратурата ми окончателно да излезе от строя.

Принцесата посочи някъде назад и наляво.

— Някъде натам е. Щом стигнем базата, ще открием командира на станцията и ще си уредим разрешение за напускане на планетата.

— Ако има такава база и някой, който да я управлява — меко отбеляза Люк.

— Допускам, че базата може да е напълно автоматизирана — призна си тя. — Но така или иначе не виждам какво друго бихме могли да направим.

— Съгласен съм — отвърна с въздишка Люк. — Нищо няма да спечелим, ако останем тук. Някога вярвах в чудеса. Вече не вярвам. Шансовете ни да бъдем изядени са абсолютно еднакви както тук, така и докато сме на път.

Принцесата посърна.

— Значи си се натъкнал на някакви хищници?

— Не, всъщност почти не забелязах живи същества. Единственото, което изобщо видях, избяга още щом ме зърна, сякаш бе видяло привидение — продължи той и се усмихна.

След това Люк се обрна и се приготви да влезе в пилотската кабина.

— Хайде да тръгваме, докато е още светло. Ще ви помогна да си съберете багажа.

Той внимателно се спусна при нея. Докато откачваше седалката, Люк осъзна колко тясно бе пространството, в което работеха. Неудобно притисната до него, принцесата сякаш не забелязваше тяхната близост. Но поради влагата топлината на тялото ѝ бе осезаема за него и той трябваше да положи усилие, за да се съсредоточи върху онова, което правеше.

Принцесата се измъкна от пилотската кабина, застана на носа на изтребителя и протегна ръка надолу към Люк:

— Подай ми я, Люк.

Младежът повдигна препълнената раница.

— Много ли е тежка? — попита той, докато й я подаваше.

Тя я метна на гърба си, провря ръцете си през презрамките и намести тежестта, преди да ги пристегне.

— Общественото ми положение ми тежеше много повече — отвърна тя. — Хайде да тръгваме.

Лия ловко се плъзна по борда на кораба и се спусна на земята, стъпи на краката си, направи две крачки по посока на далечното трасе за приземяване... и започна да потъва.

— Люк!... Трипио!

— Спокойно, принцесо — той внимателно прекрачи ръба на кабината от същата страна и тръгна по здравото крило на изтребителя точно срещу нея.

— Люк!

Тя бе затънала до коленете в сивата кал. Освен това блатото започваше да я засмуква все по-бързо. Люк се хвана за опора с лявата ръка за кораба и й протегна дясната си ръка от края на крилото.

— Хвани ръката ми. Арту, ти се дръж за кораба. Трипио, подай ми ръка.

Тя изпълни разпорежданията му, а блатото посрещна движенията й с мрачно примляскване. Но ръката й не успя да го достигне и падна в меката пръст, доста встрани от него.

Люк се изправи и отново се покатери в пилотската кабина, взе си пръчката, върна се бързо върху наклоненото крило на кораба и я подаде на принцесата.

— Опитайте пак. Арту, Трипио, хванете се здраво, защото иначе и аз ще затъна заедно с нея.

— Не се беспокойте, сър — успокои го Трипио, а Арту окуражително изписука.

Лия вече бе затънала до кръста. При първия опит тя не успя да достигне края на пръчката. Втория път пръстите й здраво обхванаха дървото, в което тя се вкопчи и с двете си ръце.

Люк също стисна своя край с две ръце и започна да тегли, дърпайки с цялото си тяло. Краката му се хълзгаха и пързалиха по гладкия метал.

— Арту, Трипио, дърпайте!

Но калта, която я бе обгърнала здраво, не искаше да отпусне прегръдката си. Напрегнал всичките си мускули до краен предел, Люк

се бореше да я издърпа, като същевременно се опитваше да призове и Силата. В отчаяното усилие да я изтегли се стремеше да вложи цялата мощ на ръцете и цялата си тежест.

Калта примлясна изтощено и принцесата политна напред. Люк даде почивка на изнемощелите си ръце и се възползва от възможността да поеме дълбоко дъх.

— Можеш да си поиграеш на локомотив и по-късно — смъмри го принцесата. — А сега дърпай!

Приливът на гняв му даде достатъчно сили, за да я изтегли до кораба на един дъх. Той се наведе и й подаде ръка, след което двамата седнаха един до друг на ръба на изтребителя.

Покрита от кръста надолу със сиво-зеленикова кал и никакви стръкчета, наподобяващи изсъхнала слама, принцесата никак не изглеждаше царствено. Напразно се опита да поизчисти калта, която съхнеше бързо, превръщайки се в подобие на тънък пласт втвърден бетон. Тя мълчеше, а Люк знаеше, че каквото и да каже, няма да бъде прието добре.

— Хайде да тръгваме — просто предложи той. Взе пръчката си и се насочи към задната част на крилото. Наведе се и опита твърдостта на почвата, която не прояви никакво намерение да погълне бастуна му. Въпреки това той здраво се хвана за борда на кораба, когато стъпи на земята. Краката му потънаха, но на не повече от половин сантиметър в еластичната лепка глина. А пръстта тук на пръв поглед по нищо не се различаваше от мястото, което едва не бе погълнало набързо принцесата.

Тя с лекота скочи до него и скоро те крачеха рамо до рамо през разпокъсаните острови от полупозната растителност. Уморените им крака се препъваха в клоните и храсталаците, а израсналите тук-там тръни с надежда протягаха бодлите си към тях, но теорията на Люк, че колкото по-висока е растителността, толкова по-твърда е почвата под нея, за щастие се оказа правило без изключение. Калта издържаше дори тежките дроиди.

Докато вървяха, принцесата от време на време се опитваше да поизчисти и да изтърси отвращаващата я мръсотия от долната част на тялото си, сковано от спечената кал, в която бе затънала. Тя бе необичайно мълчалива и Люк не бе сигурен дали безмълвието ѝ се дължеше на желанието да си пести силите, или на притеснението от

външния й вид. Беше склонен обаче да си мисли, че е първото. Доколкото му бе известно, тя нямаше навика да се смущава.

Те често спираха, обикаляха в кръг и след това сверяваха показанията на компасите си, за да се уверят, че продължават да се движат по посока към площадката за кацане.

— Дори базата да е напълно автоматизирана — отбеляза той няколко дни по-късно в стремежа си да я ободри, — някой все я е монтиран тук и следователно би трябвало и да я поддържа. Поне от време на време. Видях останки от постройка със значителни размери близо до мястото, където се приземихме. Може би в тях все още живее местното туземно население, но дори да не живее, е възможно площадката за кацане да обслужва и отряд на изследователския център за археологически проучвания на чужди цивилизации.

— Възможно е — въодушевено се съгласи тя. — Да, и това обяснява защо площадката не е отбелязана в картотеките. Отдалечените малки научноизследователски бази често са временни.

— А и може да е открита съвсем наскоро — допълни Люк, развълнуван от правдоподобността на предположението си. И дори само разговорът за тази възможност ги накара да се почувстват по-добре.

— Но ако това е така, дори базата да е напълно автоматизирана, там трябва да има някакво аварийно укритие с продоволствен пакет за оцеляване. Нещо повече, може да има и междуplanetарна комуникационна връзка със Сиркарпъс 4, която научният екип ползва, докато работи на терен.

— Не смяtam обаче, че подобава на достойнството ми да означавам появата си с вик за помощ — отбеляза принцесата, оправяйки тъмната си коса.

— Не че искам да се нравя на интересна — добави бързо тя. — Бих могла например да пристигна цялата бинтована в санитарна носилка.

За известно време мълчаливо продължиха пътя си, докато на Люк не му хрумна нова идея.

— Принцесо, все още не мога да си отговоря на въпроса какво накара приборите ни да обезумеят. Това огромно количество свободна енергия, през което преминахме... мълниите, проблясващи от небето

към корабите и обратно към небето... Никога преди не съм виждал подобно нещо.

— И аз, сър — обади се Трипио. — Мислех, че ще полудея.

— Нито пък аз — призна си принцесата. — А и никога не съм чела за подобно природно явление. На някои от колонизиранные газообразни планети гиганти има и по-силни бури, но те не са така ярко оцветени. Пък и тези циклони винаги се движат на фронтове. А ние бяхме над дебелия слой облаци, когато се случи всичко това. И все пак — поколеба се тя — всичко ми изглежда някак си познато.

Арту изписука в знак на съгласие.

— Освен това логично е човек да си помисли, че който и да е разположил тук тази площадка за приземяване, той би трябвало да подаде сигнал, предупреждаващ приближаващите кораби за опасността.

— Да — съгласи се принцесата. — Трудно е да си представя, че може да има толкова безотговорна научна, или каквато и да е друга експедиция. Небрежността им граничи с престъпление. — Тя бавно поклати глава. — Този ефект... имам чувството, че съм на път да си спомня нещо подобно.

Тя неуверено се усмихна.

— Не мога да престана да мисля за конференцията.

А би трябвало все пак да си мисли за нещо друго — каза си Люк, — например как да стигнем до площадката за приземяване. Да се надяваме, че тя е нещо повече от купчина машинария.

Но единственото, което си позволи да изрече на глас, бе:

— Разбирам, принцесо.

Не Силата, а някакъв по-древен, по-силно развит човешки инстинкт породи у него убеждението, че някой ги наблюдава. Сам се хвана, че се обръща набързо, за да огледа дърветата и мъглата зад гърба и от двете им страни. Не срещнаничий поглед, но неприятното чувство не го напусна.

Но веднъж момичето забеляза, че той се взира в един гъст храсталак.

— Неспокоен ли си? — полуувпросително, полуупредизвикателно запита тя.

— Естествено, че съм неспокоен — отвърна той. — Неспокоен и изплашен, и дяволски ми се иска сега да бяхме на Сиркарпъс. Където и

да било на Сиркарпъс, вместо да се мъкнем пеша през тези блата.

Внезапно станала сериозна, принцесата отвърна:

— Човек трябва да се научи да приема хладнокръвно всички изненади, които му предлага животът.

Тя се загледа напред.

— Точно това правя — каза Люк. — Приемам ги по възможно най-добрния начин — с безпокойство и страх.

— Добре де, но няма защо да ме гледаш така, сякаш аз съм виновна за всичко.

— Нима съм намекнал нещо? Казал ли съм нещо такова? — възрази Люк малко по-сериозно, отколкото възнамеряваше.

Тя го стрелна ядосано с очи, а той прокле наум неспособността да прикрива чувствата си. „От мен ще излезе лош играч — помисли си той. — И лош политик.“

— Но ти също... — разгорещено започна тя.

— Принцесо — меко я прекъсна той, — според изчисленията ви за местоположението на базата имаме дълъг път пред себе си. Това, че още нито една хищна лапа или паст не се е нахвърлила срещу нас от някое дърво, изобщо не означава, че такива същества тук липсват. Нещото, за което категорично нямаме време, е да се караме помежду си. Освен това въпросът, кой е виновен за случилото се, е вече просто безинтересен. Измести го проблемът за оцеляването ни. И ние ще оцелеем, ако Силата е с нас.

Отговор не последва. Само по себе си това бе окуражаващо. Те продължиха да вървят, а когато тя не го гледаше, Люк ѝ хвърляше погледи, изпълнени с възхищение. Разчорлена и окована в кал от кръста надолу, тя бе все така красива. Знаеше, че е разстроена, но не заради него, а поради това, че имаше вероятност да пропуснат срещата, уговорена с нелегалното движение на Сиркарпъс.

Няма по-тъмна нощ от мъгливата, а на Мимбан всяка нощ бе такава. Те си направиха постеля между разперените коренища на едно огромно дърво. Докато принцесата стъкмяваше огъня, Люк и дроидите построиха заслон срещу дъжд, като опънаха две одеяла от спасителния пакет на клоните на дървото.

Te се притиснаха един до друг, за да се стоплят, и дълго гледаха как нощта се опитва да се промъкне по-близо до огъня. Но съчките пращаха ободрително въпреки мъглата сред обграждащия ги хор от

нощни звуци. Те не се различаваха много от дневните, но всичко, загърнато с булото на нощта, особено на чужда планета, се приобщава към тайнствата на вдъхващия страх мрак.

— Не се беспокойте, сър — каза Трипио. — Ние с Арту ще застанем на стража. Нямаме нужда от сън, а и тук наоколо няма нищо, което да може да ни изяде.

От тъмнината се дочу силен пукот и бълбукане като от спукана водопроводна тръба и Трипио се стресна. Арту изписука подигравателно и двата дроида потънаха в нощта.

— Много смешно — смъмри приятеля си Трипио. — Надявам се някой от местните хищници да се задави с теб и да ти изпочупи всички външни сензори.

В отговор Арту равнодушно подсвирна.

Принцесата се притисна плътно до Люк. Той се опита да я окуражи, без да издава беспокойството си, но когато заобикалящата ги тъмнина се превърна в злокобен мрак, а нощните звуци заприличаха на задгробни стенания и ревове, той инстинктивно обгърна раменете й с ръка. Тя не се възпротиви. Беше му приятно да седи така, наклонен над нея, опитвайки се да не забелязва прогизналата почва наоколо.

Разнесе се пронизителен вик, идващ сякаш от недрата на планетата, който събуди Люк. Нищо не помръдваше около гаснещия огън. Той хвърли няколко къси дръвца в тлеещите въглени със свободната си ръка и се загледа в лунналия отново огън.

След това погледна надолу към лицето на спътничката си. То бе изгубило израза на принцесата сенатор или предводител на Съюза на бунтовниците и се бе превърнало просто в лице на премръзнато дете. Влажните й полуутворени устни сякаш се протягаха към него в съня. Той се притисна по-близо до нея, търсейки убежище от пронизващата го влага на ръждиво-зеленикавите блата в хипнотизиращата го топлота на алените й устни.

Люк се поколеба и се отдръпна. Тя бе аристократка, предводител на бунтовниците. Независимо от всичко, което бе извършил преди Явин, той все още бе само пилот, а в миналото си — племенник на обикновен фермер. Селянин и принцеса, помисли си той с отвращение.

Задачата му бе да я пази. Нямаше да злоупотреби с това доверие. Ще я брани от всяка опасност, протегната от мрака пипалата си към нея, пропълзяла от калта, или спуснала се от чепатите клони, под които

минаваше пътят им. Щеше да го направи от уважение и възхищение към нея, а вероятно и подтикван от най-всемогъщото чувство на света — несподелената любов.

Ще я пазя дори и от себе си, уморено реши той и след не повече от пет минути сам потъна в дълбок сън.

Неудобството от прекомерната им близост бе спестено, защото той се събуди пръв. Люк измъкна ръката си изпод раменете ѝ и нежно я разтърси два-три пъти. При третото побутване тя се изправи с широко отворени очи, внезапно напълно събудена. Рязко се обърна и се втренчи в него. Събитията от изминалите няколко дни нахлуха в съзнанието ѝ и тя малко се поотпусна.

— Извинявай. Помислих, че съм някъде другаде. И малко се поуплаших. — Тя започна да тършува в спасителната си раница и той последва примера ѝ.

Трипио жизнерадостно ги поздрави с „Добро утро“.

Докато скритото зад дебелите облаци слънце изгряваше някъде зад тях и леко затопляше мъгливия въздух, те споделиха бедната си закуска, състояща се от концентрираните хани от аварийния пакет. Принцесата се намръщи от отвращение, когато захапа едно розово кубче.

— Това не може да е сътворено от човек, трява да е било плод на машинен интелект. В тях не са програмирани никакви усещания за вкус и мириз.

Люк се постара да прикрие погнусата от ужасния вкус в устата си.

— Не знам. Те са създадени, за да поддържат живота ни, а не за да са вкусни.

— Искаш ли още едно? — тя му протегна сиво кубче, което на външен вид наподобяваше мъртъв сюнгер.

Люк му хвърли един поглед и се усмихна колебливо:

— Не, не сега. Вече се заситих.

Тя разбиращо кимна и се усмихна, усмихна се и Люк.

Температурата дълго време не се качи достатъчно, за да стане приятно топло, но костюмите и термичните им наметала ги сгряваха напълно задоволително. По-късно времето се стопли дотолкова, че те махнаха термичните наметала, сгънаха тънката материя на малки правоъгълници и ги прибраха в джобовете на костюмите си.

Редките разкъсвания на мъглата бяха толкова кратки, че изобщо не успяха да зърнат издигащото се в небето слънце, въпреки че Трипио и Арту ги уверяваха, че то е там. Звездата постоянно нагряваше мъглата и усили яркостта на светлината от полумрак до някаква тайнствена полусянка.

— Вече трябва да сме се приближили до площадката за приземяване — каза принцесата към обед.

Люк се запита колко ли часа са спали. Изглежда, дните и нощите на Мимбан от системата Сиркарпъс бяха доста дълги.

— Трябва да се подгответим и за това да не открием там нищо, принцесо. Може и да няма аварийна площадка.

— Знам — спокойно отвърна тя. — Но се налага да я потърсим. Предполагам, че ще трябва да тръгнем по разширяваща се навън спирала от мястото, което засякох.

Пред тях се извисяваше дълга стена от дървета и по-ниска растителност. Те без колебание се гмурнаха в нея, търсейки стабилна почва под краката си.

— Извинете, сър.

Люк погледна към гъсталака пред себе си. Двата робота бяха спрели и Трипио се бе надвесил над нещо.

— Какво има, Трипио?

— Извинете, сър, но това, което докосвам, не е дърво, а метал — каза дроидът. — Сметнах, че този факт е достатъчно важен, за да ви го съобщя. Възможно е...

Силното писукане на Арту го прекъсна и той го стрелна с гневен поглед.

— Много говоря, така ли? Какво искаш да кажеш с това, че говоря твърде много, второразреден помощнико?

— Метал... това наистина е метал! — Принцесата бе застанала до роботите и чакаше Люк да си проправи път до тях през храсталака.

— Арту, виж дали ще успееш да разчишиш тази растителност!

Малкият дроид задейства тънкия си светлинен лъч, предназначен за проправяне на пътеки през джунглата.

— Стена е... или поне би трябало да бъде — промърмори Люк, докато вървяха покрай маскираната като гора метална преграда.

Естествено металната стена в крайна сметка свърши и те излязоха от гората на една не твърде широка и поразчистена пътека. Тя

водеше към улица, павирана с печена глина. От двете страни на величествената алея се издигаха редици от еднообразни постройки, които се губеха в мъглата. Скрита зад плътно затворените прозорци, се процеждаше топла жълта светлина, която осветяваше и очертаваше пъстроцветните метални парапети, поставени за ориентиране в мъглата и дъжда.

— Слава на Силата! — промърмори принцесата.

— Първо ще намерим място, където да се поизчистим — започна Люк. — После...

Той направи още една крачка, но нечия ръка го хвана за рамото и го дръпна назад. Той учудено изгледа Лия.

— Какво има?

— Помисли малко, Люк — меко настоя тя. — Това е нещо повече от обикновена площадка за кацане. Нещо много по-голямо.

Тя внимателно надникна иззад ъгъла и огледа улицата. Сега по металните пешеходни алеи се движеха някакви фигури. Други пресичаха размекнатата от влага улица.

— Твърде е голямо и за лагер на научна експедиция.

Люк насочи вниманието си към забулените в мъгла улици, огледа фигурите и силуетите на постройките.

— Права сте. Това е голямо съоръжение. Може би е на някоя компания от Сиркарпъс.

— Не! — тя рязко го дръпна. — Погледни натам...

Някъде по средата на улицата в мъглата се движеха две фигури. Вместо свободни одежди като другите те носеха бойни униформи в черно и бяло. А тази разцветка им бе твърде добре позната.

Двамата мъже държаха шлемовете си в ръка. Единият от тях изпусна своя, наведе се да го вдигне, но без да иска, го ритна по паважа. Колегата му го смъмри. Проклинайки всичко на света, непохватният имперски войник вдигна шлема си и двамата продължиха криволичещия си път.

Очите на Люк и Лия бяха широко отворени.

— Имперски щурмоваци! Тук! И то без на Сиркарпъс да знаят, иначе нелегалните от Сиркарпъс щяха да ни уведомят за това.

Тя възбудено кимна.

— Ако хората на Сиркарпъс разберат, те ще се откажат от съюза си с Империята по-бързо, отколкото чиновниците цитират

разпоредбите си.

— А кой ще ги уведоми за това нарушение на договореностите им? — поискав да узнае Люк.

— Ами ние...

Принцесата замълча и лицето ѝ посърна.

— Има две причини, поради които сега имаме нужда от помощ, Люк.

— Шт! — прошепна той.

Те се дръпнаха назад в тъмното. Голяма група мъже и жени се появиха иззад близкия ъгъл. Те тихо говореха помежду си, но не недоловимият им разговор бе заинтересувал Люк и Лия. Вниманието им бе привлечено от необичайното облекло — цели комбинезони от лъскава черна материя, напъхани във високи ботуши. Комбинезоните завършваха с нещо като качулка, която плътно прилепваше към главите на облечените в тях хора. Някои от минувачите бяха сложили и закопчали качулките си, други ги бяха спуснали на гърба си. От широките им колани висяха и се полюшваха различни видове инструменти, които Люк не можа да разпознае.

Но очевидно принцесата знаеше за какво става въпрос.

— Миньори — осведоми го тя, наблюдавайки как групата отминава по металния тротоар. — Облечени са в миньорски костюми. Явно Империята копае нещо много ценно на тази планета, а сиркарпъсианците не знаят абсолютно нищо за това.

— Откъде сте толкова сигурна? — попита Люк.

Принцесата бе твърдо убедена в правотата си.

— Имат собствена инсталация и никакви войски. Може би Империята държи никой да не знае какво става тук.

Арту тихо подсвирна в знак на съгласие.

По-нататъшният им разговор стана невъзможен, защото въздухът внезапно се изпълни с далечен яростен вой. Звучеше като безумно препускане на демони току под земната кора.

Шумът продължи няколко минути и престана. Лицето на принцесата промени израза си и разбиращо просветна.

— Извличат енергия! — прошепна тя на Люк. — Използват никакви огромни генератори. — Лия замълча замислено, после продължи. — Това обяснява и атмосферните смущения, предизвикали принудителното ни кацане. Знаех си, че съм чела някъде за този ефект.

Корабите се нуждаят от специална изолация, за да могат безпроблемно да преминават през райони, където работят енергийни сонди. Защото отпадъчните продукти при енергодобива, включително и излишните енергийни заряди, се изхвърлят в атмосферата.

— Но ако на този свят има туземни жители, изхвърлянето на радиоактивни отпадъци... О, но тогава този вид енергодобив е незаконен!

— А откога Империята се интересува от законосъобразността на действията си? — мрачно отбеляза Люк.

— Разбира се, че си прав.

— Не можем да стоим тук до безкрайност — продължи той. — Първото, което трябва да направим, е да си набавим някаква истинска храна. Тези концентрати са в състояние да поддържат живота на организма дълго време, но не съдържат протеините, необходими за активна работа. А и — добави той, хвърляйки поглед към калните ѝ дрехи — трябва малко да се поизчистим. В никакъв случай не бива да бием на очи. След Явин и Планетата на смъртта и двамата сме твърде известни сред командването на имперските войски и веднага ще ни забележат.

Той огледа нейния пилотски костюм, а после и своя.

— Не можем да продължим да се разхождаме из града с тези дрехи. Мисля, че ще е най-добре да се постараем да си откраднем чифт по-подходящи.

— Да откраднем? — възклика принцесата и цялата се изчерви от възмущение. — От някой честен търговец вероятно. Ако си допуснал дори и за момент, че една бивша принцеса от кралския род Алдеран, че един сенатор ще прибегне до...

— Аз ще ги открадна — отвърна рязко Люк.

Той надникна иззад металния ъгъл. Обгърнатата в мъгла улица бе останала за момент безлюдна и той ѝ направи знак да го последва.

Те се притискаха до стените на сградите, стараеха се да минават бързо покрай светещите прозорци и отворените врати, като се промъкваха скришом от сянка на сянка. Люк оглеждаше набързо витрините на магазините, покрай които минаваха. Най-сетне се спря и посочи надписа на една врата.

— Миньорски принадлежности — прошепна той. — Точно това ни трябва.

И докато принцесата наблюдаваше улицата, той се опита да надникне вътре през тъмния прозорец.

— Може би днес имат почивен ден — с надежда предположи той.

— Много по-вероятно е единствените заведения, отворени по това време на нощта, да продават само алкохол — отбеляза прозаично принцесата и попита притеснено:

— А сега какво?

Вместо отговор Люк я дръпна назад. Както се бе надявал, там бе задният вход. Но и както се бе опасявал, вратата бе добре заключена. Нещата се усложняваха още повече от факта, че зад сградите имаше обширно празно пространство, което ги отделяше от джунглата и блатата, така че, ако някой минеше, те нямаше да има къде да се скрият.

— Прекрасно — отбеляза принцесата, докато Люк се опитваше да отвори. — И как ще влезем? — Тя посочи непробиваемата метална врата, която очевидно бе заключена и подсигурена от вътрешната страна. Откъм гърба на сградата нямаше прозорци, за да предупредят за намерения, подобни на техните.

Люк откачи светлинния меч от колана си и бавно настрои спусъчния механизъм.

— Какво ще правиш, Люк?

— Не знам колко голям е този град, но шумният обир с взлом би привлякъл всеобщото внимание. Така че се опитвам да не вдигам много шум.

Наблюдавайки го с интерес, принцесата отстъпи няколко крачки назад и огледа улицата в двете посоки. Тя очакваше всеки момент някъде иззад ъгъла да се зададе отделение разярени щурмоваци, втурнали се да ги хванат в отговор на някое неволно задействано от тях скрито алармено устройство.

Но когато Люк включи светлинния си меч, до ушите ѝ достигаше само песента на джунглата. Вместо дългия бял енергиен лъч от дръжката на меча се показа късо, тънко като игла острие. С майсторска концентрация Люк пристъпи напред и прокара енергийния лъч по едва забележимата пролука между вратата и рамката ѝ. Докато го спускаше от горе на долу, на около една трета от височината на вратата се чу

ясно прищракване и тя се плъзна покорно встрани. Люк пренастрои отново меча, изключи го и го закачи на колана си.

— Хайде — каза му тя. — Ние с дроидите ще стоим на стража. Той кимна и изчезна зад вратата.

За щастие онова, което Люк търсеше, се намираше в удобната за него задна част на магазина. Наложи се да потършува няколко минути по закачалките, докато намери исканите дрехи. Той взе два поизносени костюма, бързо се върна при задния вход и подаде плячката на принцесата. След това застана от външната страна на вратата, протегна се и натисна бутона „Затваряне“. Когато издърпа ръката си, вратата се затвори зад гърба му. Ако имаха късмет, можеха да минат седмици, преди собственикът да открие липсата.

Доволен от себе си, Люк се дръпна настани и започна да разкопчава пилотския си костюм. Вече почти се бе съблякъл, когато спря, защото забеляза, че принцесата стои и го наблюдава.

— Хайде, трябва да побързаме.

Тя сложи ръце на извитите си хълбоци, наведе глава встрани и многозначително го изгледа.

— Аха! — промърмори той и се усмихна под мустак. След което се обърна с гръб към нея и продължи да се съблича. Но след като усети, че положението зад гърба му изобщо не се е променило, той хвърли поглед през рамо и видя, че принцесата продължава притеснено да го наблюдава.

— Какво има, принцесо?

Тя изглеждаше смутена.

— Люк, аз те харесвам и вече се познаваме доста отдавна, но не съм напълно сигурна дали мога да ти се доверя и... сега.

Той се разсмя.

— Знаете ли, това няма да има абсолютно никакво значение, ако щурмовациите ни открият тук в нашите пилотски костюми. — Люк посочи към храсталака. — Можете да се преоблечете в джунглата.

Той пак ѝ обърна гръб и продължи да сменя одеждите си. Тя хвърли поглед към близката джунгла. Малки жълти точки, очите на неизвестни създания, проблясваха наблизо и надалеч в храсталака. Странни тревожни съскания и мучения достигаха оттам до слуха ѝ. Тя въздъхна и започна да съблича собствения си костюм, но пак спря.

— Е, а вие двамата защо сте ме зяпнали така?

— О!... Извинете, аз... — последва настойчиво писукане. — Да, прав си, Арту.

И двата дроида се обърнаха с гръб към принцесата.

След малко Люк вече можеше да се обърне, за да я огледа одобрително. Простиат, леко поизносен костюм прилепваше твърде пътно по тялото ѝ, но иначе ѝ стоеше съвсем добре.

— Е? — попита тя, очевидно не съвсем очарована от новите си дрехи. — Защо ме гледаш така?

— Мисля, че нещо в малко по-свежи тонове... — започна той. Трябваше да реагира бързо, за да избегне удара на ботуша, който тя хвърли по него. Обувката изтропа по металната врата.

— Съжалявам — каза той и гласът му звучеше съвсем искрено, докато вдигаше ботуша. После се наведе над стария си костюм и започна да прехвърля различни неща от него и от раницата в джобовете на миньорските си дрехи.

Люк отвори с особено внимание една малка чантичка, прегледа съдържанието ѝ, бързо я закопча и отново я пъхна в джоба си.

— Имам достатъчно имперска валута, така че ще ни стигне на първо време. А вие?

Тя погледна встрани.

— За какво са му пари на представител на Съюза, тръгнал да изпълнява дипломатическа мисия?

Люк въздъхна.

— Все никак ще се оправим, предполагам. А какво ще кажете, ако сега хапнем нещо по-различно от концентрираната храна?

Тя го погледна със значително по-бодър вид.

— Мога да изям половин чу-шу, Люк. Но сигурен ли си, че е разумно да опитаме?

— Трябва поне от време на време да общуваме с хората. Докато не изглеждаме и не се държим като чужденци, никой няма да ни закача.

Те се върнаха на главната улица, след като заровиха раниците и летателните си костюми в течното блато.

Вече бяха преполовили пътя, когато по-ярката светлина накара Люк да спре.

— Какво има? — обезпокоено попита принцесата.

— Две неща — отвърна Люк, като я оглеждаше. — Първо, походката ви.

— И какво ѝ има на походката ми?

— Нищо ѝ няма. Това е проблемът.

Тя учудено повдигна вежди.

— Не мога да схвани мисълта ти, Люк.

Той започна бавно да обяснява.

— Вие ходите като... принцеса. А не като работеща жена.

Поприведете малко раменете си и се постарайте да прикриете малко надменността и самоувереността на походката си. Наблюдавайте се малко. Трябва да ходите като изнурен от копането миньор, а не като член на императорското семейство. А има и още нещо...

Той се пресегна и решително разроши прибраната ѝ коса.

— Хей! — запротестира тя, съпротивлявайки се. Когато той се отдръпна, прическата ѝ представляваше безформена маса непокорни косми, стърчащи около главата и лицето ѝ, а от сложния двоен кок не бе останала и следа.

— Така е по-добре — отбеляза той. — Но все още не си е на мястото.

Люк се замисли, после се наведе, взе шепа влажна пръст и пристъпи към нея.

— Това не! — предупреди го тя, протягайки напред двете си ръце, за да се защити, и започна да отстъпва назад. — Дни наред живях цялата в кал. Няма да ти позволя да ме изцапаш с тази лепка гадост.

— Нека бъде както желаете, Лия. — Той хвърли калта, която шумно се разплиска на земята. — Направете го сама.

Принцесата се поколеба. След това наплюнчи ръцете си и ползвайки колкото се може по-малко мръсотия, успя да заличи от лицето си всички остатъци от грим и да го почерни колкото се може повече.

— Как е? — предпазливо попита тя.

Люк одобрително кимна.

— Много по-добре. Приличате на човек, прекарал дълго време в пустинята без капчица вода.

— Благодаря — промърмори принцесата. — Лошото е, че започвам и да се чувствам по същия начин.

— Това е необходимо. Искам просто да се измъкнем живи от тази планета.

— Няма да успеем, ако не открием храната, за която спомена.

Наложи му се да ускори крачки, за да я настигне, след като тя решително се запъти към главната улица...

III.

Разговаряха шепнешком, докато вървяха по металния тротоар към по-добре осветените сгради. Все повече миньори и други фигури изплуваха срещу тях от мъглата.

— Градът започва да се оживява — промълви Лия. — Може би мините работят на три смени, изглежда, една от тях тъкмо е свършила.

— Не зная — призна си Люк, — но трябва да направите нещо с походката си. Приведете се малко.

Тя кимна и се опита да изпълни препоръката му. Люк се стараеше да не се вглежда в лицата на хората, с които се разминаваха, защото се опасяваше, че и те могат да се загледат в тях.

— Все още сте много напрегнати. Отпуснете се. Така е по-добре.

Те се спряха пред някакво тихо, доста добре поддържано заведение, над входа на което висеше надпис „Таверна“.

— Изглежда задоволително миролюбиво — обърна се той към Лия. — Трипио, и ти, Арту, ще чакате тук. Няма нужда сами да си търсим белята. Намерете си някое тъмно ъгълче и мирувайте там, докато се върнем.

— Ясно, няма нужда да повтаряте, господарю Люк — въодушевено възклика високият златист дроид. — Хайде, Арту.

Двата дроида хълтнаха в тесния проход между таверната и съседната сграда.

— Как мислите, принцесо? Да си опитаме ли късмета?

— Умирам от глад, достатъчно време изгубихме вече. — Тя протегна ръка към бутона за отваряне на вратата. Двете ѝ крила незабавно се разтвориха.

Внезапно ги бълснаха зашеметяващо обилна светлина, шум и гласове. След като вече се бяха показали пред очите на всички, те нямаха друг избор, освен да влязат колкото се може по-незабележимо.

Ниските пейки на таверната гъмжаха от оживено разговарящи хора като мравуняк от мравки. Опияняващият зловонен мириз на

тамян и други треви почти задушиха Люк и той трябваше да положи огромни усилия, за да не се разкашля.

— Какво има? — обезпокоено попита принцесата, въпреки че на нея задушливата атмосфера не ѝ оказваше никакво влияние. — Хората те гледат.

— Този... въздух — обясни той, стремейки се да диша нормално.

— Тук има нещо, цял куп неща.

— Твърде много е за теб, нали, безстрашни пилоте? — подметна тя.

Но Люк не се срамуваше да признае това. Когато възстанови дишането си достатъчно, за да може да говори, той ѝ каза:

— Аз съм селско момче, Лия. И никога не съм имал твърде голяма възможност да се отдавам на изтънчени забавления.

— Не бих нарекла тези миризми изтънчени. Тежки — да, но не и изтънчени.

Някъде в центъра на този човешки водовъртеж те като по чудо попаднаха на свободна маса. Принцесата започна изключително съсредоточено да разглежда менюто, когато човекът келнер се приближи до тях. Нямаше за какво да се притесняват, дори не ги и погледна.

— Какво желаете? — попита той просто и сдържано.

Люк забеляза, че сервитърът добре владее занаята си.

— Кое е най-доброто блюдо тази вечер? — попита той, стремейки се гласът му да звучи като на човек, който току-що е излязъл от земните недра.

— Комеркенски бифтек от плешка, утуърп... обичайната гарнитура.

— Две порции — отвърна Люк, свеждайки разговора до минимум.

Това, изглежда, се хареса на келнера.

— Имате ги — откликна той с нехайно равнодушие и изчезна в тълпата.

— Не ни зададе никакви въпроси — развлнувано каза принцесата, поглеждайки нагоре към Люк.

— Не. Може да се окаже по-лесно, отколкото си мислеме.

В душата му започна да се прокрадва плаха надежда, но скоро тя бе попарена.

— Какво има, Люк?

Той посочи нещо с ръка и тя се обърна, за да погледне към бара.

Някакво хилаво същество с човешки ръст, покрито от главата до петите със светлозелена козина, плахо обикаляше един едър и тромав миньор. Съществото имаше огромни очи, типични за нощните животни, и грива от по-дълга и по-тъмна козина, която започваше от върха на главата и стигаше до средата на гърба. На кръста му бе препасана грубо обработена кожа, а на врата му дрънчаха гердани от някакви примитивни украшения.

Ето че съществото започна да скимти и да се моли сърцераздирателно на висок глас. В плачливата молба на извънземното се долавяше ясно силна нотка на отчаяние.

— Мовя ви, сър — повтаряше то. — Мавко питие... Визач...
Визач...

Огромният миньор посрещна тази жалостива молба, като протегна широкия си крак и ритна туземеца по лицето. Люк трепна и отклони поглед встрани. Принцесата го погледна.

— Какво има, Люк?

— Не мога да гледам как унижават някого по този начин, независимо дали е човек, животно или извънземно — отвърна той и я погледна с любопитство. — Как можеш да гледаш спокойно това?

— Видях как целият ми свят, няколко милиона души, бе унищожен — отвърна му тя сухо и студено. — Човечеството вече с нищо не може да ме учуди, освен с това, че все още има някой, който да се учудва от тези неща.

И тя отново премести студения си поглед на сцената при бара.

— Ботушите! — изрева миньорът на аборигена, докато приятелите му се кикотеха доволно.

— Ботушите, нави?

Главата на просещото извънземно потрепваше от някакви неестествени движения, то радостно изквича и впери поглед в мъжа, докато триеше кръвта от лицето си.

— Визач? Визач?

— Да-а, визач — съгласи се миньорът, малко уморен от играта.

— Ботушите!

И без да чака по-нататъшни подканвания, туземецът се просна по корем. От устата му изскочи неочеквано дълъг език и започна да лиже

калта и мръсотията от ботушите на миньора.

— Ще ми прилошее — едва чуто прошепна Люк.

Принцесата само леко трепна.

— Всеки от нас си има своите ангели и демони, Люк. Трябва да сме готови да се изправим лице в лице и с двете.

Когато тя погледна отново към бара, аборигенът бе привършил унизителната си дейност и тревожно протягаше шепи към миньора.

— Пой визач сега? Сега?

— Да, разбира се — каза миньорът. Той се пресегна през бара, взе една бутилка със странна форма и натисна един от бутоните на стените ѝ. В горната част на бутилката започна да се събира тъмна течност. Нещо прищрака и мярката престана да се пълни.

Миньорът се обърна към застиналия в очакване абориген, наклони бутилката и изля червеното питие на пода вместо в подставените му шепи. И докато мъжете и жените на бара се наслаждаваха през смях на последната си шега за сметка на нещастното създание, то падна на колене и невероятният му, подобен на жабешки език се показа отново, за да излиje алкохола, преди да е изчезнал измежду пукнатините и дупките по пода.

Неспособен да наблюдава това повече, Люк отправи любопитния си поглед към останалата част от обширната, изпълнена с дим стая. Сега забеляза, че имаше още от зеленокожите двуноги, които сновяха нагоре-надолу. Много от тях просеха с израз на безумна надежда на лицата, други изпълняваха някакви слугински дейности.

— Не познавам тази раса.

— Нито пък аз — призна принцесата. — Трябва да са туземните жители на тази планета. Империята не се слави с любезното си отношение към аборигените, които не са се присъединили към нея.

Люк се канеше да ѝ отговори, когато тя му направи знак да замълчи. Келнерът им донесе храната.

Месото имаше странен цвят; същото, но с още по-голяма сила се отнасяше и за зеленчуците. Но всичко беше топло и миришеше апетитно. От средата на масата им поникнаха като цветя три тръбички. Люк напълни чашата си от едната и с любопитство опита съдържанието ѝ.

— Не е лошо.

Междувременно принцесата лакомо опита ястието. Устните ѝ усилено мърдаха, докато дъвчеше и прегъльщаше.

— Не бих го поръчала, ако имах избор...

— Но нямаме — отбеляза Люк.

— Не... нямаме. Ние... — Тя мъркна и се втренчи в нещо така, че Люк се обърна да погледне зад гърба си.

Сервитьорът все още бе там и я наблюдаваше. Но щом забеляза, че тя също го гледа, той се обърна и се отдалечи.

— Мислиш ли, че подозира нещо? — обезпокоено попита тя.

— Как би могъл? Дрехите ти са каквите трябва, дори и аз не бих те разпознал.

Частично успокоена, Лия отново се наведе над чинията си и продължи да яде.

— Погледни натам — каза тя.

Люк се обърна и хвърли скришом поглед в указаната посока. Сервитьорът говореше с висок елегантен мъж, облечен в униформа на имперски цивилен агент.

— Те действително ни подозират — напрегнато прошепна тя и понечи да стане. — Стига ми вече, Люк. Хайде да се махаме оттук.

— Не можем просто да избягаме, особено ако ни наблюдават — възрази той. — Не изпадайте в паника, принцесо.

— Казах, че си тръгвам, Люк. — Тя нервно се обърна и се накани да си върви.

Без да осъзнава какво прави, Люк се пресегна, удари я силно през лицето и когато всички погледи се обърнаха към тях, каза високо:

— Няма да получиш нищо, докато аз не свърша да ям!

Принцесата притисна ръка до пламналата си буза. Безмълвна, с широко отворени от изненада очи, тя бавно седна обратно на мястото си. Люк настървено се нахвърли върху пържолата, докато униформеният имперски служител се запъти към тях, следван на почтително разстояние от сервитьора.

— Ако имате някакъв проблем... — започна той.

— Не, няма нищо — увери го Люк, като се насили да се усмихне. Мъжът не помръдна. — С какво бих могъл да ви бъда полезен?

— Не вие. Очевидно вие сте миньор. — Мазният поглед на педантичния агент се премести върху Лия. — Но съм много любопитен да узная коя е спътничката ви.

Лия не посмя да вдигне очи, за да го погледне.

— Защо? — равнодушно попита Люк. — Какво ви смущава?

— Ами дрехите ѝ приличат на миньорски — отвърна мъжът, — но както отбеляза Илърлес — и той посочи към келнера, — ръцете ѝ подсказват някаква друга професия.

Люк изненадано разгледа ръцете на принцесата: нежни, бели, без мазоли, безспорно ръце на човек, които никога не е вършил мръсна работа. Годините, прекарани от Люк във фермата на чичо му, бяха подготвили тялото му, включително и ръцете, за ролята на обикновен миньор, но принцеса Органа явно бе прекарала живота си в боравене с библиотечни записи, а не с бормашини и кирки.

Той напрегнато мислеше.

— Не, тя е... ами, купих я.

Лия трепна, погледна го и решително продължи да се храни.

— Да, тя е моя слугиня. Дадох всичките си спестявания за нея.

— Опитваше се да изглежда равнодушен и сви рамене, когато отново се зае с храната си. — Но беше най-доброто, което можех да си позволя. Забавна е, но понякога своеволничи и се налага да я ударя, за да се вразуми.

Агентът кимна разбиращо и за пръв път се усмихна.

— Съчувствам ти, млади човече. Извинявай, че прекъснах вечерята ти.

— Няма нищо — провикна се Люк, докато мъжът се връщаше на своята маса.

Принцесата го стрелна с поглед.

— Достави ти удоволствие, нали?

— Разбира се, че не. Но трябваше да го направя, за да се спасим.

Тя разтри бузата си.

— Ами тази слугинска история.

— Беше първото разумно нещо, което ми хрумна — настоя той.

— Освен това обяснява ви и всичко свързано с вас. Никой няма да ви досажда с въпросите си, щом мълвата пълзне наоколо.

— Пълзне наоколо...? — тя се изправи. — Люк Скайуокър, ако си въобразяваш, че ще се държа като твоя слугиня, докато...

— Хей, малката... добре ли си? — запита някакъв нов глас. Люк погледна към старата жена, която се появи до принцесата. Тя сложи

ръката си на рамото на Лия и внимателно, но категорично я натисна надолу. Все още разтреперана от гняв, принцесата бавно седна.

Люк предпазливо огледа жената, докато тя си примъкна стол, за да седне на тяхната маса.

— Не се познаваме. А и не си спомням да съм ви канил да се присъедините към нас. Така че много ви моля да оставите мен и слугинята ми на мира.

— Няма да ви притеснявам, момчето ми — настояща жената, като тонът ѝ деликатно подсказваше, че знае нещо, което не им е известно. Тя наведе глава, за да разгледа принцесата.

— Нищо чудно, че не сме севиждали по-рано. Вие сте чужденци на тази планета, нали?

Тези думи, изглежда, извадиха принцесата от обхваналото я вцепенение. Тя погледна със страх към жената и извърна очи към... към каквото и да е, само да не е този всезнаещ обвинителен поглед.

— Защо говорите нелепости? — измънка Люк.

Тя съучастнически се наведе към тях.

— Старата Хала е доста добър физиономист. Вие не сте жители на този град, а и не съм ви виждала в нито един от другите четири. Този свят е болnav и се разлага, а аз познавам всички болnavи и разлагачи се негови жители. Вие сте нещо ново.

— Ние... ние дойдохме с последния кораб — наслуки се заоправдава Люк.

Тя му се ухили, без да обърне каквото и да е внимание на обясненията му.

— Така ли? Опитвате се да изльжете старата Хала, а? Няма да стане, но защо сте толкова уплашени, малките ми? Лицата ви са побелели като вътрешностите на имперски войник. Значи сте чужденци... Това е добре, много добре. Трябват ми чужденци. Трябва да ми помогнете.

Принцесата се обърна и я изгледа учудено.

— Искаш ние да ти помогнем?

— Учудена си, нали? — изкикоти се Хала.

— В какво искаш да ти помогнем? — объркано попита Люк.

— Просто да ми помогнете — неочеквано тайнствено отвърна тя.

— Вие ще помогнете на мен, а аз на вас. Знам, че се нуждаете от помощ, защото на този свят няма чужденци; и все пак вие сте тук.

Искаш да знаеш как разбрах, че сте чужденци? — тя отново се приведе над масата и обвинително посочи Люк с пръст. — Защото ти, млади човече, носиш със себе си Силата.

Люк отегчено се усмихна.

— Силата е суеверие, легенда, в която хората се кълнат. С нея плашат децата.

— Така ли? — Хала се облегна назад и доволно скръсти ръце. — Добре тогава, момче, ти имаш голямо количество от това суеверие. Много повече от всички останали хора, които съм срещала на това проклето парче мокра глина.

Внезапно Люк се вгледа по-внимателно в старата жена.

— Какво има, Люк? — попита принцесата, като видя как се промени изразът на лицето му. Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Каза, че името ти е Хала. — Жената бавно кимна с глава в знак на съгласие. — Ти също имаш малко от Силата.

— Много повече от малко, младежко — възмутено възрази тя. — Аз съм майстор във владеенето на Силата, майстор!

Люк не отвърна нищо.

— Искаш доказателство, така ли? — продължи тя. — Гледай!

Тя се концентрира върху един прибор с подправки под една от тръбичките в средата на масата и го накара леко да се разклати. Той подскочи веднъж върху масата, после втори път и се измести няколко сантиметра наляво. Хала се облегна назад, въздъхна дълбоко и изтри потта от челото си.

— Виждаш ли? *Малко от Силата*, наистина!

— Убеди ме — призна си Люк и хвърли странен поглед към преливащата от любопитство принцеса, поглед, който подсказваше, че изобщо не е впечатлен от тези салонни номера. — Наистина добре владееш Силата.

— Мога да правя и много други неща, стига да поискам — гордо съобщи Хала. — Двама владетели на Силата... просто ни е предопределено да си подадем ръце, нали?

— Не съм напълно убедена... — започна принцесата.

— Не се страхувай от мен, малка красавица — посъветва я Хала.

Тя се пресегна, за да докосне ръката на принцесата. Лия колебливо се дръпна. Хала изпитателно я погледна, усмихна се и здраво я хвана за китката.

— Мислиш, че съм луда, нали? Мислиш, че старата Хала е полуудяла?

Принцесата поклати отрицателно глава.

— Не... не съм казала такова нещо. Изобщо не съм казала подобно нещо.

— Да, но си го мислиш, нали? — Лия не отговори и Хала сви рамене. Дори и да бе засегната, тя не го показа. — Няма значение, няма значение.

Тя пусна китката на принцесата, Лия бавно я отдалечи и я разтри с другата си ръка.

— Защо искаш да ни помогнеш? — решително попита Люк. — Нека, само за да поддържаме разговора, да приемем, че... наистина се нуждаем от помощ и предположенията ти са правилни.

— Само за да поддържаме разговора, момче — изимитира го тя.

— Ще стигна и до това. Но ми кажи вие от какво имате нужда.

— Виж какво, стара жено — заплашително започна Люк.

Тя ни най-малко не се смути.

— Тези номера не ми минават, бебчо. Нали не искаш да се разчуе, че сте чужденци? — При последните думи гласът ѝ се повиши и Люк започна да ѝ прави знаци да говори по-тихо, като се огледа наоколо да види дали някой не е дочул нещо.

— Добре. След като знаеш, че сме чужденци, знаеш и какво ни трябва. Трябва да се махнем от тази планета.

Принцесата му хвърли тревожен поглед, но той само поклати глава.

— Успокой се. Тя няма власт над Силата. — След това той пак се обърна към възрастната жена. — Коя си ти в крайна сметка?

— Просто старата Хала — безучастно отвърна старицата. — А вие искате да напуснете Мимбан. Това никак не е проста задача. — Тя многозначително смиръщи вежди. — Я ми кажете, как всъщност сте се озовали тук вие двамата? Не можете да ме убедите, че сте пристигнали с редовния товарен кораб.

— Редовния товарен кораб? — възклика Лия. — Искате да кажете, че хората на Сиркарпъс знаят за тази база?

— Вижте, момиче, нима съм споменала нещо за това откъде идва корабът? — подигравателно изсумтя Хала. — Сиркарпъсианците... тези провинциалисти! Това нещо се намира посред задния им двор, а

те дори не знаят за него. Не, правителството на Империята управлява мините и градовете тук директно, без посредници.

— Така и подозирахме — каза Люк.

— Те постоянно наблюдават междупланетното пространство в много широк диаметър — продължи Хала. — Сиркарпъсианците имат много добре развиваща се колония на Тен. Но ако някой от корабите им мине малко по-близо до Мимбан, тук изключват всичко. Мината, площадката за приземяване, всичко.

— Мисля, че разбирам вече защо не са ни засекли — подхвърли Люк. Лия го дръпна за ръката, за да си мълчи, и го погледна укорително. Той се освободи от ръката ѝ.

— Или ще се доверим на Хала напълно, или по-добре изобщо да не ѝ се доверяваме. Тя вече ни подозира достатъчно много, за да отиде и да ни предаде на имперската полиция, когато поиска.

Той погледна открито старата жена.

— Пътувахме от Десетата към Четвъртата планета на Сиркарпъс по работа.

— Искаш да кажеш, че сте идвали от базата на бунтовниците на Сиркарпъс 14 — самодоволно го поправи Хала. — Толкова за доверието.

Люк се затрудни да отговори, но тя само махна с ръка.

— Няма значение, момчето ми. Аз се подчинявам само на собствената си воля. Ако искаш да предам бунтовниците, базата им отдавна вече нямаше да съществува.

Люк се насили да се отпусне и да ѝ се усмихне.

— Пътувахме в два едноместни изтребителя. Ако апаратурата тук е стандартна, тя не е настроена така, че да засича толкова малки обекти. Вероятно затова не е била вдигната тревога. А ние се приземихме, без да ни открият.

— Къде са двата ви кораба? — загрижено попита Хала. — Ако са някъде наблизо, може скоро да ги намерят.

Люк показва с неопределен жест някъде в североизточна посока.

— Някъде натам, на няколко дена път оттук. И то ако мръсотията, която тук минава за земя, още не ги е погълнала.

— Добре! — доволно изсумтя Хала. — Хората тук не се отдалечават много от градовете. Едва ли ще ги открият. Как успяхте да се приземите без площадката и водещия сигнал?

— Приземили! — горчиво възклика принцесата. — Това е просто смешно. Попаднахме на някакъв ефект на изкривяване на полето, който, предполагам, е предизвикан от енергодобива. Това напълно извади от строя бордовата ни апаратура. Предполагам, че корабите се нуждаят от специален защитен щит, за да преминат безпрепятствено през атмосферата, в която има подобен вид остатъчна енергия. Въпреки това ние доста добре се справихме, след като не успяхме да се приземим право върху имперската площадка за приземяване — завърши тя.

— Е, Хала, сега вече разбираш защо трябва да ни уредиш пропуск за напускане на този свят — обясни Люк.

— Това граничи с невъзможното, момчето ми. Измисли нещо друго. Вие сте тук незаконно и нямате необходимите документи за самоличност. Достатъчно е някой да поиска да си покажете документите и вие да не успеете да го направите — и веднага ще ви набутат в близкия участък за разпит. А местният началник е един отвратителен, тесногръд човек, на име Грамъл. — Тя тържествено изгледа всеки един от тях. — Желателно е да го избягвате.

— Добре — веднага се съгласи Люк. — Но щом като не можем да си отидем по нормалния път, ще трябва да ни помогнеш да откраднем някой кораб.

За пръв път, откакто беше седнала при тях, Хала просто онемя.

— Още нещо да ти хрумне, момчето ми? — успя най-сетне да промълви тя. — Униформата на Грамъл, или някой от двойниците на императора? Приискало му се да открадне кораб! Та ти трябва да си се побъркал, момчето ми!

— Значи сме в много подходяща компания — отбеляза със задоволство принцесата.

Хала се обърна към нея.

— Започва да ми писва от тебе, малка красавице. А и никак не съм сигурна, че се нуждая от *твоята* помощ.

— Имате ли представа коя съм аз? — започна принцесата. Но се усети точно навреме. — Не че има някакво значение. А и какво значение би могло да има, след като ти не можеш да направиш онova, което искахме.

Хала се опита да възрази, но принцесата я прекъсна предизвикателно.

— Не можеш, нали?

— Не че не мога, малка красавица — внимателно каза Хала. — Просто рисковете, които това предполага, са толкова големи, че ще си заслужава само... — Тя замълча и после неохотно погледна към Люк.

— Добре, малките. Ще ви помогна да си откраднете кораб.

Люк хвърли възбудено поглед към принцесата, която не сваляше очи от Хала.

— Но при едно условие.

Принцесата кимна с вид на човек, който чудесно разбира за какво става въпрос.

— Какво е условието ти? — съвсем формално попита тя.

— Първо ще ми помогнете вие.

— Струва ми се, че просто нямаме друг избор — отбеляза Люк.

— Каква помощ искаш от нас?

— Трябва да намеря нещо — започна Хала. — Като прибавим твоята власт над Силата към моята, няма да е трудно. Но е нещо, което не мога да направя сама, а и не мога да го поверя на никого другого. А знам, че на теб мога да ти вярвам, защото, ако се опиташи да ме измамиш, ще те предам на Грамъл.

— Съвсем логично — отбеляза незабавно принцесата. — Каза, че задачата била лесна. Какво трябва да открием?

Хала се огледа наоколо напрегнато, но и някак си комично, след което отново се обърна към тях.

— Предполагам, че никой от вас, деца, никога не е чувал за Кейбърския кристал?

— Точно така — призна Лия, без ни най-малко да се впечатли.

— Невежеството ви не ме учудва — отзова се Хала. — Малцина са хората, запознати с работата по изучаването на Мимбан, чуvalи за него. Археолозите от Сиркарпъс за пръв път научили за това по време на първата си и единствена изследователска експедиция на тази планета. Но в крайна сметка те решили, че това е само една легенда, измислица, съчинена от местните жители в стремежа си да си изпросят повече алкохол. Но в по-голямата си част те вече са забравили за всичко това. Данните за кристала обаче са били включени в картотеката на имперските сили, когато са изкопали тук мината за енергодобивната си инсталация.

Според легендата кристалът се намира в храма на Помоджема. Както казват зеленокожите, с които съм разговаряла, това е дребно местно божество.

— Всичко това звучи правдоподобно — каза Люк в желанието си да се съгласи с нея. — А къде е този храм?

— На доста път оттук, пак ако се вярва на информацията, която успях да събера от местните жители — продължи Хала. — Този свят е претъпкан с храмове, а не забравяйте, че този Помоджема е третостепенен бог. Така че никой не е проявил твърде голям интерес да търси храма му.

— Храмове, богове, кристали — промърмори принцесата. — Добре, нека предположим, че това митично място наистина съществува — каза тя, опирачки в Хала обвинително пръста си. — Но какво всъщност представлява този Кейбърски кристал? Някакъв огромен скъпоценен камък?

— Да, някакъв — отвърна Хала, усмихвайки се лукаво. — Заинтригувани сте въпреки волята си, нали? — Принцесата погледна в страни.

— Интересуваме се от всичко, което ни доближава до целта ни да се измъкнем оттук — отговори Люк. — Но трябва да призная, че дори сама по себе си историята на този кристал изглежда доста интересна. Какъв е камъкът?

— Уф! Изобщо не ме интересува каква огърлица би могла да си направи от него някоя разглезена аристократка, момчето ми. — Тя многозначително погледна към принцесата, преди да продължи. — Много повече ме интересува едно свойство, което се предполага, че притежава.

— Още приказки и легенди — промърмори принцесата. — Как можеш да вярваш дословно на всичко това, Хала? Защо си толкова убедена, че археолозите са допуснали грешка и че разказите на местните жители са истина?

— Защото — отговори Хала победоносно — имам доказателство за това.

Тя бръкна в джоба на горната си дреха, извади някакво пакетче, увито в мека тъкан, и го разгърна на масата. В него имаше малка метална кутийка. С нокътя на малкото пръстче на дясната си ръка тя

превъртя няколко пъти миниатюрния секретен механизъм. Капакът ѝ се отвори почти безшумно.

Люк и принцесата се наведоха, за да видят по-добре какво имаше там.

В кутийката имаше късче от нещо, наподобяващо червено стъкло, което меко сияеше. Цветът беше по-дълбок и по-богат от този на корунда. Имаше стъклен блясък, наподобяващ захаросан мед.

— Е, какво ще кажете? — попита Хала след доста дълго продължилото мълчание. — Сега повярвахте ли, че това е истина?

Все още изпълнена със съмнения, принцесата недоверчиво погледна към Хала.

— Може да е просто малко лъскаво парченце стъкло или пластмаса, или пък обикновен силикат, обработен така, че да блести. И смяташ, че ще приема това като доказателство?

— Това е парче от самия Кейбърски кристал! — настоя Хала, обидена от проявеното към нея недоверие.

— Разбира се, разбира се — кимна принцесата. — Откъде го взе?

— От един зеленокож срещу бутилка алкохол.

Лия я погледна ядосано.

— Опитващ се да ме убедиш, че някой от тези първобитни, суеверни местни хора се е съгласил да се раздели с късче от полумитичния камък, съхраняван в един от собствените му храмове, заради някаква си противна бутилка алкохол?

— Не беше от храма на *неговия* бог — възрази ѝ Хала с беззлобно презрение. — Но дори и да беше, нямаше да има никакво значение. Виж тези нещастни създания. — Тя посочи деградиралите, влачещи се по пода просяци, готови да извършат и най-унизиителното нещо срещу гълтка алкохол.

— Те биха направили всичко, не знам дали не биха посегнали и на живота си, за едно питие. Дни наред изпълняват най-отблъскващата работа, за да получат сто грама концентрат.

— Може би си права — с нежелание призна Лия. — Може пък това да е късче от онова, което казваш и от където казваш, че е. Но все още не мога да разбера защо толкова силно желаеш да го откриеш, особено след като твърдиш, че стойността му като скъпоценен камък не те интересува.

— Не можеш да разбереш, нали? — промърмори Хала. След това рязко се обърна към Люк и му каза:

— Пипни го, момче.

Люк се поколеба, като поглеждаше ту към принцесата, ту към Хала. Хала извади кристала от кутийката и го протегна в шепата си към Люк.

— Виж, не пари — каза тя. — Хайде, докосни го и повярвай. Страхуваш ли се? — Люк продължаваше да се колебае.

— Аз ще го докосна — предложи принцесата и протегна пръста си. Но Хала отдалечи ръката си и принцесата не можа да го достигне.

— Не. Това не е за теб. Дори и да го докоснеш, няма да се случи нищо, което да те убеди в правотата ми. — И тя отново го протегна към Люк. — Хайде, момчето ми, няма да ти се случи нищо лошо.

Люк облиза долната си устна, внимателно огледа късчето кристал и протегна пръст към него. Докосна го.

И на допир беше точно такова, каквото и изглеждаше — късче блъскаво студено стъкло. Но онова, което изпита, не идваше от пръста и невроните, разположени под кожата му. Той бързо отдръпна ръката си, сякаш бе докоснал оголен електрически проводник.

— Какво има, Люк? — възклика неочеквано загрижено принцесата и обвинително погледна към Хала: — Нарани го!

— Не, малка красавище, нищо лошо не съм му направила. Той просто е учуден, изумен и смаян, както бях и аз, когато за пръв път пипнах кристала.

Лия погледна към Люк.

— Какво почувства?

— Аз... нищо не почувствах — меко й каза той, вече напълно убеден в искреността на старата жена. — Почувствах го. Това нещо — той посочи парченцето червен минерал — засилва усещането за Силата. Увеличава го и го прояснява... правопропорционално на размера и плътността си, предполагам. — Той решително се вгледа в Хала. — Човекът, който притежава целия кристал, ако той е значително по-голям от това парченце, ще има такава власт над Силата, че ще може да прави почти всичко; всичко, каквото си пожелае.

— И аз така си помислих, момчето ми — съгласи се Хала. Тя постави парченцето обратно в кутията, щракна похлупака и отново го

уви в мекия плат. След това го подаде на Люк. — За да се убедиш, че наистина ти се доверявам, задръж го ти. Хайде, вземи го.

Люк се подчини и го пъхна в джоба си.

— А сега — каза тя, — мисля, че вие нямате друг избор, освен да ми помогнете, и то веднага.

— И кой е казал, че трябва да стане така? — недоволно промърмори принцесата?

— Никой, малка красавица. Фактите показват, че трябва да стане така. Докосвайки това парче кристал, Люк усети слабо, но ясно доловимо раздвижване на Силата. Аз също го почувствах. То може да не е напуснало стените на тази таверна, но може и да е достигнало до посветените в Силата на половин галактика оттук. А в правителството на Империята има хора, които биха могли да усетят такова раздвижване на Силата. Все пак — продължи тя, като сви рамене, — както казах, раздвижването може да е било усетено само от мен. Но дали си струва да поемеш такъв риск, Люк? Ако вие двамата сте от лагера на бунтовниците, а аз вече съм напълно убедена, че това е така, то имперските власти ще бъдат изключително заинтересовани от присъствието на Люк тук. Доколкото съм чувала, те никак не биха се зарадвали да научат, че на страната на бунтовниците се е появил човек, способен да владее Силата.

Освен това ти поне, момче, знаеш какви поразии може да направи някой владетел на Силата, ако притежава в ръцете си целия кристал. Можеш ли да поемеш риска Империята първа да го открие? — Тя ги погледна някак виновно. — Съжалявам, че трябваше да ви накарам да прекрачите границата, от която вече няма връщане назад. Не можех да си позволя да рискувам първите ми наистина надеждни помощници да ми се измъкнат, нали?

— Тя е права, Лия — каза Люк на спътничката си. — Не можем да рискуваме кристалът да попадне в ръцете на Империята.

— Прав си, Люк.

— Освен това ние просто нямаме избор, Лия. Имаме нужда от помощта на Хала, за да се измъкнем от тази планета, а тя няма да ни помогне, преди да намерим кристала. — Той я погледна с надежда. — Съгласна ли си?

— Виж ти, виж ти, това пък какво е? Един миньор да иска разрешение от слугинята си? — Нито един от тях не бе в състояние да

издържи на лукавия ѝ поглед. — Спокойно, деца. Няма да ви издам, които и да сте. — Тя се огледа. — Това не е най-спокойното възможно място за вършене на работа. Така че, ако вече сте привършили вечерята си, е по-добре да отидем да поговорим някъде другаде.

Люк кимна в знак на съгласие.

— Добре ще е да успокоим Арту и Трипио.

— Момент — Хала вдигна предупредително ръка. — Мислех, че сте само двамата.

Люк се усмихна.

— Това са два дроида, с които се сдобих... или наследих, ако предпочитате.

— О, тогава всичко е наред. Никога не съм могла да си позволя да имам личен дроид.

Докато плащащ сметката, Люк хвърли поглед към имперския цивилен полицай. Мъжът вече не проявяваше никакъв интерес към тях и дори не гледаше в тяхна посока. Изглежда, че историята за слугинята го бе убедила.

Веднага щом излязоха и двойната метална врата се затвори зад гърбовете им, Лия силно срита Люк в кокалчетата. Той залитна и падна от тясната пешеходна пътека в изпълнения с кал канал, отделящ я от по-твърдата почва на улицата. Когато се съвзе, той я погледна с изненада.

— Сега вече повече приличаш на миньор — усмихна му се тя. — Това е за шамара, който ми удари в заведението. Нали не ми се сърдиш?

Люк отърси от ръцете си част от калта, поизтупа мръсотията от гърдите си и погледна с усмивка нагоре.

— Изобщо не ти се сърдя, Лия.

Той се приближи и протегна ръка към нея. Принцесата се наведе, като се държеше с лявата си ръка за парапета, а дясната протегна на Люк.

Предпазните мерки не помогнаха. Люк дръпна силно ръката ѝ и тя безпомощно пълосна в канавката до него. Той седеше и я наблюдаваше с усмивка, докато тя с отчаяние оглеждаше дрехите си.

— Виж ме само! Виж какво направи!

— Направих така, че да заприличаш малко повече на слугиня — спокойно отговори той. — Тук никога не можеш да бъдеш прекомерно

предпазлив.

— Добре, тогава... — Люк ловко избягна първата шепа кал, която тя хвърли по него, хвана част от втората и сграбчи Лия.

Хала развеселено наблюдаваше всичко това, докато група едри мъже не излязоха от заведението и не застанаха зад гърба ѝ. Те се спряха, привлечени от схватката в калта. Бяха достатъчно пияни, за да са опасни, а и колкото по-дълго гледаха, толкова по-мълчаливи ставаха.

Твърде мълчаливи, за да се хареса това на Хала...

IV.

— В името на спасението на душите и телата ни — прошепна тя бързо на борещата се двойка, — престанете веднага!

Потънали в калта, нито Люк, нито принцесата чуха тревожното предупреждение на Хала.

Един от мъжете се наведе надясно, изплю нещо през брадата си и отсъди:

— Прислужниците нямат право да оказват съпротива на господарите си, момчета.

— Нещо не е както трябва наистина — откликна спътникът му.

— Освен това сбиванията на публично място противоречат на разпоредбите на градската управа, нали? — прибави първият.

— Точно така — съгласи се другият мъж. — Може би ще успеем да ги измъкнем оттам, преди да ги е хванала нощната стража. Ще им направим доста голяма услуга. — Той извика надолу към Люк. — Подай ръка, приятелю. Няма да ѝ позволим да те нарани.

Като се смееха и закачаха помежду си, петимата мъже слязоха от пешеходната площадка. Хала се възползва от момента, в който никой от присъстващите не ѝ обръщаше внимание, и се скри в сянката.

— Можем ли да направим нещо за вас, госпожо? — произнесе някакъв глас право в ухoto ѝ. Тя подскочи. Трипио също подскочи.

— С какво право си позволяваш да ме плашиш така, купчина старо желязо!

— Извинете, но господарят и господарката ми...

— О! Ти трябва да си Трипио! — дроидът кимна леко в знак на съгласие. — А това трябва да е Арту. — Някаква неясна тъмна фигура близо до нея утвърдително изписука. — Опасявам се, че вече нищо не можем да направим. — Тя пак погледна, за да види какво става на улицата. — Може би тези момчета просто се забавляват.

Двама от мъжете издърпаха Лия от Люк. Това им даде възможност за пръв път да я огледат по-добре. Първоначалното им

веселие рязко се смени с по-малко приятни чувства, които изплуваха на повърхността.

— Така — промърмори един особено едър миньор с азиатски мустаци. — Тази слугиня не е дроид, това поне е сигурно.

Лия осъзна, че миньорите я разглеждат. Някои от копчетата и кайшките на плътно прилягащия й костюм се бяха разкопчали по време на борбата с Люк. Независимо от дебелия слой кал, който покриваше оголените по този начин части от тялото ѝ, те привличаха погледите им като с магнит. Имаше чувството, че нещо ѝ пълзи навсякъде под дрехите.

Без да обръща внимание на калта, принцесата се опита да пристегне раздърпаното си облекло, изправи се с царствено величие и с неуверена гордост заяви:

— *Много ви благодаря, това е личен въпрос.* А сега ще бъдете ли така любезни да ни оставите сами да изгладим различията в мненията си?

— Много ви благодаря, това е личен въпрос — повтори като ехо след нея един от миньорите с възможно най-превзет глас. Другите се кикотеха. Този с брадата я погледна похотливо.

— Ти не си законно регистриран гражданин, хубавице моя. — Той посочи рамото ѝ. — Нямаш етикет с името ти, нищо. Сбиванията на публично място са забранени от закона. Моят закон повелява да задържаме всекиго, който нарушава закона, когато и където можем. И затова, тук и сега, ние задържаме вас.

Той протегна към нея огромната си ръка.

Принцесата бързо отстъпи крачка назад и продължи да ги наблюдава, но самоувереността ѝ се топеше като сняг под пролетно слънце.

— Не мога да ви кажа коя съм, но ако който и да е от вас ме докосне, ще трябва да отговаря за това.

Едрият миньор пристъпи по-близо до нея. В гласа му не се долавяха весели нотки и той вече не се усмихваше.

— Малка кална кокошко, не само че ще те докосна...

Между принцесата и настъпващия към нея миньор се провря тънка гъвкава фигура.

— Виж, това е личен спор и можем да се разберем и сами, приятелю.

— Ти не си ми никакъв приятел, синко — равнодушно отвърна човекът и протегна ръка, за да отблъсне Люк назад. — Стой настрана от всичко това. Спорът ви вече няма никакво значение.

Принцесата извика от уплаха и изненада. Един от другите мъже се бе промъкнал зад гърба ѝ и я бе сграбчил през кръста с лявата си ръка. Люк бързо се приближи до тях и с всички сили го удари с ръка по китката. Миньорът извика от болка и отстъпи назад, стискайки удареното място.

На улицата се възцари мъртва тишина. Сега вече всички погледи бяха приковани в Люк, а не в принцесата. Единствените звуци, които можеха да се доловят в мъглата, идваха от далечната джунгла.

— Младокът иска да си поиграе — изкикоти се човекът, когото Люк бе ударил по ръката. — Оказва съпротива срещу общественото мнение. — Дясната му ръка мигновено се стрелна напред и с леко прищракване изпод ръкава на горната му дреха проблесна малка остра кама с двойно острие, което плътно прилягаше към дланта му. Бледата светлина, процеждаща се от затъмнените прозорци на таверната, зловещо проблясваше по двете остриета на камата, докато мъжът бавно и в кръг започна да се приближава към Люк.

Принцесата безмълвно наблюдаваше. Хала също мълчаливо съзерцаваше сцената, скрита на безопасност в сянката заедно с Арту и Трипио.

— Хайде, синко — мъжът размаха невъоръжената си ръка, за да подкани Люк да се приближи към него. След това леко подхвърли оръжието и от другия му ръкав също проблесна двойно острие. Той удари десния си крак, после и левия. И от двете подметки на ботушите му се подадоха двойни остриета.

— Хайде, ела да потанцуваме. Аз ще се погрижа танцът ни да продължи повече.

Люк се опитваше да наблюдава едновременно осемте остриета и същевременно се стремеше да отклони вниманието на нападателя.

— Ние с дамата обсъждахме един въпрос. Нямаме нужда от чужда намеса.

— Твърде късно е, синко — ухили се мъжът. — Сега в това сме намесени ти и аз. — Неговите спътници ги наблюдаваха и се подсмихваха, като от време на време се побутваха с лакти. Очевидно се наслаждаваха на всяка сцена от неочеквания спектакъл.

Мъжът с ножа замахна с лявата си ръка към Люк и скочи напред, Люк се отдръпна назад, а мъжът продължи да го напада със страничен въртелив удар, след което тръгна да го обикаля в полукръг, размахвайки заплашително дясната си ръка. Двойните остриета свистяха в тежкия влажен нощен въздух.

— Не искаме неприятности — заяви Люк, посягайки с нежелание към дръжката на светлинния си меч.

— Само след няколко минути няма да има нужда да се притесняваш за това — увери го нападателят и се хвърли с вик към Люк, който ловко избягна ударите на краката и ръцете му.

— Внимавай, Люк!... — извика принцесата, но беше много късно. Един от другите мъже бе минал зад Люк и заби двете си ръце в хълбоците му. Мъжът с ножа бавно се приближаваше, усмивката му бе изчезнала, а ръцете му непрестанно се движеха. Остриетата на ножовете проблясваха като очите му.

— Добър танцьор си, момчето ми. Уморих се да те преследвам.

— Довърши го бавно, Джейк — посъветва го един от зрителите.

— Словоохотливо е детето.

— Казах — продължи Люк, без да сваля очи от приближаващите се танцуващи остриета, докато дясната му ръка отново поsegна към кръста му, — че не искаме никакви неприятности.

Той натисна спусъка върху дръжката на меча.

Еднометровият лъч синя енергия се задейства и насочен назад, премина право през десния захват на мъжа, който го държеше. Човекът изрева и пусна Люк, след което се строполи на земята, държейки се за крака си.

Мъжът с ножа за момент застине на място и после се хвърли напред. Люк описа със сабята си сложна последователност от взаимно свързани кръгове и зигзази в заобикалящата ги тъмнина, което накара противника му да се разколебае. Мъжът на земята непрекъснато стенеше.

Люк притисна майстора на ножа само колкото да го накара да отстъпи.

— А сега... всички да ви няма.

Но вместо да се разбяга, зловещият квартет извади още ножове и други хладни оръжия. Те започнаха да маневрират така, че да го

заобиколят, но се държаха на достатъчно разстояние, за да са извън обсега на проблясващия смъртоносен лъч светлина.

Лия поизправни съотношението на силите, като се метна на гърба на най-близкия до нея мъж и впи нокти в лицето му. Останалите трима продължиха да настъпват срещу Люк с личните си оръжия, изпитвайки бързината и рефлексите му с истински професионализъм, като при това си разменяха мисли за способностите му и обсъждаха по какъв начин да го заловят. Но ако чакаха четвъртият им приятел да се присъедини към тях, щяха да останат разочаровани. Ръцете му бяха пълни с плътта на принцесата, която с проклятия се опитваше да махне лапите му от гърдите си.

Хала наблюдаваше тревожно всичко това, когато внезапно някакво раздвижване в другия край на улицата отклони вниманието й от борбата. Група мъже, облечени в черно и бяло, се придвижваха с бърза крачка към таверната. Хала премести погледа си от приближаващите имперски войници към схватката в задънената пръка.

Един от мъжете нападна Люк в гръб. Люк прескочи насочения към него нож, който мъжът държеше, и същевременно замахна с меча си надолу. Ръката на нападателя бе срязана при китката чисто и леко обгорена, тупна на земята сред калта, където продължи слабо да пуши. Мъжът падна назад и се втренчи онемял в овъгленото си чуканче.

Щурмовациите вече бяха съвсем наблизо. Хала напусна скривалището си и като махна на Арту и Трипио да я последват, се шмугна в страничната пресечка между сградите и изчезна в нощта. След като се спряха за секунда, за да се убедят, че няма да има никаква полза да се оставят също да бъдат заловени, двата дроида я последваха.

Останалите двама нападатели продължиха да дебнат Люк, но вече много по-предпазливо. След като се освободи от противника си с добре пресметнат удар на подходящо място, принцесата се огледа за някой друг, когато нещо ослепително светло шумно избухна между борещите се и ги замрази по местата им. Те всички се обърнаха, заслепени от продължителното ярко сияние, и видяха лазерните пушки, насочени към тях.

— Хвърлете оръжията си — заповядала им рязко началникът на групата. Слабата светлина очертаваше ъгловатата нашивка на ръкава на униформата му, на която се виждаха три сержантски лентички. На

шлема му също имаше подобни ивици. — В името на императора, вие сте арестувани за сбиване с оръжия на обществено място.

След като миньорите хвърлиха или прибраха оръжията си, Люк изключи светлинния меч. Двама от шурмовациите се приближиха и прибраха малкия арсенал. Принцесата забеляза, че единствената ѝ жертва идва в съзнание, и шумно го удари.

— Ей, вие там, престанете! — заповяда ѝ сержантът.

— Извинете — любезно отговори тя.

Преминаха през града, съпровождани от въоръжената охрана. Люк се възползва от възможността да огледа околните сгради. Твърде малко от тях се различаваха по нещо от онези, които вече бяха видели. В град като този взаимозаменяемостта е икономическа необходимост, помисли си той.

Жителите на града, които ги срещаха по улиците, се притискаха към стените на къщите и шепнаха нещо помежду си, сочейки от време на време нещастните чужденци. Очевидно зрителите имаха някаква представа за онова, което ги очакваше.

Люк също би искал да знае.

— Къде мислите, че ни водят? — прошепна той на принцесата.

— В местния затвор, къде другаде?

Люк посочи с глава напред.

— Ако става въпрос за отсрещната сграда, признавам, че е доста внушителен.

Приближаваха към някаква отблъскаща масивна постройка, останка от древната мимбанска архитектура. Беше построена от черни и сиви камъни, точно като руините, които Люк бе забелязал, докато търсеше кораба на принцесата. Въпреки леко заострените си форми постройката се извисяваше над по-съвременните и по-прости конструкции на миньорското градче.

— Поне не са обичайните килии — меко отбеляза той, докато минаваха под дебелата каменна арка над входа, и смело запита войника до себе си:

— Кое е това място?

Войникът обърна към него увенчаната си с шлем глава и каза:

— Затворниците и нарушителите на закона трябва да отговарят на въпроси, а не да ги задават.

Но най-неочаквано, докато вървяха по каменния коридор, оборудван с модерни тръбопроводи и електроника, щурмовакът реши доброволно да им даде малко информация.

— Това е един от старите храмове, построен от коренните жители на този свят.

— Имате предвид онези жалки същества, които просят алкохол?
— попита искрено изумен Люк.

Неочаквано човекът се засмя.

— Много добре, имаш чувство за хумор. Ще ти потрябва. Зеленокожите да са построили това? Трябва да си прекарал целия си живот в мините. Но не и аз.

Щурмовакът се наду от гордост.

— Винаги съм се стремял да се усъвършенствам. Както знаете — започна той, — освен зеленокожите на тази планета има още няколко полуинтелигентни раси. Някои от тях са по-дегенерирали от другите. Която и от тези раси да е построила сградата — той посочи с пушката си към каменния покрив над главите им, — тя отдавна е измряла. Или поне доколкото имперските наблюдателни постове са успели да установят.

Те завиха зад още един ъгъл и Люк се възхити на размерите на постройката.

— Този храм е превърнат в управа на мините и генерален щаб на имперските сили на Мимбан. — Той поклати глава. — Вие, миньорите, знаете твърде малко за нещата, които са извън обсега на пряката ви работа.

— Вярно е — съгласи се Люк, без да изпитва угрizения, че осъди на невежество всички миньори. Те не бяха проявили особено гостоприемство към тях, откакто се бяха озовали в тяхна компания. — Ние сме от друг град — добави той за повече убедителност. Краткото благоразположение на щурмовака незабавно се изпари и той отговори студено:

— Може да е така, а може и да не е. Скандалджиите често лъжат. Това, че Империята толерира известно ограничено количество безредици тук, за да ви служат като отдушник, не трябва да ви кара да смятате, че можете да злоупотребявате с тази привилегия. По този начин вредите на всичките си колеги. — Той посочи към войника пред себе си, който носеше чантата с конфискуваното оръжие.

— Когато са използвани и смъртоносни оръжия, става въпрос за нещо повече от работническа дисциплина. Ще бъде повдигнато обвинение. Това е много лошо за вас. Надявам се, че ще си получите заслуженото.

— Благодаря — сухо отвърна Люк.

— Вината не е наша — промърмори един от миньорите. — Мъжът с меча и жената ни подведоха.

— Млъкнете — заповяда сержантът. — Ще имате възможност да разкажете своята версия за случилото се пред началника ни, капитан Грамъл.

Това силно стресна Люк и Лия. Грамъл бе човекът, от когото според Хала особено трябваше да се пазят.

— Може би той ще прояви великодушие — философски продължи сержантът. — Тук трудно се намират добри работници. Може да ви остави по-голямата част от пръстите.

— Иска ми се да бяхме поразпитали Хала повече за този Грамъл — прошепна Люк.

— Да, Хала — в гласа на принцесата се долавяше отчаяние. — Тя не положи особено големи усилия, за да се опита да ни спаси!

— Какво можеше да направи срещу имперските войници? — възрази й Люк.

— Предполагам, че си прав. Но мислех, че ще се опита да направи нещо. — Тя сви рамене. — Може би не трябва да я обвинявам за това, че самата тя се измъкна.

— Поне Арту и Трипио останаха на свобода — меко добави Люк.

— Ей, престанете да разговаряте там отзад или и аз ще ви отрежа по някой пръст — предупреди ги сержантът.

— Бихте ли искали да се видите погребан под четири стъпки кал за около час? — сопна му се принцесата.

— Не, не бих — спокойно й отвърна сержантът. — А ти би ли искала да ти изгорят хубавото езиче със слаботоков нож?

Лия притихна. И без това си бяха навлекли достатъчно неприятности. Нямаше да спечели нищо, ако продължеше да ги предизвиква. Тя опита да се концентрира и да задържи погледа си върху гърба на сержанта, за да му внуши някоя безумна идея. Но изглежда, че сержантът не проявяваше ни най-малко склонност да се

влияе от внушенията й. Вероятно черепът му под шлема бе доста дебел.

Те завиха зад един последен ъгъл и попаднаха в някаква широка стая. След спартанската сивота на камъните отвътре и отвън на сградата великолепието на обстановката тук идваше като шок. Щедро бе използвана истинска и изкуствена кожа. Много от удобствата, които се виждаха, Люк бе по-склонен да свърже с някой по-развит от Мимбан свят. Те обаче не бяха изложени на показ, което подсказваше, че обитателят на тази стая гледа на тях като на своя естествена среда.

На другия край на стаята, зад обикновено, много удобно бюро, седеше един-единствен човек.

— Доведи ги тук, сержанте. — Отегченият му глас бе пресипнал и раздразнен. Люк си помисли, че вероятно има някакво увреждане на гласните струни.

По знак на сержанта седмината затворници, включително и един накуцващ с набързо превързан крак, бяха преведени през стаята и скучени пред бюрото.

Най-впечатляващото нещо у Грамъл, помисли си Люк, е реакцията на миньорите, изправени пред него. Цялата им агресивност и самоувереност бе изчезнала. Те стояха, забили погледи в земята, в стените, един в друг, но не смееха да погледнат към мъжа зад бюрото и притеснено пристъпваха от крак на крак.

Стремейки се да не го забележат, Люк се опита да разгледа човека, който предизвикваще работолепниченето на тези толкова сурови мъже. Грамъл беше подпрял главата си с ръце и изглежда, се бе зачел в някакви документи. Най-сетне той разтри очите си, скръсти ръце, подпра се с лакти на масата и ги огледа.

Самият Грамъл не допринасяше особено за представителността на стаята. Имаше доста блед цвят на лицето, а когато се изправи, образът на имперския офицер бе допълнително помрачен от малкото шкембе, издуващо се леко под гърдите му като замръзнал водопад от лой, който се разбиваше и потъваше някъде под кръста в диплите на дрехите му.

Сребристосивата му униформа беше чиста и спретната, сякаш се опитваше да скрие напиращия отдолу корем. Квадратната му челюст стърчеше над високата стегната яка, увенчана с увиснал надолу мустак. Формата на това лицево окосмяване вероятно отговаряше на

обичайно суворото изражение на капитана управител Грамъл, предположи Люк. Малките му пронизващи очи гледаха проницателно изпод рошавите му като гранитни зъбери вежди, над които се извисяваше твърдата му сиво-черна коса.

Люк реши, че това лице рядко се усмихва, а когато го прави, то не е по обичайните за останалите хора причини.

Грамъл започна да оглежда един по един хората, застанали притеснено пред бюрото му. Люк се постара да имитира израза на лицата на миньорите и прикова поглед в едно петно на подовото покритие пред него.

— Значи това са смутителите на реда, които са нарушили спокойствието в града и са използвали в боя смъртоносни оръжия — разочаровано заключи той. Гласът му отново проряза слуха на Люк като стържене на ръждясала машина, отдавна плачеща за смазване. Сравнението с неприятните скърцания и стонове прилягаше на Грамъл великолепно.

Почтително излизайки крачка напред, сержантът докладва:

— Да, господин капитан управител. Моля за разрешение да откарам двамата ранени в болницата.

— Разбира се — каза Грамъл.

Той не се усмихна, но постоянно намръщените му черти малко се отпуснаха и позволиха на устните му леко да се разтегнат. — За известно време те ще се чувстват по-добре от тези, които остават тук.

Охраната изведе от стаята мъжа с отряzanата ръка и този с превързания крак. Грамъл привърши с огледа на останалите в кабинета му нарушители. Когато стигна до Люк и принцесата, устата му трепна така, сякаш някой го бе боцнал с игла.

— Вас двамата не ви познавам. Кои сте вие? — Той излезе иззад бюрото и се изправи лице срещу лице с Люк. — Ти, момче, койси?

— Просто един наемен миньор, господин капитан управител — запелтечи Люк, стараейки се да изглежда подобаващо изплашен. Не беше много трудно. А и нямаше нищо против да се опита да му угодничи на думи, след като животът му висеше на косъм.

Грамъл го подмина и се спря да огледа принцесата. Той предпазливо се усмихна, сякаш усилието можеше да му причини някаква болка.

— А ти, мила моя? Предполагам, че и ти си миньор?

— Не — Лия извърна поглед. Тя бързо посочи с глава към Люк и каза: — Аз съм... негова слугиня.

— Така е — бързо се намеси Люк. — Тя е само моя...

— И сам чух, момче — промърмори Грамъл. Той отново я огледа и прекара пръст по едната ѝ буза. — Хубава жена... — Тя се отдръпна от него. — Има и характер. — Той погледна към Люк. — Поздравявам те за избора, момче.

— Благодаря ви, сър.

Лия го изгледа, но какво друго можеше да каже?

— Вероятно вашите обноски съответстват на вашата некомпетентност — обади се принцесата.

Грамъл се ограничи само да кимне със задоволство.

— Обноски — повтори той, — некомпетентност. Странен начин на изразяване за една слугиня.

— Какви документи за самоличност намерихте у тези двамата? — изкрештя той на сержанта, застанал изпънат близо до него, готов всяка секунда да бъде на разположение.

— Документи за самоличност ли, господин капитан управител? Предположихме, че имат обичайните документи.

— Не сте проверили документите им за самоличност, така ли, сержант? — бавно попита Грамъл.

С вид на човек, който се поти под униформата си, сержантът неуверено обясни:

— Не, сър. Просто предположихме...

— Никога нищо не предполагайте, сержанте. Вселената е пълна с мъртви хора, които са се осланяли на предположения. — Той любезно се обърна към Лия и Люк. — Бихте ли ми показали документите си за самоличност?

Люк се престори, че ги търси из дрехите си, и се опита да се направи на смаян, когато установи липсата им. Принцесата се постара да му подражава.

— Трябва да сме ги загубили по време на сбиването — каза Люк и побърза да смени темата. — Тези петимата — сега са трима — ни нападнаха без всякакъв повод и...

— Това е лъжа! — енергично възрази един от миньорите. Той потърси съчувствие в погледа на Грамъл, но не срещна такова.

— Ти мълкни! — спокойно му каза Грамъл. Мъжът незабавно се подчини.

В стаята влезе един войник и извика угоднически:

— Господин капитан управител!

— Какво има? — отвърна Грамъл, явно раздразнен, че са го прекъснали.

Войникът се приближи до бюрото и прошепна нещо в ухото на Грамъл. Грамъл изглеждаше изненадан.

— Да, искам да го видя — каза той и тръгна към вратата.

В стаята влезе загърнато в пелерина дребно същество и започна да разговаря с Грамъл. Люк не можеше даолови нищо повече от съвсем откъслечни думи. Той се наведе към принцесата и ѝ прошепна:

— Това не ми харесва, Лия.

— Люк, ти притежаваш невероятната способност да превръщаши възможно най-опасните и рисковани обстоятелства в нещо обикновено.

Люк изглеждаше засегнат. Капитанът управител приключи разговора си с тайнствената фигура, която бързо се поклони и набегом напусна стаята. Люк неволно се почуди дали съществото под наметалото бе човек, или местен жител. Разсъжденията му бяха прекъснати от завръщането на Грамъл.

— Вие, миньорите, сте започнали боя — заяви той с нетърпящ възражение тон, като явно изключваше Люк и Лия от тази категория.

— Но, господин капитан управител — работепно започна най-едрият от тримата, — те ни предизвикаха. Ние само се опитвахме да защитим градския закон за сбиванията.

— Като го нарушихте — възрази му Грамъл — и нападнахте младата дама.

— Не беше нищо сериозно — опита се да се оправдае миньорът.

— В началото искахме само малко да се позабавляваме.

— Това забавление ще коства на всеки от вас половината от заплатата — заяви Грамъл. — Ще бъда снизходителен към вас. — Тримата мъже не смееха да покажат, че хранят никакви надежди. — Законите на миньорския град са доста свободни и ви позволяват значителни отклонения с цел да си отпочинете. — Лицето му придоби гневно изражение. — Въпреки това обаче нападение с цел убийство не съответства на представите на Империята за пълноценна почивка.

Независимо — добави той сякаш след известни размишления — от личното ми мнение по този въпрос.

Набрал повече смелост, един от миньорите реши да си опита късмета. Той пристъпи напред и заяви:

— Господин капитан управител, искам да обжалвам присъдата.

Грамъл огледа мъжа с интереса на естествоизпитател, разглеждащ нов вид растение.

— Имате право. На какво основание?

— Прибързаност... прибързано произнасяне на присъдата и нарушаване на процедурния ред — най-сетне успя да изрече човекът.

— Много добре. Тъй като тук аз представлявам закона на Империята, аз ще разгледам сам вашата жалба. — Грамъл замълча за момент, след което спокойно каза. — Тя се отхвърля.

— Тогава апелирам към представителя на имперския департамент за полезни изкопаеми, натоварен с наблюдаване на минното дело — възрази мъжът. — Искам присъдата да бъде преразгледана от друга инстанция.

— Разбира се — съгласи се Грамъл.

Той отиде до стената зад бюрото си. Взе оттам една тънка пластмасова пръчка и натисна бутона за включване в единия ѝ край, след което отново заобиколи бюрото.

— Разговорът бе записан — осведоми ги той.

След това натисна друго копче и по восьчнобледата повърхност на пръчката се занизаха бягащи букви. Когато записът свърши, той внезапно вдигна пръчката и прободе с твърдия ѝ пластмасов край лявото око на склонния към спорове миньор.

От лицето му бликнаха мозък и кръв на всички страни, а миньорът с вик се свлече на земята. Ужасен, един от колегите му се наведе над него и се опита да спре потока шуртяща кръв от избоденото му око.

— Вие тримата можете да вървите — небрежно им каза Грамъл, сякаш не се бе случило нищо особено. — Сержант!

— Господин капитан управител?

— Заведете тези тримата в задните килии. Двамата им колеги могат да се присъединят към тях, щом здравословното им състояние го позволи. Нека малко поседят там и си помислят. Запиши имената и кодовете им за идентификация, за да могат по-лесно да си платят

глобите. Освен ако, разбира се — продължи той съвсем непринудено, потупвайки с палката за запис по дланта си, — няма още някой, който би желал да оспори присъдата ми.

Докато, съпроводени от стражата, двамата миньори полуизнесоха, полуизвлякоха припадналия си приятел от стаята, Грамъл размаха пръчката си към тях.

— Трябва да знаете, че той всъщност не е загубил окото си. То е записано завинаги тук. Дovedете го отново, когато се оправи, и ще му го покажа.

Сержантът съпроводи стражата и миньорите, докато излязоха, и после отново застана на поста си до вратата.

— Ненавиждам тези административни дреболии — любезно каза Грамъл на Люк и Лия. — Но това е в по-голямата си част още неизвестен и неизследван свят, така че нямам много време за губене. Често се налага да взимам бързи и сурови решения. Единственото нещо, което отличава звероподобните хора, живеещи тук, от местните жители, е степента, в която владеят умението да си измислят нови и по-сложни унижения. Този вид изобретателност е била постоянна черта на човешкия род от хилядолетия. Предполагам, че вие осъзнавате това, което, вярвам, ще ви направи по-сговорчиви от допногубните типове, които току-що ни напуснаха.

Той седна на ръба на бюрото и започна да почуква с червения край на пластмасовата пръчка по крака си. Люк напрегнато го наблюдаваше.

— Вече ви казах, господин капитан управител — повтори той, — трябва да сме изгубили документите си за самоличност по време на сбиването. Вероятно са паднали в калта. Сигурен съм, че ако ни позволите да се върнем на местопроизшествието, ще успеем да ги открием. Освен ако — добави той обезпокоено — някой, минал оттам, не ги е откраднал.

— О, не мисля, че някой трудолюбив гражданин би могъл да направи такова нещо — отбеляза Грамъл и се обърна с гръб към тях. Той извърна глава и им хвърли остьр поглед през рамото си. — Освен това не мисля, че там изобщо има нещо, нито пък че вие двамата изобщо някога сте имали документи за самоличност. Според онова, което ми казаха, вие не сте просто чужденци в този град. Вие нямате нищо общо както с мината, така и с имперското присъствие тук, и с

целия този свят. Не мога само да си обясня как сте успели да пристигнете тук, цели и невредими, без разрешение и без да бъдете засечени. — Той скръцна със зъби и заплашително добави: — Но в крайна сметка ще разбера как е станало това. Винаги научавам всичко, което искам да знам.

— Това е много интересно — намеси се принцесата, — защото ми правите впечатление на човек, който има особено ограничени възможности за възприемане на информация и знания.

Забележката й ни най-малко не смути Грамъл. Напротив, изисканите обиди на принцесата, изглежда, го забавляваха.

— Преди известно време, млада госпожице, вие казахте, че съм некомпетентен. Сега подценявате умствените ми способности. Аз не съм интелектуалец, но нито съм некомпетентен, нито необразован. Стигнах дотук, изучавайки методите, позволяващи ми да получа отговор на въпросите, които задавам. Но първата ви забележка, за обносите ми, беше правилна. — Той сви левия си крак и я ритна по лявото бедро с върха на обувката си. Принцесата извика от болка, хвана се за удареното място и се свлече надолу на колене. Тя се подпря с дясната си ръка, за да не падне по очи, а с другата продължаваше да притиска натъртения си крак. Люк вътрешно кипеше от ярост, но твърдо продължи да гледа право пред себе си. Това не беше подходящото място, нито пък подходящото време за умиране.

— А и аз съм много прям — продължи Грамъл, съзерцавайки я отвисоко. Той отново повдигна крак и я ритна по дясната ръка така, че Лия загуби опора. Тя падна напред, след това се претърколи настрани и седна, все така стискайки левия си крак. Капитанът управител рязко я ритна още веднъж, този път в основата на гръбначния стълб, но с премерена сила, така че да не я парализира. Тя изстена, хвана се с двете ръце за кръста, след което падна настрани и остана да лежи на пода, стенейки.

Грамъл отново сви левия си крак. Люк не можа да издържи повече, затова пристъпи напред към тях и бързо изрече:

— Ако ви кажа истината, господин капитан управител, вие просто няма да ми повярвате.

Това предложение бе толкова интересно, че Грамъл забрави за момент за принцесата.

— Винаги съм готов да ви изслушам, млади човече.

Люк въздъхна тъжно и заби поглед в земята.

— Ние сме избягали престъпници от Сиркарпъс — измъчено призна той. — Търсят ни за изнудване и шантаж. — Той посочи към просналата се на земята принцеса. — Момичето е мой партньор, използвах я за примамка. Допуснахме грешката да... компрометираме хора, които бяха по-влиятелни, отколкото предполагахме. Ние сме дребни престъпници, но успяхме да настроим срещу себе си някои много важни личности. — Той замълча.

— Продължавай — безстрастно каза Грамъл.

— На Сиркарпъс все още има смъртно наказание за много престъпления — продължи Люк. — Това е нездрав свят, живеещ в духа на частната инициатива.

— Знам всичко за Сиркарпъс — нетърпеливо го прекъсна капитанът управител.

Люк побърза да продължи разказа си.

— Откраднахме малък спасителен кораб. Бяхме чували за колониите на Десета и Дванайсета планета.

— И сте се опитали да избягате там — намеси се Грамъл. — Логично.

— Като се надявахме да успеем да получим разрешение за напускане на тази звездна система — бързо довърши Люк. Въодушевлението му бе напълно искрено, защото, поне до момента, Грамъл не бе подложил на съмнение достоверността на историята му.

— Трябва да призная — добави той за повече правдоподобност, че дори обсъдихме възможността да се присъединим към бунтовниците, за да ни помогнат да се измъкнем от преследването.

— Вие двамата наистина бихте могли да се превърнете в жалки предатели — отбеляза Грамъл. — Бунтовниците щяха да ви се присмеят. Те не приемат криминални престъпници в редиците си. Макар че това е в известна степен странно, защото самите те са въщност банда от най-опасни престъпници. Но всеки би разbral от пръв поглед, че те никога няма да ви приемат.

За щастие принцесата я болеше твърде силно, за да се обади, с облекчение си помисли Люк.

— Струва ми се, млади човече, че твоята история, макар и много правдоподобна, е една добре премислена лъжа.

Люк почувства как кръвта му се смразява.

— Но... може и да е истина. Ако е така, ако вие наистина сте онова, за което се представяте, може дори да успеем да смекчим малко закона за вас. Възхищавам се на изобретателността у хората. Можем дори да ви намерим някаква работа на Мимбан. Империята има много проблеми с недоволни работници в мините. Вече имахте възможност да се сблъскате с петима от тях. Естествено — заключи той — нищо не ми пречи и да ви върна на правосъдието на Сиркарпъс.

— О! Моля ви, недейте, господин капитан управител! — извика Люк, като падна на колене и се вкопчи отчаяно в един от крачолите на панталона на Грамъл. — Моля ви, не правете това. Те ще ни екзекутират. Моля ви, ще работим до последна капка сили, само не ни връщайте там! — Той дори се разхлипа.

— Разкарай се от ботушите ми! — отвратено му заповядва Грамъл. Люк покорно отстъпи назад, а Грамъл отиде да изчетка панталона си на местата, където Люк го бе докоснал.

Изтривайки предизвиканите с труд сълзи от очите си, Люк се постара да не изглежда преизпълнен с твърде много надежди, когато погледна към Грамъл. Междувременно принцесата бе успяла да се премести в седнало положение. Тя продължаваше да разтрива с едната ръка долната част на гръбначния си стълб, като същевременно старательно избягваше да срещне погледа на Грамъл.

— Както вече отбелязах, всичко, което ми казахте, изглежда възможно, но и невероятно — продължи капитанът управител. Той погледна към Люк с доста особено изражение на лицето. — Има обаче още нещо, което живо ме интересува. И ако вие доброволно и без задна мисъл задоловите любопитството ми, мога да приема, че това е доказателство за предаността ви към нас.

— Не разбирам за какво говорите, господин капитан управител — спокойно отвърна Люк.

— Казаха — продължи Грамъл, — че притежавате някакъв малък скъпоценен камък...

Люк замръзна на мястото си.

V.

— Уважаеми капитан управител — най-сетне успя да каже той,
— не разбирам добре какво имате предвид.

— Моля ви — отвърна Грамъл, показвайки за първи път признаци на истинско вълнение, — не се опитвайте да ме разигравате. Видели са ви да разговаряте с един от местните жители — последните думи бяха произнесени с подчертано презрение, — чието присъствие не се толерира особено от имперските закони. Тя успява стриктно да се придържа към все още безопасната сфера на беззаконието. Като оставим настрана личните чувства, евентуалното ѝ незаконно или неоснователно депортиране би могло да предизвика недоволство у някои групи от населението, които я намират забавна. Да не говорим, че би ни излязло много скъпо.

Видели са ви да ѝ показвате малък блестящ скъпоценен камък. Предполагам, че е нещо, което сте придобили по време на нелегалния си престой на Сиркарпъс?

Мислите на Люк бяха в пълен безпорядък. Безспорно някой от информаторите на Грамъл, може би дребното, загърнато в мантия същество, с което капитанът управител бе говорил преди няколко минути, бе съзрял парченцето Кейбърски кристал, което Хала им бе показала. Но явно информаторът не бе забелязал как Хала го вади и го показва на Люк.

Грамъл и неговият шпионин мислеха, че Люк е донесъл камъка и го е показал на Хала! Това е чудесно за старата жена, помисли си той. Така тя нямаше да бъде въвлечена във всичко това.

Само за един кратък миг Люк допусна, че Грамъл може да е посветен в Силата и да е в състояние да разбере способностите на кристала, дори и да не притежава уменията и възможностите да го използва. Той бързо опипа силовото му поле и установи, че около главата на Грамъл се усещаше само обичайният вакуум, характерен за обикновените хора, следователно той изобщо не бе в състояние да

оцени истинската стойност на късчето кристал. Люк се страхуваше да предаде безценното камъче на слуга на Империята.

Грамъл не беше от хората, които позволяват да им губят времето.

— Хайде, млади човече, изглеждаш благоразумен. Сигурен съм, че едва ли има смисъл да си създаваш допълнителни проблеми заради него.

— Но, повярвайте ми — упорито се опитваше да извърти въпроса Люк, — не знам за какво говорите.

— Е, ако настоявате — отвърна Грамъл, явно без да му е особено неприятно. Той отново насочи вниманието си към принцесата, която продължаваше да седи на пода и да разтрива натъртените места.

— Може би младата дама е нещо повече от делови партньор? Може би тя значи нещо за теб?

Люк високомерно сви рамене.

— Не, не, тя нищо не значи за мен.

— Чудесно — каза капитанът управител, — тогава няма да имаш нищо против онова, което ще се случи.

Той даде знак на сержанта. Окованият в бронята си войник се приближи и се наведе към принцесата. Лия се протегна, сграбчи ръката му, провря крака си под неговия и го дръпна и ритна едновременно. А докато войникът се сгромолясва на земята, тя се втурна към вратата и извика на Люк да я последва.

Но въпреки усилията й да отключи или да я отвори по някакъв начин, вратата не помръдна.

— Губиш си времето, скъпа моя — посъветва я Грамъл. — Трябващо да му вземеш оръжието. Вратата е кодирана така, че мога да я отварям само аз, част от най-близките ми сътрудници и някои войници със съответните сензори, вградени в униформата им. Опасявам се, че не принадлежи към нито една от тези групи хора.

Сержантът се беше изправил на краката си и вече ядосан, тръгна към нея с разперени ръце. Тя се втурна да бяга покрай него, спъна се и се просна на земята. Грамъл заплашително се надвеси над нея със свита в юмрук дясна ръка.

— Не! — извика Люк в последния момент. Ръката на Грамъл увисна във въздуха и той погледна назад към него.

— Така е много по-добре — посъветва той Люк. — По-добре е да бъдеш благоразумен, отколкото инат. Естествено аз така и така щях

да намеря камъка, но търсенето щеше да ти се стори крайно неприятно.

Люк откопча един от джобовете си и бръкна в него.

— Не можеш да го направиш! — възрази един глас. Той се обърна и видя, че принцесата го гледа втренчено. Очевидно в крайна сметка тя бе повярвала поне в част от разказа на Хала. Или може би, поправи се Люк, тя просто играеше ролята на красива крадла, която не иска да се раздели с трудно придобитите блага.

— Нямаме избор.

Докато Грамъл не питаше за имена, той не виждаше смисъл сам да посочва някакви измислени или каквито и да било други. Люк разви малката кутийка и я подаде на застиналия в очакване управител.

Грамъл я огледа и зададе въпрос, за който Люк не се бе подготвил.

— Каква е кодовата комбинация?

За секунди Люк изпадна в паника. Ако признаеше, че не знае комбинацията, цялата му изкусно построена лъжа щеше веднага да се разпадне. Така че той заложи на единствения си шанс.

— Отворена е.

Двамата с Лия затаиха дъх, когато Грамъл докосна ключалката. Чу се ясно прищракване. Люк не се бе погрижил да заключи кутийката, след като Хала му я даде.

Капитанът управител Грамъл очарован се загледа в парченцето блестящ пурпурен кристал.

— Много е красив. Какъв е камъкът?

— Не зная — изльга Люк. — Нямам представа какъв вид скъпоценен камък е това. — Грамъл мрачно го погледна. — Наистина... Не съм нито бижутер, нито химик. — Това поне можеше да твърди, без да се преструва.

— Сиянието му естествено ли е, или е придобито в резултат на някаква външна обработка? — попита Грамъл. Той търкаляше камъка с пръст в кутийката, за да го огледа по-добре.

— Нямам представа. Сияеше още като се сдобих с него, така че, предполагам, е негово естествено свойство.

Капитанът управител се усмихна по начин, който никак не му хареса.

— Щом като знаеш толкова малко за този камък, защо го откраднахте?

— Не съм казал, че сме го откраднали. — Грамъл презрително се усмихна и Люк с готовност влезе в ролята си, като зае отбранителна позиция. — Добре де, откраднахме го. Беше красив, а и никога преди не бях виждал такъв. Всяко красиво и рядко нещо обикновено струва много пари.

— Каза ми, че сте се били специализирали в областта на изнудването, а не на грабежите — възрази му Грамъл.

— Камъкът ме заинтригува и имах възможност да го задигна, затова го взех — отвърна Люк с войнствена смелост в гласа.

Изглежда, правилният подход бе този.

— Има логика — съгласи се Грамъл. Той отново погледна късчето кристал. — И аз не го познавам. Не е особено впечатляващ като камък... не е шлифован, нито подгответен за разрязване. Но сте прав, че е необичаен. Дори само способността му да излъчва сияние е достатъчна, за да го определим като такъв. — Внезапно той престана да го търкаля с пръста си и отдръпна ръката си.

— Да не би да носи нещастие?

— Поне засега нищо не ни се е случило — отвърна Люк с внезапна загриженост в гласа. Нека Грамъл малко се поизпити!

— Не сте почувствали някакво зловредно влияние, откакто е у вас, така ли?

— Не, преди да дойдем тук.

Това почти разсмя управителя.

— Мисля, че ще го дам за анализ на специалисти, преди да решава какво да го правя — продължи той бавно, като остави кутията на масата и се отдалечи от нея. После благосклонно погледна към Люк.

— Естествено, камъкът е конфискуван. Можете да сметнете, че това е глобата ви за участието в сбиването.

— Но ние сме потърпевшата страна — възрази Люк само за да поддържа първоначалната си позиция.

— Нима оспорвате решението ми? — попита заплашително Грамъл.

— Не, господин капитан управител!

— Добре. Виждам, че вие сте интелигентен млад човек. Жалко, че спътничката ви използва повече устата от главата си.

Лия го изгледа, но поне този път бе достатъчно благоразумна да замълчи.

— Мисля, че ще можем да уредим нещо. А междувременно вие двамата сте нелегално тук, на този свят, въпреки огромните усилия на Империята да запази тази установка в тайна. Затова ще бъдете задържани, докато успея да проверя достоверността на вашите твърдения. — Люк отвори уста, за да каже нещо, но Грамъл му направи знак да замълчи. — Не, не си правете труда да ми съобщавате имената си. И без това, предполагам, ще ми дадете фалшиви. Ще вземем отпечатъци от ретините ви, портрети и друга подходяща информация. Имам много връзки на Сиркарпъс както сред официалния, така и сред подземния свят. Ако те ми отговорят, че там действително сте известни като дребни престъпници, а ако се съди по това, което ми разказахте, трябва да сте добре известни, то всичко, казано от вас, ще се потвърди и нашите взаимоотношения ще бъдат установени на тази основа, и то не задължително във ваша вреда. Но ако се окаже, че никой не разполага с информация за вас, или пък изпрати друга, противоречаща на вашата история, то ще трябва да приема, че всичко, което сте ми казали, е чиста измислица. В този неблагоприятен за вас случай аз ще бъда принуден да прибегна до погруби методи, за да се добера до истината.

Люк би предпочел да види на лицето му каквато и да е усмивка вместо безизразната маска, която си сложи, докато произнасяше тези думи.

— Но не виждам защо дотогава да не се радваме на живота. Сержант!

— Господин капитан управител! — откликна подофицерът и стегнато пристъпи крачка напред.

— Погрижете се тези двамата да бъдат отведени в ареста.

— В коя килия, сър?

— В килията с под силени мерки за сигурност — отвърна Грамъл с непроницаемо изражение на лицето.

Сержантът се поколеба.

— Но, сър, тази килия е вече заета. Затворниците в нея са много опасни... Те вече изпратиха трима души в болницата...

— Няма значение — невъзмутимо настоя Грамъл. — Сигурен съм, че тези двамата ще съумеят да се оправят. Освен това

затворниците не се бият с други затворници. Поне не много често.

— За какво говорите? — поиска да узнае принцесата, изправяйки се на крака. — С кого мислите да ни заключите?

— Ще разберете — любезно я уведоми Грамъл. Няколко войници влязоха в стаята и обградиха Люк и Лия. — Моля ви, постарате се да останете живи, докато успея да проверя достоверността на вашата история. Ще бъда много разстроен, ако се окаже, че сте ми казали истината, а не сте успели да оцелеете сред съжителите си в килията достатъчно дълго, за да бъдете освободени.

— Но ние ви *казахме* истината — настоя Люк с отчаяние в гласа.

— Сержант!

Подофицерът поведе затворниците към изхода. Грамъл не обръна никакво внимание на молбите на Люк да узнае къде ги изпраща.

След като те си отдоха и в стаята настъпи тишина, капитанът управител известно време се взира в сияещото парче кристал. След това натисна едно копче зад бюрото си. Отвори се още една врата и в стаята влезе отново дребната, загърната в наметало фигура.

— Това ли е камъкът, Бот? — попита Грамъл, сочейки към отворената кутийка върху бюрото. Съществото под качулката кимна утвърдително. — Знаеш ли какъв е? — Този път фигурата поклати глава в знак на отрицание.

— И аз не знам — призна Грамъл. — Струва ми се, че младежът подценява значението на неговата необичайност. Никога не съм виждал, нито съм чувал за нещо, което поне малко да наподобява това. А ти? — Главата с качулката още веднъж отрицателно поклати глава.

Грамъл погледна към вратата, през която бяха извели Лия и Люк.

— Тези двамата може да са онова, което каза момчето, а може и да не са. Не знам. Имам чувството, че историята му е твърде подредена, твърде нагласена. Сякаш е нагаждал отговорите си към онова, което ми се искаше да чуя. Не мога да реша дали е некадърен престъпник, или изключително ловък лъжец. Нещо повече, изглежда, бе доста сигурен, че те с момичето ще успеят да установят контакт с бунтовниците на Десета или на Дванайсета планета. Нито един от нашите агенти не успя да стори това.

Изпод качулката се чу някакво откъслечно изречение.

— Знам, че бунтовниците имат някакви методи, за да различават истинските предатели от нашите хора, но въпреки това увереността на

момчето ме беспокои. Не е подходяща за някакъв си жалък престъпник. А и момичето има твърде високо самочувствие за жена от нейната категория. Объркан съм, Бот. Но си мисля... мисля, че зад всичко това може да се крие нещо важно. Просто нямам достатъчно факти, за да глобя цялата картина... засега. Това може да е от голямо значение за нас двамата.

Поласкано, съществото въодушевено кимна. Грамъл взе окончателно решение.

— Ще трябва да се свържа с по-висша инстанция. Никак не ми се иска да споделям това с някого другого, но не виждам как може да се избегне. — Той кимна презрително с глава към вратата. — Във всеки случай винаги ще успеем да измъкнем от тях всичко важно, преди някой високопоставен да успее да се добере дотук.

Той стана от бюрото, приближи се до стената зад него и натисна едно малко копче. Част от стената се отдръпна и откри празен еcran със златист цвят. Грамъл настрои още някакви бутони. От стената под екрана се подаде команден пулт, покрит с множество скали и копчета. Грамъл продължи да настройва апаратурата, след което каза в издадения напред микрофон.

— Имам съобщение от далечния космос с първостепенна важност за губернатора Ван Есада от териториално-административния свят Гандейн. — Той хвърли поглед през рамо към обгърната в наметалото си фигура, за да почерпи смелост, и бе възнаграден с едно кимване с глава.

— Повикването прието — съобщи безизразно компютърният глас.

Появиха се визуални смущения на екрана, породени от статичното електричество, после образът бързо се проясни. Според критериите на Империята Гандейн не беше много далеч.

На екрана се появи лицето на пълен мургав човек, чиято отличителна черта бе каскадата от двойни брадички, падаща на стъпала върху горната част на ризата му. Къдравата му черна коса, леко побеляла на слепоочията, а на темето боядисана във формата на оранжева спирала, обрамчващо лицето му като водорасло, полепнало по изронена от морето скала. Тъмните му очи непрекъснато шареха наоколо, а розовите му зеници бурно реагираха на светлината.

— Имам много работа — изсумтя губернаторът Есада със свинското си контраалто. — Кой се обажда и защо?

Обичайната самоувереност на Грамъл се стопи пред заплашително надвисналото над него от екрана самодоволно и властно лице. Собственият му глас прозвуча неуверено и угоднически.

— Това съм аз, губернаторе, смиреният служител на императора, капитанът управител Грамъл.

— Не познавам никакъв капитан надзирател Грамъл — каза гласът.

— Аз ръководя секретната миньорска колония на Сиркарпъс 5, сър — обясни Грамъл с надежда в гласа.

Есада замълча за момент и вдигна поглед от информациите, която изучаваше.

— Осведомен съм за операциите, предприети от Империята в тази система — предпазливо отговори той. — Каква е тази от първостепенна важност, която изисква достъп до мен? — Огромното му туловище се наведе напред. — Дано да е наистина важна, капитан Грамъл. Сега ви познах.

— Да, сър — Грамъл няколко пъти се поклони към екрана. — Става въпрос за двама чужденци, които са успели тайно да се приземят тук. Двама чужденци и едно странно парченце кристал, което те притежават. Хората са без значение, но тъй като вие, сър, сте известен като голям експерт в областта на необичайната радиация, аз си помислих, че може би...

— Не си губете времето с ласкателства, Грамъл — предупреди го Есада. — Откакто императорът разпусна сената, ние, областните управители, сме претрупани с работа.

— Разбирам, сър — бързо каза Грамъл и се втурна да вземе малката кутийка с камъка. Той го поднесе към камерата предавател, монтирана в стаята. — Ето го.

Есада впери очи в камъка.

— Странно... Никога не съм виждал нищо подобно, Грамъл. Отвътре ли се изльчва сиянието?

— Да, сър, сигурен съм.

— А аз не съм — отвърна губернаторът, — но признавам, че изглежда да е така. Разкажете ми повече за хората, от които сте го взели.

Грамъл сви рамене.

— Нищо интересно, вероятно те са двойка дребни крадци, които са го откраднали отнякъде.

— Двойка дребни крадци тайно е проникнала и се е приземила на Сиркарпъс 5? — невярващо попита губернаторът.

— Така мисля, сър. Момче и млада жена...

— Млада жена... — повтори Есада. — Чухме някакви слухове от Сиркарпъс 4 за подготовка на важна среща на ръководителите на нелегалното движение... Млада жена, казваш? Да не би да е тъмнокоса, с невъздържан характер, може би дори и малко саркастична?

— Точно така, сър — смяяно запелтечи Грамъл.

— Идентифицирахте ли ги?

— Не съм. Засега само сме ги арестували. Затворихме ги заедно с...

— Вървете в хаоса с всички тези подробности, Грамъл — извика Есада. — Дайте ми визуален портрет на тези хора.

— Веднага, сър! — отвърна Грамъл с облекчение. Той взе пластмасовото записващо устройство под формата на пръчка от бюрото си и неуверено я поднесе към экрана. — Информацията още не е обработена, сър. Смятате ли, че ще можете да разчетете образите на пръчката?

— Мога да разчета и много неща, скрити в дълбините на душата ви, Грамъл. Поставете я близо до предавателната си камера.

Управителят натисна съответното копче и постави дългата прозрачна пръчка пред еcranното табло. Той задейства бутона за възпроизвеждане на запис и се появиха два двуизмерни портрета. След като почака малко, Грамъл даде команда за изобразяване на записаните образи в естествен ръст.

— Може и да е тя, в името на Силата, може и да е тя — на свой ред развлечено прошепна губернаторът Есада. — Не познавам младежа, но той също може да е важна личност. Доволен съм.

— Важна личност, сър? Знаете ли нещо за тях?

— Надявам се да мога да се похваля с част от заслугата за залавянето и евентуалната им екзекуция — поне нейната. — Есада погледна строго към озадачения офицер. — Не бива да ги

малтретирате или осакатявате, преди при вас да пристигнат компетентни хора, които да се заемат с тях, Грамъл.

— Заповедите ви ще бъдат изпълнени, сър — отвърна смаяният капитан управител. — Но не разбирам. Кои са те и как са могли да предизвикат вниманието на човек като...

— Грамъл, изисквам от вас само да ми служите, не да ми задавате въпроси.

— Да, сър — отчетливо отвърна Грамъл.

Есада продължи малко по-меко.

— Добре сте направили, като сте потърсили директна връзка с мен, макар и не поради изтъкнатите от вас причини. Веднага щом тези хора попаднат в ръцете на Империята, вие ще станете полковник управител, Грамъл.

— Губернаторе! — Грамъл напълно загуби самоконтрол. — Сър, вие сте твърде велиcodушен. Просто не знам какво да кажа...

— Нищо не казвайте — предложи Есада. — Така ще бъдете по-поносим. Запазете ги живи, Грамъл. Вашият път към славата или към ада зависи от това, доколко добре ще изпълните тези заповеди. При условие, че ги опазите живи и здрави, ви давам правото да правите с тях каквото си поискате.

— Да, сър, може ли...

Но губернаторът Есада вече бе забравил напълно за съществуването на Грамъл.

— Има хора, които особено ще се заинтересуват от тази информация. И естествено това ще е добре за мен, да. — Внезапно той забеляза, че връзката още не е прекъсната.

— Живи, Грамъл. Запомнете това!

— Но, сър, не можете ли да ми кажете...

Екранът загасна.

Известно време капитанът управител остана замислен неподвижно пред тъмния правоъгълник. След това той прибра екрана и контролното табло и се обърна към загърнатото в наметало същество, което изпълзя иззад масивната облегалка на едно кресло с неясни форми, поставено посред стаята.

— Изглежда, че сме се натъкнали на нещо много по-важно, отколкото и двамата сме си мислили, Бот. Полковник управител! — Той погледна към кристала в ръката си, всичките му съмнения за

възможното му смъртоносно въздействие бяха пометени от видението на бляскавото бъдеще, разкриващо се пред него.

— Трябва да внимаваме.

Тайнствената забулена фигура енергично кимна...

VI.

— По-леко, моля — оплака се Люк, разтривайки ръката си, след като войникът, който ги съпровождаше по дългия тесен каменен коридор, го пусна. Докато вървяха, той се възползва от възможността да огледа влажните стени, от които се стичаше вода. На места се виждаха тъмни петна от мъх. Явно вездесъщата мимбанска влага бе проникнала и тук, в старата сграда.

— Имперското правителство би могло да инвестира някакви средства в изграждането на нови административни сгради — промърмори той.

— Защо — поискава да узнае подофицерът, който вървеше пред тях, — след като първобитните жители на тази планета са ни оставили такива удобни постройки.

— Това е храм, място за поклонение, а сте го превърнали в канцеларии и в затвор — възмути се принцесата.

— Щом Империята го е направила, значи е било необходимо — отбеляза флегматично подофицерът с тон, който напълно би удовлетворил началниците му. — Доколкото ми е известно, тази мина е изключително скъпо съоръжение. А Империята е достатъчно мъдра, за да прави икономии, когато и където е възможно — гордо заключи той.

— Това вероятно се отнася и за размера на пенсионното ви осигуряване — язвително подхвърли принцесата.

— Стига толкова приказки! Затворниците трябва да мълчат! — отсече ядосано подофицерът, раздразнен от обрата, който разговорът взе.

Те завиха зад един оствър ъгъл. В края на коридора се виждаше плетеница от взаимно пресичащи се по диагонал метални пръти, които образуваха непреодолима преграда.

— Това е новият ви дом — уведоми ги подофицерът. — Докато сте вътре, можете да поразмислите върху това какво бъдеще ще ви отреди Империята.

Подофицерът пълзна ръката си по стената вдясно от него и в средата на металната решетка се появи елипсовиден отвор.

— Влизайте! — заповяда войникът, застанал близо до Люк, и го побутна с пушката си.

— Казаха ни, че ще си имаме компания — подхвърли Люк, пристъпвайки с нежелание към отвора в стената. Забележката му силно развесели скучилите се около тях войници.

— Много скоро ще я откриете — подсмихна се подофицерът, — или тя ще ви намери.

Веднага щом и двамата затворници се озоваха в килията, подофицерът прокара дланта си по фотоклетката и изчезналите решетки се появиха отново с шумно дрънчене.

— Компания, а! — повтори един от войниците, докато се отдалечаваха по коридора. И те продължиха да се смеят.

— Не знам защо, но на мен не ми е смешно — промърмори Люк.

Всяка от металните пръчки на решетката бе с дебелината на ръката му. Той почука по една от тях с нокътя си и тя му отвърна с метален звън.

— Масивни са, не са кухи — съобщи той. — Тази килия е проектирана за нещо много по-силно от обикновените хора. Чудя се какво...

Принцесата простена, посочи към далечния ъгъл на килията и започна да отстъпва към стената зад гърба им. Под единствения прозорец, в задната част на килията, се бяха скучили две массивни космати кълбета. Козината се повдигаше равномерно нагоре-надолу, подсказвайки, че обгръща нещо живо.

— Спокойно... спокойно — посъветва я Люк, отстъпвайки близо до нея, и сложи двете си ръце на раменете ѝ. Тя се притисна към него.

— Все още не знаем кои са те.

— Все още не знаем какво са — изплашено прошепна принцесата. — Струва ми се, че се събудят.

Едно от огромните тела се изправи, протегна се и си прочисти гърлото, като при това издаде рев, наподобяващ изригването на вулкан. То се обърна и ги забеляза.

Люк присви очи и тръгна напред към съществото. Принцесата протегна ръка, за да го задържи, но той се освободи от нея.

— Люк, полуля ли?! Те ще те разкъсат на парчета!

Той продължи да напредва към застиналото в очакване косматото тяло. Съществото не бе много по-високо от Люк, но за сметка на това имаше значително по-масивна конструкция. Косматите му ръце достигаха до земята и се влачеха по каменния под на килията. Посред лицето му стърчеше дълга зурла, която напълно скриваше устата му. Двете му огромни черни очи изпитателно разглеждаха Люк.

— Люк, не прави това, върни се тук!

Съществото, към което Люк се приближаваше, издаде някакви клокочещи хрипове на недоволство, наподобяващи буйна подземна река. Принцесата занемя и тревожно притисната към студената каменна стена, започна да се промъква към най-отдалечения ъгъл на килията.

Люк предпазливо огледа огромното създание. Трябваше бързо да се сприятелят, иначе проблемът с бягството им от Мимбан щеше да отпадне — щяха да се превърнат в купчина кълциано месо. Той протегна ръка и по особен начин докосна един от крайниците му. Погледът му нито за миг не се отклони от катраненочерните очи, впити в неговите.

С изненадваща скорост съществото отскочи назад и издаде някакви звуци. Беше няколко пъти по-тежко от Люк. Слабата светлина от преградените с решетки отвори в тавана на килията очерта яките като въжета раменни мускули, от които се спускаха необикновено дългите му ръце.

Две огромни като чинии лапи се протегнаха към Люк. Той отговори, издавайки някакви гърлени звуци. Съществото се поколеба, главата му се тресеше, музуната му потрепера и то отново изръмжа. Люк продължи да изрича нещо неразбираемо на още по-висок глас.

Звярът се протегна, сграбчи Люк с двете си ръце и го повдигна над главата си, сякаш се канеше да го размаже на каменния под. Принцесата изпищя. Съществото приближаваше Люк до тялото си — все по-близо и по-близо... и залепи по една влажна целувка на всяка от бузите му, преди внимателно да го постави обратно на пода.

Принцесата се втренчи с недоумение в любвеобилния нападател.

— Но защо не ти откъсна главата? Ти... — тя с възхищение впери поглед в Люк, — ти си говорил с него!

— Да — призна скромно Люк. — Още докато бях във фермата на чично си на Татуайн, обичах да изучавам чуждите светове. Това бе

единственият ми начин за бягство от обкръжаващата ме действителност. И единственото образование, което получих. Това — той посочи огромното създание, което сложи лата на главата му и дружески го разклати — е юзем.

— Чувала съм за тях, но за пръв път ги виждам на живо.

— Те са много темпераментни — каза й Люк, — затова реших, че ще е по-добре да използвам малкото, което зная от езика им, за да направим първата крачка за сближаване. — Той каза нещо и създанието му отвърна. — Ако бяхме някъде другаде, можеше и да ме убие, но изглежда, че всички затворници са съюзници.

Юземът се обърна, заклати се назад и се бълсна в стената. После се надвеси над сънливия си приятел и започна да го раздруска. Вторият юзем също се събуди, прекатури се и сърдито се обърна към първия. Огромната му ръка замахна, но не улучи и се стовари върху стената с такава сила, че оставил следа върху камъка. Той се свлече до седнало положение и започна нещо да говори на събудилия го юзем, като се държеше с ръка за главата.

— Господи! — извика Лия, осенена от прозрение. — Та те и двамата са пияни! — Най-сетне вторият юзем успя да се изправи на крака. Той изрева нещо към нея. — Не исках да те обида — бързо добави тя.

— Доколкото успях да разбера, този, с който говорих, се казва Хин. А този, облегнатият на стената, който явно би предпочел да се намира някъде другаде, е Кий.

Той каза нещо на Хин и се заслуша в отговора му.

— Доколкото схванах, каза, че са работили в имперската мина тук, но преди седмица им писнало и започнали да чупят всичко. И тогава ги заключили тук.

— Не знаех, че Империята наема и други същества освен хората.

— Изглежда, че те двамата не са имали никакъв избор — обясни той, след като изслуша Хин. — Не може да се каже, че Империята и нейните служители им допадат повече, отколкото на нас. Опитах се да ги убедя, че не всички хора са като привържениците на Империята. И съм напълно сигурен, че ми повярваха.

— Надявам се — отвърна Лия, оглеждайки огромните дългоръки същества.

— И двамата — и Хин, и Кий — са млади, горе-долу на нашата възраст, и нямат голям опит във взаимоотношенията с имперските власти. Те са се продали — е, не може да се каже чак в робство, но струва ми се, ще е твърде благопристойно, ако го наречем така — като безправни наемни работници. Когато в крайна сметка започнали да протестираят, административните служители в мините им размахали някакви документи и им се присмели. Тогава те взели апаратурата, с която работели, и се опитали да запълнят мината, вместо да копаят в нея. Според Хин единствената причина, поради която Грамъл не е наредил да ги застрелят на място, е тази, че всеки един от тях работи колкото за трима човека; а били и мъртвопияни. Изглежда, юземите — съвсем ненужно добави той — могат да имат много заплашителен външен вид. Хин смята, че Империята ще им даде още една възможност, но той съвсем не е убеден, че иска да му я дават.

Държат ги тук, защото могат спокойно да разбият обикновените килии. Ела да ги поздравиш.

Принцесата се поколеба, затова Люк се приближи до нея й и прошепна.

— Всичко е наред. Мисля, че можем да се доверим на доброто им отношение към нас. Но по-добре да не им казваме кои сме.

Лия кимна, приближи се и протегна ръка. Тя изчезна в косматата лапа. Хин й каза нещо.

— И на мен ми е много приятно — отвърна тя, бързо възвръщайки самоувереността си.

Кий изрева и хората погледнаха към другия юзем, който обясни нещо на Люк.

— Каза, че се чувства така, сякаш някой се е опитвал да му пробива главата с бормашина през цялата изминалата седмица.

Лия се отдалечи от тях и пристъпи към единственото прозорче в килията. Оттам се откриваше забулена от мъглата панорамна гледка на града, а отворът бе преграден със същата плетеница от дебели метални пръти, кръстосани по диагонал.

— Сещам се за някого, на когото аз самата бих искала да пробия главата с бормашина — мрачно каза тя.

— Имате предвид Хала — отзова се Люк. — Тя не можеше да ни помогне. Ако бях на нейно място, сигурно и аз щях да избягам.

Тя го погледна и го дари с ослепителната си усмивка.

— Знаеш, че не е така, Люк. Ти си изключително предан и имаш твърде силно развито чувство за отговорност, за да мислиш за собствената си безопасност.

Тя отново погледна към забулените в мъгла покриви на далечния град.

— Ако не бяхме загубили контрол над постъпките си пред таверната, нямаше да привлечем вниманието на тези миньори. И нямаше сега да бъдем тук. Грешката е моя.

Той дружески сложи ръка на рамото й, за да я успокои.

— Хайде, Лия... Принцесо. Никой не е виновен. А е забавно човек от време на време да губи контрол върху постъпките си.

Тя му отвърна с благодарна усмивка.

— Знаеш ли, Люк, бунтовниците имат голям късмет, че си с тях. Ти си добър човек.

— Да — той се обърна с гръб към нея. — Голям късмет имат.

От другия край на килията долетяха някакви гърлени звуци. Лия въпросително погледна към Люк.

— Кий казва, че някой идва насам — преведе той.

И заедно с двата юзема те насочиха вниманието си към коридора. Чуха се бързо приближаващи се стъпки. Появиха се няколко щурмоваци, предвождани от разтревожения Грамъл. Той, изглежда, се поуспокои, когато зърна затворниците си.

— И двамата сте невредими, така ли? — Люк кимна утвърдително. — Добре — заяви Грамъл с видимо облекчение. Погледът му се спря за малко върху юземите, после пак се върна към Люк.

— Виждам, че си съжителствате приятно... поне засега. Това ме радва. Опасявах се, че ще трябва да ви преместя, но щом юземите понасят спокойно присъствието ви, мисля, че ще се наложи да останете при тях. Тук ще сте в по-голяма безопасност. Случи се така, че и други проявиха интерес към вашия случай.

Люк се обърна смяяно към принцесата, която му отвърна с поглед, изпълнен с не по-малко недоумение.

— Да, предполагам, че е някой от полицията на Сиркарпъс — смело предположи Люк.

— Не точно. — Ехидните половинчати усмивки на Грамъл накараха Люк да почувства как по гърба му пролазват ледени тръпки.

— Очакваме пристигането на официален представител на Империята, който ще дойде лично да ви разпита. За мен това е достатъчно. Знам кога да се оттегля. Така че няма да се допитвам до осведомителите ни на Сиркарпъс, преди той да ми нареди.

— О! — това бе единственото, което Люк успя да каже. Той се зарадва и разтревожи едновременно — зарадва се, защото измислената им история, според която те бяха избягали престъпници от Сиркарпъс, явно поне за известно време нямаше да бъде подлагана на проверка; разтревожи се, защото не можеше да си представи какво ли е казал Грамъл, че да се заинтригува един имперски представител. Може би се бяха изпуснали и се бяха издали по някакъв начин?

— С какво сме предизвикиали интереса на представителя на Империята? — попита той с надежда да получи малко информация.

— И аз бях искал да знам — отговори Грамъл. Той се приближи до решетката. — Но предполагам, че няма да бъдете така любезни да ми кажете.

— Не разбирам какво имате предвид — отвърна Люк и отстъпи по-далеч от решетката.

— Мога да ви накарам да ми кажете — изрева Грамъл, — но ми наредиха да... — трябваше да се насили, за да се отдели от решетката, — да не ви закачам. Но нека това не ви изпълва с празни надежди. Струва ми се, че този представител на Империята — а той е много високопоставен — си има някакви свои планове за вас и че те ще се окажат много по-неприятни от всичко, което аз бих могъл да измисля с моите прости методи и средства.

— Все едно ни е кой ще ни разпитва — вие или някой имперски служител — сви рамене Люк, приемайки позата на обикновения уличен хитрец. — Стига да не ни изпратите обратно на Сиркарпъс. Въпреки че съм любопитен да узная защо е цялата тази шумотевица около нас.

Грамъл бавно поклати глава.

— Вие двамата наистина ме впечатлявате. Действително бих искал да ми кажете кои сте и за какво всъщност става въпрос. — Той бръкна в джоба си и извади малката кутийка с късчето Кейбърски кристал. — Но предполагам, че няма да го направите — заключи с въздишка, връщайки обратно кутийката в джоба си. — И тъй като сега ръцете ми са вързани, не мога да изтръгна тази информация от вас

така, както би ми се искало. Трябва да призная, че не мога да си обясня какво намира у вас губернаторът Есада.

— Имперски губернатор... — краката на Лия се подкосиха, тя отстъпи назад, дишайки отривисто, и закри лицето си с ръце. По челото ѝ изби пот.

Грамъл напрегнато я наблюдаваше.

— Да... Но защо това толкова ви притеснява? — Той хвърли оствър поглед към Люк. — Какво става тук?

Без да му обръща внимание, Люк пристъпи към принцесата, за да я успокои.

— Съвземете се, Лия, това все още може нищо да не означава.

— Имперските губернатори не проявяват интерес към обикновените крадци, Люк — прошепна тя напрегнато. Гърлото ѝ се бе свило на буца. — Пак ще ме разпитват... като тогава. Тогава... — Тя се освободи от ръцете му и се хвърли към задната стена на килията.

Тогава, там, на Планетата на смъртта. Имаше чувството, че в мозъка ѝ пролазват малки черни червейчета. Спомни си за въпросите на друг имперски губернатор, Моф Таркин, за машината, която влезе в затворническата ѝ килия. Напълно противозаконната безпощадна черна машина, създадена от имперските учени в разрез с всички законови и морални норми. Тя се приближи и протегна към нея металните си пипала, готови да изпълнят ефикасно и безстрастно всичко, заложено в нечовешката ѝ програма.

А тя крещеше ли, крещеше, сякаш това никога нямаше да има край...

Нешо силно я удари. Тя премигна, обърна се и видя, че Люк разтревожено я наблюдава. Бавно се съмкна надолу и седна, облегнала гръб на стената. Хин полека се приближи. Огромният черноок юзем загрижено се надвеси над нея. Протегна една от безкрайно дългите си ръце и я докосна с любопитство, а дългата му гъвкава музуна внимателно я подуши.

— Тя ще се оправи, Хин — каза Люк на извънземното на неговия език, докато помагаше на Лия да изtrie замръзналите си сълзи. — Просто се изплаши от пословичната жестокост на Империята — провикна се Люк към Грамъл. Обяснението му звучеше неубедително дори за самия него.

Грамъл пак се притисна към решетката.

— Тя е била на разпит и преди! Тя знае нещо! — възбудено настоя той. — Коя е тя? Кои сте вие двамата? Кажи ми! — Той удари с юмрук по решетката. — Кажи ми! — След това гласът му лукаво омекна: — Може би аз ще успея да се застъпя за вас пред имперския представител, който и да е той. Искам да спечеля колкото се може повече от тази история, чувате ли? Вие двамата сте билетът ми за напускане на този затънтен свят. Искам да се махна оттук и искам да получа повишението, което Есада ми обеща, искам дори и повече, стига да мога да го получа! Кажете ми кои сте и какво знаете. Ще се спазарим. Дайте ми нещо, което да мога да използвам, някаква информация, за която да мога да се пазаря, така че да не посрещна вашия мъчител неподготвен!

Люк погледна Грамъл със съжаление.

— Кои сте вие? — разярено изкрештя Грамъл, вбесен от собственото си безсилие, принуждавашо го да се моли, нещо, с което той не бе свикнал. — Защо сте толкова важни за него? Кажи ми или ще накарам да разкъсат жената на парчета пред очите ти, независимо от заповедите на Есада! Кажи ми, кажи ми, кажи ми!... Ааах!

Една огромна лапа се бе провряла през решетките и стискаше Грамъл за гърлото... почти до задушаване. С отчаяно усилие капитанът управител едва успя да се освободи. След първата лапа се подаде и втора. Един ловък войник бързо се подпра на коляното си и стреля с пушката си. Въпреки че изстрелът, който улучи Кий, бе само за сплашване, той отпрати юзема да се търкаля назад по пода. На дебелата козина се появи тъмна обгорена резка. Кий се преметна, притискайки изгореното място и стенейки тихо, с очи вперени зад решетката. Хин се приближи до ранения си приятел, огледа раната и също заплашително погледна към Грамъл. След това се приближи към решетката.

Грамъл, без да се усмихва, се дръпна извън обсега на лапите му, когато извънземното протегна ръце към гърлото му. Огромната лапа профуча във въздуха на сантиметри, докато капитанът управител разтриваше врата си. Юземът сграбчи прътите и с всички сили започна да ги дърпа в противоположни посоки.

Грамъл го наблюдаваше с почти изследователски интерес, после успокои застаналия до него подофицер.

— Вече няма опасност, Падра. Не могат да огънат тези железа. Дори и дузина юземи не биха успели да ги счупят.

Въпреки твърдата му увереност с невероятно усилие Хин съумя леко да огъне една от пръчките. След това се отказа, дишайки тежко. Той се клатеше разярено, хванал се с лапи за решетките, и хвърляше към Грамъл погледи, пълни с неприкрита омраза.

Без да иска, Грамъл въздъхна с облекчение.

— Нали ви казах — повтори той на подофицера.

— Добре ли сте, господин капитан управител? — попита мъжът иззад вдигнатото си оръжие.

— Вече съм много добре, Падра — увери той подчинения си. Грамъл демонстративно сбърчи нос. — Като изключим миризмата, разбира се. — Той небрежно се обърна към Люк. — Вие двамата трябва да сте нещо по-специално. Всеки, който може да издържа миризмата на юземите... — Той направи подигравателна гримаса и поклати глава с изненада. — Способността да оцелееш в тази воня повече от няколко минути изисква *някои* изключителни качества. — Хин се отзова на думите на капитана управител с безумен рев. — Продължавай, побесней от ярост — подигравателно каза Грамъл на Хин. — Щом успея да убедя директора на мината, че не си струва риска да ви връща на работа, лично аз ще ви унищожа. Естествено, след като първо ви напръскат с достатъчно количество дезодорант. — Той се обърна, за да си ходи.

В този момент Хин издаде странен звук, който бе последван от силно „фююют“, излетяло от дългата му музуна. Огромното кълбо слюнка удари Грамъл по задната част на врата, точно над високата му яка. Той се избърса и заплашително подхвърли назад през рамо.

— Ще видиш, ухилено подобие на човек. Ще се върна за теб скоро, много скоро. — Той рязко даде знак на войниците и те заедно изчезнаха в коридора.

Хин пусна решетката и се върна назад, за да види какво става с принцесата. Тя бе припаднала и Люк я придържаше с едната си ръка. Извънземното изръмжа и Люк откликна с разбиране.

— Да, нашият тъмничар е същински принц, нали?

Вместо отговор Хин взе буца пръст от пода, повъртя я между двата си пръста и я стри на прах, който оставил да се изсипе обратно на земята.

— Надявам се, че ще можеш да постъпиш с него така някой ден, Хин — съгласи се Люк, наблюдавайки юзема. — Въпреки че точно сега шансовете ни да се измъкнем оттук не са много добри, камо ли да се доберем до капитана управител.

Чу се стон и принцесата протегна ръка към Люк. Той я хвана и тя учудено отвори очи. Лия неуверено се огледа и съзря огромните очи на Хин, които я изучаваха с любопитство.

— Съжалявам, Люк. — Той ѝ помогна да се изправи на крака. — Мисълта, че може да ми се наложи да премина отново през имперски разпит... загубих самообладание.

— Това е напълно разбираемо. Но няма да ви се наложи пак да изпитате това. Ще се погрижа за всичко.

Тя му се усмихна. Защо да го обезсърчава, като му припомня фактите.

Люк бе застанал пред единствения прозорец и изprobваше здравината на решетката му, като се опитваше да я разклати.

— Точно толкова здрава е, колкото изглежда — промърмори той.
— Няма да можем да се измъкнем оттук.

— Вероятно юземите вече са изprobвали тази възможност — разсъдливо отбеляза Лия.

Внезапно малка част от стената се дръпна встрани и тя подскочи. Двата юзема се втурнаха към отвора и Люк се успокои. Преди каменният панел да се върне обратно на мястото си, в килията се спуснаха няколко плоски метални подноса с купички и чинии с нещо димящо върху тях.

Поведението на Хин и Кий не остави никакви съмнения относно съдържанието на чиниите. Те грабнаха по една и започнаха да поглъщат лакомо съдържанието ѝ.

— Нямам много високо мнение за обноските на юzemите при хранене — отбеляза Люк. — Мисля, че ако искаш да хапнем нещо, ще се наложи да побързаме, иначе нищо няма да ни оставят.

Те се спогледаха и изучиха съдържанието на останалите два подноса. Люк помириса една от купичките, сви рамене и хапна една лъжица.

— Някакъв вид задушено — реши той. — Не е много лошо за затворническа храна.

— Не забравяй — каза Лия, — че Грамъл има нареддане да ни поддържа в добро здравословно състояние. Поне докато пристигне представителят на имперския губернатор.

Люк спря да се храни и каза между две хапки:

— Е, поне можем да сме сигурни, че ако все пак успеем да избягаме, ще бъде на пълен stomах.

Люк се нахрани, изправи се и се приближи към решетките, затварящи килията им. Той се загледа в далечната каменна стена надолу по коридора, където се намираше платката, контролираща достъпа до килията. Лия спокойно го погледна.

„Ако можехме само да закрием с нещо далечната фоточувствителна платка“ — помисли си той. Погледът му пробяга по килията. Подносите, на които бе поставена храната им, бяха от гладък твърд метал. Нямаше начин да ги захватят един за друг. А и общата им дължина нямаше да е достатъчна, за да достигнат отдалечения отварящ се механизъм. Съвсем очевидно беше, че се намира извън обсега на ръцете на двата юзема.

— Трябва да закрием тази платка с ръка или нещо друго — отчаяно промърмори той.

— Или нещо друго, Люк, момчето ми.

Всички се обърнаха към неочеквания глас, особено раздразнителните юземи. Хин се втурна към прозореца, но за щастие Люк стигна там преди него.

— Не... това е приятел, Хин.

Юземът започна разпалено да му говори и да вика, но в крайна сметка се отдалечи. Люк се втурна към прозореца, сграбчи решетката и се надигна на пръсти, за да погледне навън. Оттам с усмивка го гледаше едно лъчезарно сбръчкано лице.

— Хала! — почти извика той. — Ти все пак не си ни забравила! — той се опита да види какво има около нея. — А какво стана с Арту и Трипио?

— Дроидите ти са добре, момчето ми. Що се отнася до мен, аз никога не забравям партньорите си. Освен това имам нужда от вас двамата. Така че не взприемай поведението ми твърде емоционално. Това, което ми трябва в крайна сметка, е кристалът. — Усмивката ѝ изчезна и тя го погледна в упор. — Казахте ли нещо на това влечучого Грамъл за мен?

— Не — увери я Люк. Чу се покашляне и той забеляза, че принцесата го гледа. — Е, не е точно така — поправи се той. — Грамъл мисли, че *nie* сме се опитвали да продадем кристала на *теб*.

Хала се засмя.

— Значи затова не са ме довели тук за разпит. Грамъл винаги разбира нещата по грешен начин. Предполагам, че е взел парченцето?

— Съжалявам — Люк сведе очи. — Нищо не можехме да направим.

— Няма значение, момчето ми. Скоро ще имаме целия кристал. Веднага, щом успеем да ви измъкнем оттук.

— Но как? Имаш ли нещо, с което да взривим стената?

— Не, това би било просто загуба на време, момчето ми. Какво ще правите, смяташ да избягате оттук ли? — Тя замълча, внезапно схванала намеренията му. — Разбирам, обзалах се, че не виждаш какво има под този прозорец, нали?

— Не, виждам само на равнището на очите си — призна Люк.

— Момчето ми, застанала съм на перваз с ширина около десет сантиметра, под който има четиридесетметров ров. От другата му страна има бариера, която ще засече какъвто и да е вид енергийно оръжие или експлозив, който някой би се опитал да пренесе дотук. Да не би да си мислиш, че се притискам толкова близо до стената, защото ми харесва миризмата на устата ти?

— Хала, ти си луда! Ами ако се подхълъзнеш?

— От мен ще остане едно малко мокро петно, Люк, момчето ми. И за пръв път, откакто всички са убедени в лудостта ми, аз не виждам нищо лошо в това да се държа наистина като ненормална. Само една луда стара жена би могла да се промъкне тук по този малък тесен перваз. Вие не трябва дори и да си помисляте за това. Не, момчето ми. Единственият път, по който можете да излезете от тук, е онзи, по който сте дошли.

Зад Люк се разнесе продължително шумно ръмжене. Хин се приближи, сложи ръка на рамото на Люк и погледна умоляващо към Хала. След това те с Люк проведоха кратка размяна на гърлени звуци. После Хин се върна навътре в килията и подхвани на тих глас оживен диалог с Кий, докато Хала колебливо ги наблюдаваше.

— За какво става въпрос? — попита тя Люк. — Не разбирам този маймунски език.

— Хин ми каза — преведе й Люк, — че ако ти успееш да ни измъкнеш от тази килия, той и Кий ще се погрижат да ни изведат от сградата.

— Мислиш ли, че могат? — попита Хала, облизвайки устни.

Люк изглеждаше доста уверен в това.

— Не бих заложил срещу два доведени до отчаяние юзема. Има и нещо друго. Ако им помогнем да избягат, те ще ни помогнат в търсенето на кристала.

— А помощта им наистина ще ни трябва — съгласи се с готовност Хала. — А виждам и причината, поради която те ще се хвърлят в борбата заедно с нас. Веднъж избягали от затвора, те не биха могли да се надяват на никаква милост от страна на Грамъл.

— Как мислиш да ни измъкнеш оттук?

Хала се нагласи по-добре на нестабилната си опора над отвесната стена и каза гордо:

— Казах ти, че съм майстор — владетелин на Силата. Дръпни се настани, млади човече.

Без да знае точно какво ще последва, Люк направи каквото му казаха. Принцесата скръсти ръце, наблюдавайки всичко скептично, но не и без напрежение.

Хала затвори очи и сякаш изпадна в транс. Люк почувства някакво раздвижване и разбра, че тя използва Силата по начин, който той никога не бе успял да овладее добре. Не бе задължително да е по-съвършен, беше... просто различен. Най-много се страхуваше, че при нейната нестабилна опора можеше всеки момент да падне от перваза на храма. Но тя остана като замръзнала на мястото си, със сбърчени от напрежение вежди.

Той чу някакво възклициание и се обърна да види какво сочи принцесата. Един от металните подноси за храна се бе издигнал над земята и бавно се носеше във въздуха из килията. Започна да се придвижва към решетката. Люк погледна към Хала. Това бе обикновен салонен трик, но той не би могъл да го направи. Повдигането на предмети бе едно от уменията, които той така и не бе успял да усвои добре. Но изглежда, това бе единственото нещо, което Хала наистина умееше да прави. Той си спомни за прибора с подправките на масата в таверната и затаи дъх.

Изпотеното ѝ лице се изкриви от усилие, докато местеше подноса. Той се удари в решетката, Люк изтръпна при мисълта, че може да е много дебел, за да премине през която и да е от пролуките. Но подносът се извъртя, наклони се успоредно на пръчките и се промъкна през тях с лек стържещ звук. Леко потрепвайки, той продължи да се носи по коридора.

— Момче — разнесе се като ехо гласът на Хала, — трябва да ми помогнеш. — Очите ѝ бяха все така затворени.

— Не мога, Хала — твърдо каза той. — Не умея да го правя добре.

— Налага се, момчето ми. Сама няма да мога да го задържа още за дълго. — Едва изрече тези думи, и подносът се гмурна надолу и с метален звън се удари в пода, преди да се издигне отново.

Люк затвори очите си и се опита да се концентрира само върху подноса, забравяйки за килията, за принцесата, за всичко освен за носещия се във въздуха плосък поднос от твърд метал. Някакъв познат глас му напомни:

— Не се напрягай толкова много, Люк — каза гласът. — Спомни си какво съм те учили. Отпусни се, отпусни се, остави се Силата да действа чрез теб. Не се опитвай да насилаш Силата.

Изпълвайки съзнанието си с други, приятни мисли, Люк се постара да спази съвета. Облада го чувство на щастие и той се усмихна. Подносът решително се издигна до предишната височина и продължи да следва пътя си покрай стената с по-голяма скорост.

Принцесата непрекъснато прехвърляше погледа си от Люк върху Хала и обратно. Подносът се удари в стената на коридора и започна да подскача по нея. Най-сетне стигна до отдалечената контролна платка и се обърна така, че покри образуваната в стената вдълбнатина. Чу се съвсем слабо прищракване. Посред решетката на килията се образува елипсовиден отвор.

Хала бавно въздъхна дълбоко, заклати се и едва не падна. Успя да се хване, но подносът политна към земята. Хин и Кий затаиха дъх, същото направи и принцесата.

Люк се наведе напред и веждите му рязко се повдигнаха. Нещо подхвана подноса на сантиметър преди да се удари в твърдия каменен под, и го спусна внимателно и безшумно, докато не докосна земята.

Двата юзема първи се промъкнаха през отвора. Принцесата ги последва незабавно. Щом се намери отвън, тя се обърна и извика на Люк:

— Какво чакаш?... Хайде идвай!

Но Люк се бе върнал при прозореца.

— Добре ли си, стара жено?

— Ще бъда добре — остроумно отбеляза Хала с все още изкривено от усилието лице, — особено ако не ме наричаш така твърде често. Нямаше да мога да го направя без твоя помощ. Ти добре владееш Силата.

— Не толкова добре, колкото ти я ръководиш — меко отговори той. — Ти ми показва пътя. Имах късмет. Имал съм добри учители.

Тя се протегна през решетката и потупа ръката му.

— Много си мил, Люк, момчето ми. Тук наблизо има голям гараж за бързоходни наземни превозни средства с ремонтна работилница. След като излезете от този мавзолей, ще завиете надясно и ще минете покрай няколко панелни административни сгради. Продължете направо, докато стигнете до един канал. Завийте надясно по течението на водата. Ще минете покрай още няколко по-големи сгради. Накрая ще стигнете до машинния парк. Гаражът се намира в голямата постройка, която ще ви се падне отдясно. Ще ви чакам там заедно с дроидите.

— А какво ще правим, когато стигнем там?

— Какво ще правим ли? Ще откраднем някой наземен болид или всъдеход, момчето ми. Да не мислиш да стигнем пеша до кристала? Не и на тази планета! Ще се видим там.

— Права си — призна Люк.

— Побързай, Люк! — извика го принцесата, която очакваше всеки момент отнякъде да се появят войници. Той не ѝ отговори и тя се втурна обратно в килията, хвана го за едната ръка и го дръпна. Той с готовност тръгна с нея, продължавайки да поглежда през рамо към прозореца, но Хала вече бе изчезнала.

В коридора се вдигна шумотевица и Люк нададе тревожни гърлени звуци.

— Какво се е случило? — попита принцесата, опитвайки се да види какво става зад ъгъла пред тях.

— Юземите са.

— Изглежда, се забавляват — колебливо предположи тя след един особено силен трясък, долетял до ушите им от дъното на коридора.

— Би трябвало да се опитаме да се измъкнем оттук колкото се може по-тихо.

— Безшумен юзем? А няма ли да поискаш и ескадра делта изтребители? — презиртелно изсумтя тя.

Лия вдигна подноса и го прекара пред светлочувствителната платка, след което го промуши през решетката и го пусна обратно в килията.

— Така ще има над какво да си побълскат главите — заяви със задоволство тя. — Нека си мислят, че сме дематериализирали решетката. Това не би могло да впечатли Грамъл, но някои от войниците могат доста да се притеснят. Искам всички, които ни преследват, да са колкото се може по-изнервени.

И те двамата продължиха надолу по коридора.

Хин и Кий ги чакаха зад втория ъгъл. Първият юзем се беше изправил над отпуснатите тела на трима войници. А с един дроид в ръка се бе заел да превръща четвърти на пихтия. Беше хванал робота за единия крак и методично и равномерно го стоварващ върху човека.

Кий държеше цял наръч оръдие, вероятно събрано от разжалваните щурмоваци. Люк хвана подхвърления му пистолет, Лия последва примера му, извънземните също се въоръжиха.

Кий се ослуша внимателно, обърна се и се втурна към една далечна врата.

— Не! Не точно сега! — възрази Люк. Той се протегна да го хване, но в ръцете му останаха само две шепи тъмнокафява козина. Това явно не направи никакво впечатление на извънземното.

— Точно от това се опасявах — промърмори Люк.

На Кий му бяха достатъчни няколко секунди, за да разбие вратата и да нахълта в помещението. Те го последваха.

Обширната стая бе комуникационен център, вероятно централният пулт за целия храмов комплекс. Хий тичаше напред-назад и стреляше като обезумял с пушката, която държеше в едната си огромна лапа, а с другата унищожаваше апаратурата заедно с обслужващия я персонал, като явно му бе безразлично дали обектът е от неорганичен произход, или прави опити да оказва съпротива.

Застанал зад него, Люк се опитваше да го спре, като крещеше на юземски:

— Трябва да се махаме оттук, Кий! Чуй ме!

Но всичко бе напразно. Извънземното бе обезумяло. Люк напусна стаята. Точно когато излизаше, един енергиен заряд се заби в стената непосредствено над главата му. Той се опря на едно коляно, светкавично вдигна оръжието си и стреля, покосявайки един имперски войник в дъното на близкия страничен коридор. Лия обезвреди друг, достигнал до средата на тунела, а останалите двама се приведоха, за да потърсят прикритие, без да престават да стрелят.

— Започнаха да се появяват редовни войници, Люк! — извика Лия. — Не можем да оставаме повече тук! Трябва да се махаме!

— Виждам! — нервно отвърна Люк. Той се притисна към стената, промъкна се напред и дръпна Хин, за да привлече вниманието му.

— Хайде, Хин, за разнообразие използвай малко мозъка вместо мускулите си!

Огромният юзем заплашително изръмжа срещу него. Люк обаче не показа това да му е направило голямо впечатление.

— Знам, че цялото това място вони. Бих искал да го взривя във въздуха и да го пратя по дяволите заедно със себе си, но сме твърде малобройни.

Хин оголи огромните си кучешки зъби и сграбчи Люк за гърлото. Люк непоколебимо съзерцаваше косматата му муцуна. Внезапно ръката на извънземното се отдръпна, Хин бавно кимна и изръмжа в знак на извинение.

— Добре тогава — въздъхна Люк. — Иди да доведеш Кий.

Още един енергиен заряд се заби в камъните над тях и той се обърна да отговори на огъня. Коридорът бе започнал да се изпъльва с имперски войници. Люк започна да се оттегля в дълбината на тунела и извика:

— Хайде, Лия.

Тя изтича до него, докато той я прикриваше с непрекъснат огън. След това двамата прикриха оттеглянето на извънземните.

Веднага щом Кий излезе от стаята, страховта експлозия разтърси комуникационния център и рамката на вратата се срути зад гърба му. От разрушената врата изригнаха пламъци и дим, които леко опърлиха

кожата на гърба му, но същевременно това им помогна да се скрият от погледа на струпалите се войници.

Хин имаше изненада за Люк, която му поднесе, наблюдавайки го с любопитство.

— Светлинният ми меч! Къде го намери?

Юземът обясни, че войникът, който си го е бил присвоил, вече няма да има нужда от него.

Люк закачи бащиното оръжие на колана си, докато четиридесетичаха към предната част на сградата, оставяйки зад гърба си равни количества кръв и объркане...

VII.

Грамъл се втурна в коридора, следван по петите от няколко войници. Капитанът управител си пое дъх и изкреша към скучилите се войници:

— В името на двойната луна, какво става тук?

— Залегнете, залегнете, сър! — отчаяно му извика един от подофицерите.

— Защо, идиот такъв! — изрева Грамъл. — Не разбираете ли, че тях ги интересува да се измъкнат оттук, а не да ви избият? — Той извади пистолета си от кобура и сграбчи сержантта, застанал близо до него. — Влизай вътре — заповяда на подофицера, сочейки към комуникационния център с пистолета си — и им кажи да завардят всички изходи. Никой да не влиза и да не напуска комплекса без мое лично съгласие.

— Разбрано, господин капитан управител! — Сержантът се втурна към стаята, а Грамъл поведе вече огромния отряд от въоръжени войници по задимения коридор.

Скоро сержантът изскочи развлнуван от помещението и извика след тях, че апаратурата е извън строя, а всички служители вътре са мъртви или умират. Но Грамъл вече не можеше да го чуе. Сержантът се втурна след него.

Люк предупредително вдигна ръка, четиридесетте бегълци забавиха крачка и спряха.

— Това е изходът — осведоми ги той, сочейки зад ъгъла.

Пред тях се виждаше прозрачна двойна врата, водеща към сега вече привлекателната влажна земя навън. От едната страна на вратата седеше невъоръжен войник, който нещо пишеше на бюрото си.

— Те още не са уведомени за тревогата — прошепна Люк.

— Няма да е за дълго — убедено заяви принцесата. — Той не е сам. — Тя посочи към двамата стражи от двете страни на изхода. Те бяха въоръжени с най-различни бойни пособия, плюс две тежки пушки.

Люк се облегна на стената и напрегнато се замисли. От отворената врата на края на коридора до изхода имаше голямо разстояние.

— Можем да прикрием юземите — предложи принцесата. — Те могат да изнесат войника заедно с бюрото му, преди да успее да задейства алармата...

— Не — възрази Люк. — Твърде е рисковано. Ако двамата стражи са добри стрелци, те ще убият и Хин, и Кий. Може би, ако ти и аз оставим оръжиета си и се престорим, че единият от нас не е добре... Или пък — продължи замислено Люк — да опитаме да вдигнем тук някакъв шум, който да привлече вниманието, и един от тях или може би двамата ще се отдалечат от алармените звънци...

Хин и Кий послушаха още около минута разговора на хората, после се спогледаха. Хин нещо изръмжа, а Кий кимна в знак на съгласие.

Разнесе се пронизителен писък, който накара Люк и Лия да подскочат. Размахвайки дългите си крайници, със заплашително насочени пушки, които в лапите им приличаха на играчки, двата юзема се втурнаха зад ъгъла като космата лавина.

Тактиката беше изумително проста, но се оказа ефективна. За момент и тримата войници се парализираха от изненада при вида на двата гиганта, връхлитящи върху тях. Униформеният войник зад бюрото объркано натисна два бутона... но нито един от тях не бе нужният.

Хин стигна до първия гард, преди той да успее да вдигне тежката си пушка. Тя стреля и проби дупка в пода. Без изобщо да се погрижи да обезоръжи войника, Хин го разкъса на парчета.

Кий вдигна цялото бюро заедно с комуникационния блок и го стовари върху седналия зад него ужасен войник. Вторият страж най-

сетне успя да откачи оръжието си. Насочи го към по-близкия развилнял се юзем.

— Кий, внимавай! — извика Люк, докато те с Лия завиха зад ъгъла и се втурнаха през фоайето. Един енергиен заряд йонизира въздуха над юзема, след което експлодира в отсрещната стена. Люк повали войника с един изстрел на пистолета си.

Междувременно принцесата се бе добрала вече до двойната врата и настървено се опитваше да я отвори с ръчния механизъм.

— Нищо не става, Люк! Трябва да се задейства дистанционно. Може би оттам. — Тя посочи към разрушеното бюро.

Люк се огледа и започна да претърсва тялото на убития от него войник. На кръста му бяха закачени няколко плоски метални кутийки с размера на една човешка длан, които Люк започна да откачва.

Предприемайки самостоятелни действия, Хин издърпа шлема от главата на убития от него човек. Той я сложи на юмрука си като ръкавица и започна да удря по прозрачните врати. Въпреки огромната сила на юзема чупливата на вид материя отказа да се пропука.

— Така няма да стане, Хин — каза му най-сетне Люк, преминавайки забързано покрай него. — Високоустойчив материал... Никога няма да успееш да го пробиеш. Иди зад ъгъла. Вие също, принцесо.

Тя не възрази, а заедно с двата юзема побърза да се скрие зад ъгъла, от който бяха нападнали.

Люк настрои цифровия механизъм върху едно от металните контейнерчета, преобърна малкото цилиндърче и зареди и съответния цифров механизъм на дънното му. Той го оставил точно на мястото, където двете врати се съединяваха, и хукна да се присъедини към другарите си. Минаха няколко секунди.

Взривът бе толкова силен, че им се стори, че близо до тях е паднала гръмотевица. От фоайето се подадоха зелени пламъци, които веднага изгаснаха и се превърнаха в лютив дим. Когато надникнаха зад ъгъла, те видяха, че двете врати, а и част от стената бяха изчезнали.

— Усъвършенствали са тези неща — професионално отбеляза Люк. Принцесата дори не изчака димът да се разсее. Тя вече си проправяше път към свободата сред пушещите каменни отломки. Хин и Кий я следваха в непосредствена близост.

Нов изстрел профуча над главата на Люк, той се приведе и за момент се поколеба какво да направи. Лия вече бе стигнала до дупката в стената, която зееше на мястото на вратата. Тя спря, погледна назад и разтревожено му махна:

— Хайде, Люк!

Но Люк вече бе погълнат от друго. Той коленичи на пода и докато изстрелите продължаваха да свистят около него, зареди останалите три метални цилиндърчета, които бе взел със себе си. Един енергиен заряд профуча в опасна близост до него и го накара да премигне. Люк търкулна бързо трите взривяващи устройства по коридора и се втурна като луд да догони приятелите си.

Грамъл и придружаващият го отряд замръзнаха на местата си, щом съзряха подскучащите цилиндърчета невинно да се търкалят към тях. Коридорът се изпразни с невъобразима скорост.

Люк премина през взривената врата, като продължаваше да си брои на глас. Когато стигна до шест, той се хвърли на земята и покри главата си с ръце. Вътре в храма избухнаха три титанични експлозии и разбиха на парчета модерните метални конструкции и древните камъни, които просвистяха над главата на Люк и се разлетяха на всички страни.

Когато дъждът от отломки престана, той скочи на крака и продължи да тича. Лия и двата юзема напуснаха скривалищата си зад дърветата и се втурнаха да го пресрещнат.

— Нищо не съм си счупил — увери ги той в отговор на неизречения им въпрос и отърси калта и късчетата пластмаса от комбинезона си. — Въпреки че се чувствам целият омърсен.

— Странно — напрегнато отвърна принцесата, — аз се чувствам така, когато погледът на Грамъл падне върху мен. — После погледна назад и отбеляза. — Но сега, поне за няколко минути, няма да могат да ни преследват.

Люк се обърна. Цялата входна част на храма се бе срутила. От пукнатините по стените и покрива излизаха пламъци и дим. Над града се понесе воят на сирени и алармени звънци.

Придвижвайки се с много бърз ход, те се втурнаха в указаната от Хала посока, следвани от юземите, които се стремяха да не изоставят от хората. Най-сетне стигнаха до канала и побързаха да последват течението му. Скоро наблизиха ремонтната база, която бе по-обширна

и впечатляваща, отколкото Люк бе очаквал. Навън вече се бе стъмнило. Огромното притихнало пространство бе осеяно с огромни части от миннодобивни съоръжения и подвижни кранове, някои от които бяха захвърлени на различен етап на разруха.

— Нищо не виждам — прошепна Люк.

Принцесата, застанала до него, отново бе обхваната от съмнения.

— Мислиш ли, че може да е тръгнала, без да ни дочака?

Люк й хвърли поглед, изпълнен с възмущение.

— Тя рискува живота си, за да ни измъкне от онази килия!

— Дори истинските герои могат да се поддадат на паниката — хладно отвърна принцесата.

— Наистина ще изпадна в паника — разнесе се отнякъде нечий глас, който накара всички да подскочат, — ако не се махнем оттук, и то веднага! — Хала се появи от сянката, обгръщаща огромното хале с машинарии от лявата им страна. Следваха я два силуeta — единият хуманоиден, другият не.

— Трипио... Арту!

— Господарю Люк! — извика Трипио. — Толкова се притеснявахме, че няма да успеете да се измъкнете на свобода! О!

Трипио не откъсваше поглед от огромните дългоноси фигури, застанали между принцесата и Люк.

— Не се притеснявай. Това са Хин и Кий, два юзема. Те идват с нас. — Арту нервно изпища. — Знам, че изглеждат доста свирепи, Арту, но те ни помогнаха да избягаме. — Последва изсвирване, изразяващо задоволство.

Хала гледаше Люк с възхищение.

— Какво си направил, момче? — Откъм сградите на генералния щаб на Империята се разнесе глуха експлозия, която тя почувства по-скоро с краката си. — Изглежда, цялата мина е хвъркнала във въздуха.

— Просто се опитах да задържа за малко преследването — скромно обясни той. Последва нова експлозия, която ги накара да потреперят. В небето се извиси стълб от жълти пламъци, който проби гъстата мъгла. — Може би обаче малко съм се попрестарал.

Хала ги вкара в открития гараж и ги поведе покрай редиците массивни форми, докато стигнаха до някакво открито превозно средство на многобройни надуваеми колела. Те се покатериха в него. Хала седна зад пулта за управление.

— В началото нямах ни най-малка представа как ще включим това чудовище — каза тя. — Но вашият малък приятел се погрижи за това. Арту, хайде да тръгваме.

Възлестият Диту се претърколи напред. Той протегна една от ръцете си и вкара един от инструментите, вградени в него, в кодираната ключалка. Моторът изръмжа и веднага заработи.

— Понякога и от него има полза — принуди се да признае Трипио.

— Сигурна ли си, че можеш да караш това огромно нещо? — запита принцесата.

— Не, но мога да карам всички по-дребни неща, така че се надявам бързо да се науча. — Хала докосна нещо с пръст и всъдеходът подскочи напред със смайващо за подобно тежко съоръжение ускорение. Те просто излетяха от входа на гаража и почти премазаха няколко монтьори, които бяха излезли да проверят откъде идва шумът на включен двигател. Монтьорите се разпръснаха, а един от отвращение и отчаяние хвърли шлема си след тях. Другите се втурнаха да предупредят началниците си за случилото се.

Хала продължи да ускорява. Тя премаза и телената ограда. Само за няколко секунди разчистеното пространство отстъпи място на блатата и джунглата. Тя насочи всъдехода през мочурищата, горите и храсталаците, без изобщо да обръща внимание дали се движат върху твърда почва или подвижен торф.

След като караха като луди в продължение на половин час в пълна тъмнина, нарушавана само от многобройните фарове за мъгла на всъдехода, Люк сложи ръка на рамото на Хала, за да я усмири.

— Мисля, че вече можем да понамалим скоростта — каза той и хвърли поглед на пътя зад тях. Стига, разбира се, това да бе посоката, от която бяха дошли. Защото Хала бе направила толкова невъобразими завои и отбивки по време на безумното им препускане, че вече никой не можеше да бъде напълно сигурен в посоките.

— Да, нека намалим — подкрепи го и принцесата. — Може би след мерките, взети от Люк, не е останал жив човек, който да е в състояние да организира незабавно преследването ни.

Хала отметна кичур сива коса, който й падаше в очите, намали и постепенно спря всъдехода. Тя огледа заобикалящата ги мъгла с помощта на подвижен фенер, прикрепен към борда на откритата

кабина, докато снопът светлина се спря на остров висока гъста растителност. Тя вкара всъдехода между храстите, изключи двигателя и светлините, като остави само лампите в кабината да светят.

— Готово! — възкликна изтощено и се облегна на шофьорската седалка. — Дори да са точно зад нас, а аз съм готова да се обзаложа, че не са, ще трябва доста да потърсят, докато ни открият тук.

Светлините в кабината тайнствено проблясваха в меката подвижна мъгла. Зад гърба им се чу нервен бръзвеж.

— Кий се чуди дали няма да се намери нещо за ядене — каза Люк. Последва още едно ръмжене. — Хин също си задава този въпрос.

— Никога не съм срещала юзем, който да не е вечно гладен — отвърна Хала, обърна се на седалката си и посочи към задната част на всъдехода. — Там има голямо багажно отделение. Пълно е с провизии.

— Тя си позволи да се усмихне самодоволно. — Доста време търсих из гаража, докато се спрях точно на тази машина. Резервоарите са напълнили дотогава с гориво и можем да я караме седмици наред. Заредена е обилно с храна и с всякаква екипировка. А поне на Мимбан проблеми с водата няма, стига човек да се погрижи да убие съществата, които се въдят вътре, преди да я пие.

— Много съм впечатлена — призна принцесата. — Но как е възможно човек като теб, имам предвид без съответните пълномощия, да успее да организира кражбата на напълно оборудвано и скъпо съоръжение като този всъдеход?

— Веднага си личи, че сте чужденци — отвърна Хала. — Тук нищо, ако е по-голямо от лична ръчна чанта, не се охранява. Просто няма къде да избягаш с по-обемисти предмети. Единственият път за напускане на този свят е под контрола на Империята, а те много стриктно проверяват всичко, което пристига, и още по- внимателно онова, което напуска тази планета. Всеки може да отмъкне такъв всъдеход, или пък транспортьор. Но само се опитайте да откраднете някоя част от бормашина! Тогава крадецът просто ще бъде принуден да се върне след бягството си в един от петте миньорски града, а това значи право в ръцете на Грамъл!

Принцесата кимна с разбиране.

— Аз също съм гладна. А ти, Люк?

— Има нещо такова.

Докато Лия се опитваше да измъкне нещо за ядене, Люк се обърна към Хала.

— Как мислиш, колко път имаме до храма, където се предполага, че се намира кристалът?

— Ами според това, което ми каза туземецът... О, ето тук, по-добре ще е, ако го видиш. — Тя бръкна във вътрешния джоб на горната си дреха и извади малка картонена папка, която бе претъпкана с листа хартия. Хала прегледа всички и избра един, който разгърна пред Люк. Той разгледа чертежа на слабата светлина на страничните лампи в кабината на всъдехода.

— Нищо не мога да разбера от тази рисунка.

— Не съм художник — недоволно промърмори Хала, — а и туземецът нямаше особен талант в рисуването.

— Да, не си — отвърна Люк, като се вгледа в тайнствената фигура на старата жена. — Но що за човек си ти, Хала?

Тя се усмихна широко.

— Аз съм много амбициозна, момчето ми. Засега не ти трябва да знаеш повече... — Тя взе картата, огледа показанията на уредите на командното табло и посочи тъмнината пред тях. — С всъдехода ще ни трябват от седмица до десет дни местно време.

— Само толкова? — учудено възклика Люк. — Нима е толкова близо до мината? Но тогава храмът би трябвало да може да се намери много лесно от достатъчно ниско летящ изтребител.

— Дори ако е възможно да бъде открит през тази мъгла — отвърна му Хала, — това няма да подтикне хората да се втурнат към мястото. Планетата е осеяна с огромно количество храмове, стотици от тях са разположени в непосредствена близост до градовете, а вероятно още повече са разпръснати сред джунглата. Защо ще им обръщат внимание? Освен това човек може да мине на пет метра от някой храм, без изобщо да го забележи.

— Разбирам — Люк се облегна замислено на седалката си. — Но какво е това място? Да не би храмът с кристала да прилича на светилището, което Грамъл използва за генерален щаб?

— Това никой не знае, дори и туземецът. Никое човешко същество досега не евиждало храма на Помоджема. Не забравяй, че туземците, изградили тези храмове, са имали стотици богове и по-малки божества. И всяко едно от тях си има свое собствено светилище.

Според информацията, до която успях да се добера, а тя не е картотекирана, този Помоджема е бил древно божество, но е дарявал жреците си със способността да извършват чудеса — да изцеряват болните и други такива неща. Естествено, вярвало се е, че половината от мимбанските божества са могли да правят чудеса. Никой не искал божеството на съседа да се ползва с по-голяма слава от неговото собствено божество. Но в легендите за този Помоджема може да има и доза истина. Възможно е именно Кейбърският кристал да е в основата на тези притчи.

— Ако Есада, за когото спомена Грамъл, се добере до кристала — мрачно прошепна Люк, — той ще придобие разрушителна, а не изцерителна сила.

— Есада? Кой е този Есада? — намръщено попита Хала. Погледът й преминаваше от лицето на Люк върху принцесата и обратно. — Да не би да има нещо, което вие двамата още не сте ми казали? Губернатор? Имперски губернатор? — Хала явно се разтревожи. Люк кимна. — Преследва ви имперски губернатор? — Люк отново кимна.

Тя се завъртя в креслото си и включи двигателя.

— Експедицията се отменя, момчето ми! Край! Чувала съм да споменават какво може един губернатор да нареди да причинят на обикновените граждани. Изобщо не искам да ми се случва нещо подобно!

— Сири, Хала! Спри! — Люк се бореше с нея, опитвайки се да поеме управлението. Изключителната му физическа сила най-сетне надделя и тя изключи двигателя.

— Арту, недей да палиш мотора, преди АЗ да ти разреша.

Дроидът изписука в отговор. Хала уморено се отпусна на седалката.

— Остави, момчето ми. Аз съм само една стара жена, но все още имам пред себе си малко живот. Не искам да го пропилявам просто така. Не си струва — дори срещу шанса да получа кристала.

— Хала, ние трябва да намерим кристала. И трябва да го направим, преди Грамъл да ни залови, преди губернаторът или представителите му да пристигнат на Мимбан.

— Грамъл — промърмори разбиращо тя. — Той трябва да е разбрал значението на късчето, което е взел от вас. И вероятно затова

се е свързал с този Есада.

— Така е — призна Люк, — макар че не съм чак толкова сигурен, че той или този Есада осъзнават истинската стойност на кристала. Но не бива да рискуваме. Трябва да го намерим първи, защото, ако ни заловят, те ще научат всичко от нас... независимо колко усилия ще положим, за да го запазим в тайна.

— Така е — съгласи се тя.

— И ако не успеем да избягаме заедно с кристала — продължи Люк без угрizения, — ще трябва да го унищожим. Не можем да допуснем той да попадне в ръцете на Империята.

— Седем години, момчето ми, седем години съм го търсила — прошепна Хала. — Не мога да ти обещая, че ако го намерим, ще се окажа готова да го превърна в прах.

— Добре — съгласи се Люк. — Да кажем, че няма да обсъждаме това сега. Важното е да успеем да го намерим, преди Грамъл да намери нас.

— Ще ни трябва седмица или десет дена — каза му тя. — И то ако теренът не стане твърде труднопроходим и не възникнат сериозни трудности с местното население.

— Кое местно население? — учуди се принцесата. — Да не би да имаш предвид онези жалки същества, които видяхме да лазят по пода, молейки се за чашка питие в града?

— Има цели раси туземно население на Мимбан, които не са били опорочени от контакта с хората — обясни Хала. — И не всички са деградирали, колкото зеленокожите. Някои от тях могат и ще се борят. Не забравяйте, че само една много малка част от този свят е била изследвана. Всъщност никой няма точна представа какво има там — тя посочи към нощната тъмнина, — по-надалеч от близките околности на миньорските градове. Нито археолозите, нито антропологите... никой. Има предостатъчно обекти за изследване вътре в самите градове, които осигуряват необходимата работа на малките научни групи. Те нямат време, а и не изпитват нужда да навлизат във влажната джунгла, за да правят открития. И защо ли да го вършат, след като обектите на изследване сами идват в градовете. Така че ние ще минем по места, където никой преди не е стъпвал, и вероятно ще се сблъскаме с неща, които никой преди не е виждал. Това е един жизнеспособен, развиващ се свят. А ние сме апетитни парчета

месо. Виждала съм изображения на някои от мимбанските хищници. А според описанията техният начин на хранене не е много привлекателен от външния им вид.

Тя отново се обърна към Люк.

— Погледни под седалката си, момчето ми — Люк се подчини и видя сандъче, съдържащо две енергийни пушки и четири пистолета. — Заредени са — осведоми го тя, — а това е нещо повече от онези, с които успяхте да се измъкнете от затвора.

Люк извади двете тежки пушки и ги подаде на юземите, които можеха да боравят лесно с масивните оръжия. След това даде единия от пистолетите на Лия, другия на Хала, третия отдели за себе си, а четвъртия оставил в сандъчето.

Хин започна да разглежда оръжието си. Спусъчният предпазител на този модел бе разположен много близо до самия спусък. Твърде близо за дебелите пръсти на юземите. Хин хвана оръжието с двете си ръце и започна да натиска предпазителя. Когато се счупи, юземът го изтърси настани и с удоволствие сложи палеца си върху спусъка.

Люк колебливо насочи пистолета си към близкия храсталак. Докосна активирация бутон и яркият сноп светлина за момент изпепели храсталака. Доволен от новото си оръжие, Люк му сложи предпазителя и го окачи на колана си.

Трябваше да направи и още нещо. Взе пистолета, който бе донесъл със себе си, и с лек удар отвори задния му предпазител. Превключи копчето от „стрелба“ на „зареждане“ и го монтира на съответните изводи в дръжката на светлинния си меч. След това се облегна и мълчаливо се вгледа в мъглата, докато древното оръжие на баща му изсмукваше енергия...

VIII.

След като подмени костния мозък, лекарката спои костта чрез нагряване и отново я обви в мускули, плът и кожа. Операцията завърши с почистване и изравняване на епидермиса, гарантиращи бързото израстване на нова кожа, която да не се разрани или излющи в близко бъдеще.

Макар и много силна, местната упойка, която лекарката бе използвала, започна да отзуучава. Капитанът управител Грамъл все още нямаше никакви усещания в дясната си ръка, но вече можеше да я види. Той вдигна възстановения си крайник към светлината с лявата си ръка, обърна го, за да огледа и обратната страна.

Опита се да свие пръстите, те реагираха съвсем слабо, но все пак помръднаха.

— Няма трайно увреждане на нервите — уведоми го лекарката, докато Грамъл се смъкваше от операционната маса. Капитанът управител продължи да изучава ръката си. — Възстановяването на нервните връзки се оказа лесно, а костта се съедини гладко. Ръката ви е съвсем като нова. А след пет дни ще можете да я почувствувае и движите като такава. Има само едно. — Капитанът управител погледна към нея. — Тази ръка вече никога няма да се поти. — Лекарката прибираще инструментите си и продължаваше да говори съвсем непринудено. — Ако ръката ви беше разрушена не само до лакътната става, а и цялата дясна горна част от тялото ви, щеше да се наложи да ви снабдим с поне няколко изкуствени потни жлези. Но тъй като намесата ни се ограничи само в областта на дясната ви ръка, тялото ви ще може без затруднения да компенсираувредената област.

С изследователски интерес тя протегна ръка и докосна дясната страна от лицето на Грамъл.

— Добре ли чувате с това ухо?

— Нормално — кратко отвърна Грамъл. — Вие сте много добър лечител, докторе. Ще се погрижа трудът ви да бъде възнаграден достойно.

— Има един начин.

— Какво искате?

Тя свали опръсканата си с кръв престилка и продължи акуратно да подрежда инструментите в чистите чекмеджета. Беше възрастна жена и зрението и слухът ѝ далеч не бяха така добри както някога. И със сигурност бяха в по-лошо състояние от тези на капитана управител Грамъл, независимо от новото тъпанче, което бе монтирала в увреденото му ухо.

Беше нещастна жена и бе допуснала скромните ѝ способности да попаднат в услуга на Империята. Това често се случваше с хора, на които вече им бе все едно дали ще живеят, или ще умрат. А на нея всичко ѝ бе станало безразлично, след като един младеж бе загинал при автомобилна катастрофа преди около четиридесет години. Тогава се бе намесила Империята, която, макар и да не бе успяла да ѝ върне желанието за живот, поне ѝ бе предложила някакво смислено занимание в противовес на смъртта.

Тя го погледна.

— Не екзекутирайте шестимата войници. Тези от отряда, охраняващ задната част на сградите.

— Желанието ви е много необичайно — отбеляза Грамъл. — Не — мрачно добави той, когато видя израза на лицето ѝ. — Вероятно не. След като идва от вас. Но ще трябва да ви откажа.

Той прокара ръка по тъмния шев, който започваше в горната част на частично обръснатия му череп и слизаше надолу покрай възстановеното му ухо, за да изчезне в долната му челюст, сякаш бе захапал кордата на някаква въдица.

По дълчината на белега бе имплантирана поддържаща органична материя. Тя щеше да придържа долната му челюст и да ѝ позволява да функционира нормално, докато дясната част от лицето му заздравее както трябва. След края на оздравителния процес чуждото тяло щеше да се абсорбира от организма му.

— Те са некадърни — завърши мисълта си той.

— Нямали са късмет — твърдо възрази лекарката. Тя бе почти единственият човек на Мимбан, който се осмеляваше да спори с капитана управител. Лекарите често могат да си позволяват да бъдат независими. Защото никой от онези, които биха искали да спорят с тях, не би могъл да бъде сигурен дали няма да му се наложи в скоро време

да прибегне до уменията им. За Грамъл дребният им спор бе твърде евтина застраховка срещу евентуално откачане на тъканта, прикрепяща наранената му челюст.

Той се обърна с гръб към нея и огледа лицето си.

— И шестимата са пълни глупаци. Оставили са затворниците да избягат.

Както обикновено лекарката не бе в състояние да прочете мислите на Грамъл. Твърде вероятно бе той да се възхищаваше на белега по дължината на лицето си. Повечето мъже биха били ужасени от такъв шев. Но естетическите представи на Грамъл се различаваха доста от тези на повечето хора.

— Два юзема, при това в комбинация с човешки разум, са доста трудни противници — напомни му лекарката. — Особено ако са им помагали и отвън.

Грамъл се обърна към нея.

— Точно това ме смущава. Трябва някой да им е помогнал. Бягството им се е получило твърде просто, твърде точно, за да е било случайно. Особено като се има предвид, че и двамата са чужденци. Все още не сте ми предложили достатъчно основателна причина, за да отменя екзекуцията на шестимата пазачи.

— Двама от тях са трайно осакатени — каза му тя, — а и всички останали са наранени по най-различни начини. Напълно успешното им лечение е извън възможностите ми. Хората, с които разполагате тук, съвсем не са в неограничено количество, господин капитан управител. Ако възнамерявате да претърсите районите около всички градове, ще имате нужда от всичките си подчинени, които са в състояние да се движат. Освен това проявеното милосърдие кара хората да полагат повече усърдие, отколкото страхът.

— Много сте романтична, докторе — възрази ѝ Грамъл. — Но въпреки всичко трябва да призная, че оценката ви за броя на войниците, с които разполагам, е напълно вярна. — Той се обърна и тръгна към изхода.

— Значи ще отмените заповедта за екзекуцията? — извика тя след него.

— Нямам друг избор — призна той. — Човек не може да спори с цифрите. — Вратата безшумно се затвори след него.

Лекарката с благодарност се обърна към белия си олтар. Задачата ѝ бе да спасява човешкия живот. И винаги, когато успяваше да го стори, преодолявайки волята на Грамъл, тя изпитваше дълбоко чувство на задоволство...

Дните минаваха, станаха четири, после пет, шест.

Сутринта на седмия ден Люк седна в креслото до Хала. Старата жена настоя на свой ред да поеме управлението на всъдехода и нито Люк, нито Лия бяха в състояние да я разубедят да го направи.

— Каза, че ще ни трябват седем дена — най-сетне привидно равнодушно подхвърли той.

— Или десет — любезно допълни тя, без да отвлича вниманието си от пътя пред тях. Тя се стараеше да създаде впечатлението, че годините са усилили, а не отслабили способността ѝ да вижда през мъглата.

От всички страни ги заобикаляха огромни дървета с приведени към земята клони. Хала криволичеше между дебелите дънери.

Лия си почиваше на една от недосегаемите за водата седалки зад гърба им и ръфаше някакъв продълговат плод, който беше изровила от един от контейнерите с хранителни запаси. Плодът проблясваше на мъждивата светлина. Беше обработен с някакъв вид лъскава предпазна покривна материя, която му придаваше кристален блъсък.

— Сигурна ли си, че се движим в правилна посока?

— Няма никакво съмнение в това, малката — увери я Хала. — Но не съм толкова сигурна в разстоянията. Зеленокожите уметят да ти кажат именно онова, което ти се иска да чуеш. Може този, с когото говорих, да е почувстввал, че ако ми каже, че храмът на Помоджема се намира на цял месец път от града, а не на седмица, няма да получи мечтаната си доза алкохол.

— Възможно е — предположи принцесата — това да е била и единствената причина, поради която ти е казал, че храмът изобщо съществува.

— Но нали имаме късчето кристал като доказателство — намеси се Люк. — Или поне го имахме. — И той погледна надолу в краката си.

— Стига, Люк, момчето ми — успокои го Хала. — Както сам каза, вие просто нищо друго не сте могли да направите.

— Сигурен ли си, че кристалът наистина притежава тези свойства, Люк? — попита принцесата със съмнение в гласа.

Люк бавно кимна.

— Не бих могъл да сбъркам, Лия. Това усещане, което се породи у мен, когато го докоснах... Чувствал съм го преди само в присъствието на Оби-ун Кеноби. — Той се загледа във влажната околнна зеленина. — Много е особено, сякаш през главата и през цялото ти тяло преминават някакви могъщи вълни.

— Добре, тогава кристалът наистина е първостепенната ни задача. — Тя се обърна към Хала. — Но веднага щом го намерим, трябва да се махнем от тази планета. Съюзът на бунтовниците ще ти даде каквото си поискаш за награда, стига да ни помогнеш да се измъкнем оттук.

— Можеш да разчиташ на мен — отвърна старата жена. — Ще направя всичко, на което съм способна, за вас двамата. — Тя чу, че Арту изписука, и добави: — За вас четиридесет. Но не искам да имам нищо общо с бунтовниците. Аз не съм престъпник.

— Ние също не сме престъпници! — възклика оскърбено Лия.

— Ние сме революционери и реформатори.

— Добре, тогава политически престъпници — отвърна ѝ Хала.

— Всички служители на Империята са престъпници.

Старата жена се усмихна на Лия с помъдряло от годините изражение на лицето.

— Аз не съм философ, момичето ми, а дори и да съм имала някакви желания да се превръщам в мъченик, се разделих с тях още преди около четиридесет години.

— Хайде, стига сте се карали — притеснено се намеси Люк.

— Нима мислиш, че тя е права, Люк? — спокойно попита Лия.

— Лия, аз...

— Е, момчето ми? — очаквателно го гледаше Хала.

Едно внезапно накланяне на всъдехода, което отхвърли всички към левия борд, му спести необходимостта да отговори. Хала незабавно се отзова, като даде заден ход с всичките шест колела. Люк изживя неприятни мигове, когато видя как предното колело потъна в нещо с гъстотата на много рядка каша.

Но всъдеходът беше конструиран безупречно. Многобройните теглещи колела и мощният двигател ги изведоха отново на твърда

почва. Хала се надвеси за малко от кабината и после огледа терена пред тях. Между петната коварна лепка кал се виждаше ивица по светла земя. Всъдеходът отново се засили напред и достигна до потвърдия участък.

— На Мимбан трябва да си нащrek абсолютно във всяка секунда — заяви Хала. — Това е един напълно побъркан свят, където почвата под краката ти може да се превърне в най-неочаквания враг.

И сякаш в отговор на думите ѝ земята под краката им потрепери. Люк се намръщи и се огледа.

— Да не би това да е земетръсна зона? — притеснено попита принцесата.

— Първо искаш да бъда философ, а сега и сейзмолог — рязко ѝ отговори Хала. — Дали е земетръсна зона? Ти знаеш, колкото и аз. Тук наоколо няма вулкани, но...

Тя се вкамени и едва успя да запази достатъчно самообладание, за да спре всъдехода.

— Знаех си, че думата тръс не е подходящата — заяви Люк.

Твърдата криволичеща пътека, по която пътуваха, внезапно се надигна точно пред тях, обърна се назад и сега ги наблюдаваше с изненада.

— Силата да ни е на помощ! — извика Хала, обърна всъдехода на сто и осемдесет градуса около оста му и подкара с максимална скорост обратно по пътя, по който бяха дошли.

Но почвата под колелата им продължи да се надига и да се движи след тях.

Колосът бе бледокремав на цвят, на кафяви черти, но по него не се виждаше нищо, наподобяващо на нормално око. За сметка на това тъпият му край, който се извиваше назад към тях, бе хаотично покрит с мътни тъмни петна, наподобяващи очите на паяк.

Безформените сълзи под черните очни орбити бяха единствената друга ясно различима черта. Но ето че безформената маса се раздвои и разкри няколко реда катраненочерни зъби, подредени в концентрични окръжности, изчезващи в безкрайната му паст.

Двата юзема крещяха обезумяло и стреляха в огромното животно, но без никакъв резултат. Попаденията на юземите оставяха тънки тъмни резки върху анемичнобледата плът на чудовището, но явно не можеха да проникнат достатъчно надълбоко, за да му навредят.

Люк също бе извадил пистолета си и стреляше. Принцесата не изоставаше от него. Техните заряди се отразяваха от люспите по гърба, корема и страните на животното, без да го наранят. Арту и Трипио се бяха вкопчили отчаяно във всъдехода.

— Уондрела! — крещеше Хала. — Това е уондрела! Загубени сме!

Огромната тъпа масивна глава продължаваше заплашително да се извива към тях. Сега вече те пътуваха по твърда земя, а не върху гърба на животното. Но всъдеходът бе конструиран здрав и стабилен, а не бързоходен.

Главата на чудовището се промъкваше след тях, събаряйки клони и цели дървета, последвана от огромното белезникаво тяло на гигантското животно. Широките люспи, покриващи тялото му, сочно пошлияпваха при всеки допир с калната повърхност на планетата. Уондрелата се придвижваше бавно, но с всяко свое преместване напредваше с няколко метра. А и пълзеше по абсолютно права линия, докато всъдеходът трябваше да заобикаля дърветата и бездънните блата, пълни с лепкав торф. Постепенно чудовището се приближи толкова плътно до тях, че Люк и другите се скучиха в предната част на всъдехода.

— Целете се в очите му! — извика той.

Всички се вслушаха в съвета му и изглежда, този път стрелбата им бе малко по-резултатна. Доста от енергийните заряди уцелиха някои от черните точки и силно ги обгориха. От дълбините на огромното животно се надигна някакъв клокот, прераснал в продължителен гръмогласен стон. Ревът на животното издаваше объркане и полуосъзната болка.

Вече бе ясно, че нервната система на уондрелата бе или твърде примитивна, за да може да бъде поразена бързо от изстрелите им, или пък бе разпределена равномерно по цялото тяло, така че нямаше особено важен център, който да засегнат.

Цели десет метра от предната част на животното внезапно се надигнаха във въздуха и се спуснаха отново като падащо огромно бяло дърво на забавен кадър. Хала се опита да избегне удара и всъдеходът се бълсна в един загнил дънер. Предното колело се отклони, подскочи и сътресението ги запрати на пода на кабината на всъдехода. Вторият удар обаче ги хвърли във въздуха и ги забоде на дънера между първата

и втората ос на всъдехода, докато огромното туловище на звяра се надвеси над тях като в оживял кошмарен сън.

Огромната черна паст на чудовището се разтвори широко и захапа задната част на всъдехода. Хватката му беше обезкуражаваща здрава за това гумено наглед същество. Нямаше нужда някой да дава заповед за напускане на колата. Всички мигновено разбраха необходимостта да го сторят.

Кий се оттегли последен, след като се забави за момент, за да изпрати последен откос в полуотворената челюст на звяра. Той едва успя да скочи, преди всъдеходът да хвръкне във въздуха. Само изключително дългите му ръце позволиха да се измъкне невредим.

Те се втурнаха да търсят някакво укритие, но наоколо не се виждаше нищо подходящо. Нямаше никакви височини, на които да се покатерят, нито пещери по околните хълмчета, а и трябаше да внимават с привидно твърдата почва, за да не бъдат погълнати от нея, преди червеоподобното чудовище да успее да ги настигне.

Зад тях се разнесе стържене като от строшено желязо. Без да спира да тича, Люк погледна назад през рамото си и видя как уондрелата предъвква всъдехода, сякаш беше някакво насекомо, което си бе хванала от близкото дърво. Сравнението не бе случайно. Ако някой от тях се опиташе да се спаси, като се покатери на околните дървета, несъмнено щеше да го сполети съдбата на нещастния всъдеход.

Единственият им шанс бе да намерят *каквото и да е* скривалище и за момент да се скрият от взора на чудовището, като се надяват, че обонянието му не съответства на размерите му.

Може би създанието принадлежеше към онези съвсем примитивни животни, които забравят за плячката си веднага, щом я загубят от поглед. Ако не ги виждаше повече, имаше надежда тъпуумният гигант да си помисли, че са изчезнали.

— Насам! — внезапно реши Люк и хукна наляво. Лия го последва. Хала тичаше малко по-напред, затисната между двата юзема, и не го чу. Така че тя и двамата извънземни продължиха в първоначално из branата посока.

Изминаха няколко минути, преди уморената Хала да спре и да се сети да се огледа назад. Когато го стори, видя само фосфоресциращото

туловище на белия червей, който пълзеше в мъглата вече на доста голямо разстояние от тях.

Двета юзема също спряха.

— То продължи в друга посока — възклика тя. Хин, който дишаше тежко като локомотив, кимна утвърдително. Тримата се огледаха в заобикалящата ги мъгла.

— Люк, момчето ми — извика тя, — вече можете да се покажете. Отказа се да ни преследва. — Но в отговор прозвучаха само населяващите мъглата звуци и писъците от храсталака. — Хайде, Люк, момчето ми — продължи тя, вече леко изплашена, — недей да си правиш такива шегички със старата Хала.

В желанието си да й помогне Кий пусна ниския си гръмовен глас. Хала подскочи, запуши устата му с ръка и поклати с глава, сочейки към опашката на уондрелата, изчезваща в ниската растителност, все още твърде близо до тях. Кий разбра за какво става въпрос и кимна, след което нададе вече много по-тих призивен рев към отсъстващите им приятели. Арту тъжно свиреше.

— Люк — вече обезпокоена извика Хала.

Тримата заедно започнаха да претърсват околните храсталаци. След няколко минути безплодни усилия, в които те не намериха и следа от Люк и принцесата, Хала извика двата юзема при себе си и хвърли поглед в посоката, от която бяха дошли.

— Не мисля, че чудовището ги е настигнало... поне засега. Те бяха точно зад нас.

Тя се обърна назад и те се върнаха по стъпките си с надеждата, че Люк и Лия са успели по някакъв начин да се изплъзнат от звяра.

— Може би се крият наблизо под някое дърво — подметна Трипио с надежда в гласа.

Нито едно от предположенията им не бе вярно. Люк и принцесата не бяха разкъсани, но и не бяха се освободили от тромавия си преследвач. Уондрелата ги бе наблюдавала безстрастно, докато напускаха всъдехода. Но след като установи, че металното съоръжение не е особено приятно на вкус, чудовището насочи вниманието си към по-дребните, но както се надяваше, и по-вкусни обекти.

Ала внезапно и по необясним начин храната се раздели на две. Според примитивния начин на мислене на чудовището по-близката

плячка бе по-апетитна. И пренебрегвайки Хала и другите, то се впусна да преследва Люк и Лия.

— Все още е зад нас — каза Люк, като едва си поемаше дъх. Масивното тяло, покрито с черни точки, се гънеше след тях през мъглата и храсталациите. Лия се спъна в един крив корен и Люк се хвърли да й помогне да запази равновесие.

— Не знам... не знам колко още ще мога да издържа така, Люк.

— Аз също — уморено призна той, упорито търсейки с очи някакво местенце, където биха могли да се скрият.

— Ами ако се покатерим на някое дърво?

— Вече си помислих за това — осведоми я той, докато продължаваха да тичат. — Това нещо ще ни смъкне на земята и от най-високото дърво, или пък ще събори самото дърво.

— Приближава ни! — извика тя, поглеждайки назад. В гласа ѝ се долавяше панически ужас.

Люк се огледа и съзря нещо, което приличаше на обикновена купчина камъни.

— Насам — извика ѝ той.

Олюявайки се, те се хвърлиха към скалите, които, както се оказа, не бяха природно образувание, а някаква постройка. Всички камъни имаха шестоъгълна форма и бяха свързани помежду си без цимент, маджун или каквато и да е друга спойка. Странен дървен триножник от преплетени лози, обагрени в най-различни цветове, бе разположен в арката на кръглата стена.

— Прилича на някакъв древен водоем — предположи принцесата, докато, залитайки от умора, изминаваха последните метри към камънака. — Може би в него са събириали вода за периодите на засуха. — Тя погледна назад. Безпощадното безцветно чудовище неотстъпно продължаваше да приближава към тях.

Люк прехвърли крака си през каменната стена и същевременно погледна от другата ѝ страна, след което ужасено отстъпи назад. Скалите ограждаха кладенец с диаметър от поне девет-десет метра. И въпреки че слънчевата светлина на Мимбан се пречупваше през мъглата и дъждъа, тя бе достатъчно ярка, за да види, че зейналата пред него пропаст бе ужасяващо дълбока.

Принцесата също погледна зад каменната ограда и затаи дъх.

— Люк, ние не можем... — Но той вече тичаше покрай кръглата ограда и я викаше да го последва.

— Насам, Лия! — тя хукна покрай стената и стигна до него.

— Люк, не можем да останем... — Той поклати глава и посочи нещо от вътрешната страна на стената. Тя се наведе напред и видя причината за въодушевлението му.

Те стояха близо до един отвор в стената. Обрамчващите отвора камъни бяха покрити с неразгадаеми надписи на някакъв извънземен език. Имаше и две лози, увити около двойка малки каменни колони. Те се спускаха надолу в тъмнината, образувайки странна вита стълба.

— Люк, не знам дали... — започна тя.

Той скочи на земята, хвана се за една от лозите и я дръпна с всичка сила. Лозата не поддаде. Зад тях уондрелата се бе приближила на по-малко от петнадесет метра. Тя разтвори зъбатата си уста. Оттам се раздаде нисък, смразяващ кръвта вой.

Това накара Люк да се реши.

— Нямаме избор — настоя той.

— Искаш да слезем там долу, Люк? — принцесата поклати глава.

— Не можем. Не знаем какво има там...

— Предпочитам да умра в тъмна дупка — каза той, гледайки твърдо и решително към нея, — отколкото да се превърна в закуска на чудовището. — Той започна да се спуска надолу по лозовата стълба. — Хайде! — извика нагоре към нея. — Ще издържи и двама ни! — и продължи да се спуска.

Тя хвърли един последен поглед към потрепващите челюсти на надвисналото над нея животно, прехвърли краката си от вътрешната страна на кладенеца и започна да се спуска надолу в неизвестността. Мракът не беше непрогледен колкото през нощта, но беше достатъчно тъмно, за да се налага Люк да опипва всяка извивка на лозата. Веднъж се придвижи твърде бързо и едва не падна. Той протегна десния си крак, за да открие следващото стъпало.

Но следващо стъпало нямаше.

— Стой! — меко каза той на Лия. Слабото echo в кладенеца придаде на гласа му задгробно звучене. Младежът едва успя да различи уплашеното ѝ лице, което се обърна отгоре, за да го погледне.

— Какво има... какво се е случило?

— Стълбата свърши.

Под краката му се виждаше само бездънна тъмнина. Струваше му се, че изминатото разстояние е нищожно. Но след като очите му свикнаха с тъмнината, няколко стълки по-нагоре и вдясно от себе си той видя нещо.

Люк се покатери обратно и скоро докосна краката на принцесата. След като я успокои, се протегна и стъпи встрани. Нишата, която бе открил, не бе по-широва от метър, но там също откри здрава лоза, прикрепена към скалата на височината на кръста му, която се спускаше като въже, паралелно на нишата. Люк внимателно провря едната си ръка под лозата.

— Тук има малка ниша, Лия — обясни той и й протегна ръка. Тя прекрачи до него, сграбчи лозата с двете си ръце и огледа скалата под себе си.

— Някой е изсякъл тази ниша — убедено отбеляза тя.

— Чудя се: кой и защо?

— И аз бих искал да знам — призна Люк. — Жалко, че я няма Хала. Сигурна съм, че би могла да ни каже.

Някъде отгоре се чу оглушителен стържещ звук, който сложи край на разговора им. Те се притиснаха до стената на кладенеца и извърнаха глави нагоре. Шумът не се повтори.

Люк усети топлината на притиснатото към него тяло и погледна надолу. Осветена от бледата, падаща отгоре светлина, принцесата изглеждаше по-лъчезарна и по-красива от всякога.

— Лия — започна той, — аз...

Стърженето се повтори, този път още по-силно и по-зловещо. Отгоре паднаха няколко парчета скали от стените на кладенеца и прелетяха покрай тях. Те се опитаха да се сгушат в твърдата скала и да се гмурнат в нея като струящата по повърхността ѝ влага.

Отдолу се чу силен удар. Един от падащите камъни най-сетне се бе ударил в нещо. Люк никак не бе убеден, че бе в дъното.

Затаили дъх, притиснати един до друг, те бяха приковали очи в мъгливото кръгче слънчева светлина над главите им. Изключително бавно в осветеното пространство се появи нещо. Първоначално то приличаше на черен облак, закрил слънцето. От устата на принцесата се отрони сподавен стон. Люк застине на място като парализиран.

Огромната глава на червеоподобното чудовище закри входа. Тя се клатеше напред-назад като хоризонтално махало, което се движи,

търсейки нещо с невидимите си сетива.

Люк отчаяно се огледа и съзря нещо като отвор в стената на кладенеца. Намираше се в далечния край на нишата.

— Последвайте ме — каза той на принцесата. Тъй като тя не се помръдна, той сграбчи ръката ѝ и я дръпна. Лия тръгна след него, с поглед все така вперен в надвисналото над главите им чудовище.

Отворът се оказа достатъчно обширен, за да побере и двамата. Беше и доста висок, защото Люк почти не трябваше да се навежда. Двамата погледнаха нагоре, щастливи, че можаха да се махнат от тясната ниша.

Но изглежда, съществото горе беоловило придвижването им. Явно нещо бе привлякло вниманието му, защото голямата му глава престана да се клати равномерно. Тя се обърна надолу към тях.

— То ни вижда! — простена принцесата и се впи с такава сила в ръката на Люк, че му причини остра болка. — Господи! Вижда ни!

— Може би... може би просто гледа надолу в кладенеца — отговори Люк повече с надежда, отколкото с убедителност в гласа.

Звярът се изви и главата му бавно запълзя към тях, запълвайки цялото пространство между камъните и скалите в горната част на пропастта. Устата му беше зинала, разкривайки тъмна бездна, понепрогледна от самия кладенец.

— То слиза надолу — прошепна принцесата, — идва за нас, Люк.

— Не може! Не може да ни достигне! — настоя Люк, пресягайки се за пистолета си. Но него го нямаше. Беше го загубил по време на бягството от всъдехода. Ръката му обгърна дръжката на светлинния меч.

Чу се мощен рев. Големи късове откъртени камъни прелетяха с тръсък край тях и ударите им дълго продължиха да отекват, преди да се разбият в бездната долу.

— Колко ли е дълго? — попита Люк, сочейки към червеоподобното тяло на чудовището.

— Не знам. Не успях да го огледам добре. Но изглежда безкрайно — отвърна тя.

Уондрелата бе на не повече от дузина метра и продължаваше да се приближава. Вече нямаше съмнение, че ги е видяла.

— Дали може да се залови за стената? Толкова е гладка...

— Не зная — отвърна мрачно той. Юмрукът му конвулсивно се сви около дръжката на светлинния меч.

Внезапно червеоподобният звяр сякаш скочи към тях. Принцесата изкрештя, писъкът ѝ отекна безумно сред стените на кладенеца, а Люк откачи меча от колана си и го активира. В мъртвешкия мрак на бездната слабата му синкова светлина предлагаше слаба утеха.

Но уондрелата не се нахвърли върху им. Въпреки невероятната си дължина се бе разтеглила твърде много и сега падаше. Тя прелетя покрай тях подобно на снаряд или на безкраен бял водопад от леко сияща плът. Те се наведоха и видяха как постепенно тя се превърна в петънце, в светеща точица, преди да изчезне в дълбините на бездната. До тях достигаха тъпите звуци от ударите и отскоците на туловището на звяра в стените на пропастта, но те постепенно загълхнаха и се превърнаха в отмиращи спомени за смъртта на един гигант.

Олюлявайки се, Люк изгаси меча си и отново го закачи на колана.

В същия момент принцесата си даде сметка колко плътно се е притиснала до него. Близостта им породи в душата ѝ вълна от объркани чувства. Би трябвало да се дръпне или да се мръдне малко встрани. Това би било правилно, но не особено приятно. Бе ужасно изтощена и приятното чувство за сигурност, което изпитваше от близостта му, си струваше, за да пренебрегне всички съображения за благопристойност.

Лия остана така за неопределено време. Люк обгърна раменете ѝ с ръка и тя не се възпротиви. Наистина не го гледаше нежно, но това му стигаше, поне засега. Беше щастлив.

Цяла вечност по-късно отгоре долетя разтревожен глас, тъй слабо отразен от скалите, че те дори не бяха сигурни дали наистина са чули нещо.

— Люк, момчето ми... там долу ли сте?

Те се спогледаха. Люк колебливо се подаде от малката ниша, в която бяха намерили убежище, и погледна към небето. От високото към него гледаха четири лица. Две от тях бяха обрасли с гъста козина. Едното беше със златист метален блъсък.

— Хала? — в отговор се чу някакъв възбуден брътвеж — Хин несъмнено. Когато най-сетне истеричните му крясъци загълхнаха,

Хала пак го повика.

— Добре ли сте и двамата, господарю Люк? — извика им Трипио.

— Струва ми се, че да — отвърна Люк. — То слезе надолу след нас.

— През цялото време си мислех, че сте след мен — достигна до него отговорът на Хала. — Радвам се, че сте още живи.

— Ние също — възклика принцесата, която бързо си възвръщаше обичайната самоувереност. — След минутка ще се присъединим към вас. — Тя се накани да напусне вдълбнатината в скалата.

— Не, няма да можем — мрачно възрази Люк, протягайки ръка, за да я спре. — Първо се огледай.

Погледът й проследи посоката, в която сочеше ръката му. Там, откъдето бе минало тялото на чудовището при падането си, стените на скалите бяха гладко издялани, сякаш обработени с огромна шкурка. Спираловидната лозова стълба, по която бяха слезли надолу, бе напълно изчезнала. Същата съдба бе сполетяла и повече от половината ниша.

— Няма път за връщане назад — извика той нагоре към обезпокоените наблюдатели. — Лозовата стълба, по която дойдохме, се е откъснала. Можете ли да ни направите друга?

Последва мълчание. За момент четирите лица изчезнаха от полезрението им. Това обезпокои Люк, но скоро те отново се появиха.

— Не бих се доверила на нито една от лозите, които растат наоколо — извика им Хала. — Стълбата, която сте използвали, вероятно е била направена от лози, донесени отнякъде другаде. Но трябва да има и друг път за излизане от там.

Люк огледа гладките стени на кладенеца.

— Друг път ли? За какво говориш, Хала?

— Къде бяхте застанали, когато червеят падна покрай вас?

— Тук има някаква малка вдълбнатинка в стената, в края на една малка ниша — осведоми я той.

— Има и ниша — явно доволна повтори тя. — Колко голяма е вдълбнатината?

— Достатъчно голяма, за да побере и двама ни.

— Така си и мислех. Вие сте в кауейска шахта, момчето ми.

— В какво? — извика принцесата и се намръщи.

— Кауей, детето ми — повтори Хала. — Казах ти, че тук, на Мимбан, е имало и има няколко раси. Кауеите са родствени със зеленокожите от градовете, но ни най-малко не са в подчинено положение. Те живеят под земята и никой нищо не знае за тях. Но използват древните кладенци на трелите за епизодичните си излизания до повърхността, заедно с естествените кратери и другите повърхностни отверстия.

— Първо кауей, после кладенци на трелите — промърмори Люк, изучавайки бездната под краката им. — А какво представляват кладенците на трелите?

— Кладенец, издълбан от трелите — отвърна Хала, без това да им донесе никаква информация. — Само ги наричат кладенци. Никой не знае за какво всъщност са били използвани, както и никой не знае кой знае какво за трелите. Вероятно е те да са изградили и много от храмовете. Във всеки случай те са живели преди много години, а сега тук са кауеите. Ако отидете до дъното на вдълбнатината, в която се намирате, вероятно ще откриете отвор, зад който трябва да има проход.

— Ако има такъв, ще го открием — увери я Люк.

— Кауеите не се опитват да скриват изходите си до повърхността на планетата — продължи Хала. — Ако успеете да намерите пътя за излизане, ще се срещнем там. Убедена съм, че ще мога да открия най-близкия изход, построен от кауеите.

— Звучи добре — обнадеждено призна Люк. — Има само един проблем: как да си осветим пътя? Имам едно резервно фенерче и винаги мога да използвам сабята, но не искам напразно да изразходвам енергията им.

— Само намери прохода — убедено отвърна Хала. — Ако това наистина е кауейска шахта, там ще има предостатъчно светлина. Повярвай ми, момчето ми.

— Ще опитаме — съгласи се Люк. — Ще минем оттам и ще се срещнем с вас. — Той се обърна, поколеба се, после отново се наведе напред и извика нагоре.

— Хала?

— Да, Люк, момчето ми?

— Какво ще правим, ако срещнем някой кауей?

— Те не са много и са непрекъснато в движение — отвърна му Хала. — Надали ще се натъкнете на някой от тях. Ако все пак ги срещнете, вероятно така ще се изплашат, че ще избягат от вас. Не забравяй, че не са опитомени като зеленокожите. Знаят също толкова малко за нас, колкото и ние за тях... Поне така си мисля. Непрекъснато се говори, че обикаляли близо до градовете, но изчезват веднага, щом някой се опита да се приближи до тях. Така че е много вероятно да са страхливи и миролюбиво настроени.

— Това са две много несигурни и важни предположения — колебливо извира той.

— Мечтът ти е в теб.

Ръката на Люк докосна вдъхващата увереност дръжка на оръжието.

— Добре. Почакай за момент. — Той се обърна към Лия. Но нея я нямаше. — Лия? — извира високо той. Обхваналите го страхове се изпариха, когато тя се отзова на повика му секунда по-късно.

— Тук отзад има тунел, точно както каза старата жена — весело му съобщи тя. — Използвах моето фенерче. — Тя размаха слабия лъч светлина. — По-нататък той се разширява.

— Накъде води?

— На изток, като се отклонява с около 31 градуса — каза тя, след като погледна вградения в костюма ѝ компас.

— Тридесет и един градуса на изток, Хала — извира нагоре Люк, предавайки информацията, получена от Лия.

— Добре, момчето ми. Ще тръгнем в тази посока. Имате ли храна?

Те бързо провериха съдържанието на коланите си. Беглият оглед бе много по-окуражаващ, отколкото Люк бе очаквал.

— Имаме достатъчно концентрирана храна, за да изкараме цяла седмица. Предполагам, че ще намерим и вода.

Кикотът на Хала се отрази в стените на кладенеца.

— Струва ми се, че няма да ви е лесно да избегнете това, Люк, момчето ми. Ако онова, което знам за тунелите на кауеите, е вярно, ще се срещнем с вас след два-три дни. Светлина, вода, храна... Трябва да издържите, деца, разбрахте ли? Ще ви намерим. — Последва цяла серия от крясъци на Кий и Хин, след което трите лица изчезнаха.

— Моля ви, бъдете внимателен, сър — добави Трипио, след което също изчезна.

Люк постоя още малко, вперил поглед в примамливото кръгче слънчева светлина и мъгла над главата си. Той се протегна нагоре. Въпреки че изглеждаше толкова близо, не се учуди, че не можа да докосне небето с върха на пръстите си.

— Те тръгнаха — каза той на Лия, като се обърна към нея и запали и своя фенер. — По-добре и ние да поемаме по пътя...

IX.

Те повървяха десетина минути, след което Люк замислено подхвърли:

— Чудя се дали нямаше да бъде по-добре, ако бяхме почакали в нишата, докато Хала и юземите отидат до града да откраднат някое въже, с което да се върнат тук. Хин би могъл да ни изтегли и сам със здравите си ръце.

Лия прекрачи малка купчинка дребни камъни.

— Смяташ, че тя би се съгласила да се върне в града и би се изправила срещу Грамъл, преди да е намерила кристала?

— Но какво значение има това?

Лия му хвърли нежен поглед.

— Ти не можеш да я разбереш, нали, Люк? Тя очевидно е напълно убедена, че с помощта на кристала ще може да превърне Грамъл в жаба!

Люк изръмжа нещо в знак на несъгласие.

— Лия, тя не си измисля нещата, които казва за кристала.

— Така ли мислиш? — Принцесата подбираще внимателно думите си, стараейки се, колкото е възможно, да ги смекчи. — Замисли се малко, Люк. Хала е умна и интелигентна жена и говори убедително, но е престояла твърде дълго в този свят. Преследвала е този мит години наред. За мен е ясно, че тя вярва в свръхестествените свойства на Кейбърския кристал. Но мисля, че камъкът не притежава такива качества.

— Да, зная. Добре, може би тя наистина е малко пристрастна, но...

— Пристрастна!? — Принцесата въздъхна. — Люк, нима не виждаш, че горката жена просто се е побъркала от тези измислици? В нейните представи мечтите й са изместили реалността. Но въпреки това ние имаме нужда от нея, за да се измъкнем от тази планета.

— Кристалът не е просто една илюзия — меко възрази Люк. — Той е реалност. И ако губернаторът Есада и хората му стигнат до него

преди нас...

— Есада. — Тя видимо потръпна. — Почти бях забравила за него.

— Лия, защо изпитвате такъв силен страх от имперските губернатори! — внимателно я попита той, когато продължиха пътя си.
— Какво толкова е успял да ви направи Моф Таркин на Планетата на смъртта, преди ние с капитан Хан Соло да дойдем да ви спасим?

Тя обърна натежалия си от спомени поглед към него.

— Може би ще ти кажа някой ден, Люк. Но не сега, още не съм... все още не съм забравила достатъчно. Ако ти разкажа, има опасност да си го спомня твърде добре.

— Нима смятате, че няма да мога да го понеса? — напрегнато попита Люк.

Тя побърза да го поправи.

— Не ти, Люк. Не ти. Става въпрос за мен, страх ме е от собствените ми реакции. Когато и да се опитам да си спомня точно какво ми причиниха, аз просто рухвам.

Те продължиха да вървят мълчаливо.

— Кажи, не ти ли се струва, че тук започва да става малко по-светло — най-сетне каза тя с пресилено веселие в гласа.

Люк премигна и отхвърли парещите мисли, които го терзаха през последните няколко минути, за да оцени значението на казаното от нея.

Да, наистина изглеждаше по-светло. Всъщност бе почти съвсем светло.

— Изключете си лампата — нареди ѝ той, като същевременно натисна бутона за изключване на своята.

За момент стана тъмно. Но скоро очите им свикнаха и стана толкова светло, колкото и преди. Това бе слаба синьо-жълтеникава светлина, малко по-ярка от тази на собствения му светлинен меч.

Когато отново погледна към принцесата, той видя, че тя е застанала до стената на тунела.

— Ето тук — извика го тя, сочейки към особено ярко осветен участък от скалата. Той се наведе по-близо. Изглеждаше така, сякаш самата скала излъчваше сиянието.

— Не — възрази момичето, след като той изказа предположенията си на глас. — Разгледай я по-отблизо, ето тук. Тя

заби пръсти в камъка и светлината остана по ръката ѝ, обгръщайки шепата ѝ с меко сияние. В нейните ръце то изглеждаше студено. След малко започна да избледнява.

— Някакъв вид растителност — съобщи му тя. — Лишени или гъбички... не зная. Никога не съм била добра в ботаниката. Явно Хала е имала предвид, че ще намерим именно това, когато ни каза да продължим по тунела. — Тя изтърси живата светлина от ръката си и погледна надолу по наклона на бавно снишаващата се пещера. — Това тук долу е един съвсем различен свят, но той никак не ми изглежда страшен.

Те продължиха да слизат и подът на тунела започна да се изравнява. Проходът постепенно се разшири и достигна размерите на истинска пещера. Появиха се многоцветни сталактити, които минералните отпадъци бяха превърнали в рисувани украсения, покрити с фосфоресцираща растителност. От пода към тавана се издигаха сталагмити с плоски върхове. Те бяха обкръжени от непресъхваща музика на капеща вода. Малко по-напред се чу слаб ромол и те предпазливо спряха. Постепенно звукът се изясни и се оказа, че е песента на подземен поток. Той течеше паралелно на следваната от тях пътека и се превърна в тихен постоянен приказлив и весел водач и спътник.

Минаха покрай една дупка в тавана на пещерата. От нея изтичаше вода, която се изливаше в бездънно езеро — гледката силно наподобяваше странен водопровод, на който липсваше една част от тръбата.

Малко по-нататък те се натъкнаха на гора от спираловидни образувания. Тези гротескно изкривени кристали хвърляха предизвикателство на гравитацията, протягайки къдрявите си форми от пода, стените и тавана на пещерата. Люк изпитваше чувството, че преминават през гигантско кълбо омотана вълна. Освен това тук светлината от фосфоресциращите растения стана съвсем ярка.

Освен лишените и гъбичните образувания се появиха и по-големи и развити растителни видове от изльчващи светлина растения, поникнали по пода и по стените. Някои от тях приличаха на провиснали гъби. Те преминаха и през висока гора от нещо, което наподобяваше бамбук, обгърнат в кварцова обвивка. Принцесата, без

да иска, се бълсна в едно от стеблата и така откриха и още едно тяхно свойство.

Чу се звън. Лия изплашено отскочи встрани, след което с любопитство почука с пръсти по стеблото. Дрънченето се повтори.

— Може би е кухо — предположи очарованието Люк.

— Но дали са растения, или са минерални образувания?

— Не мога да кажа — призна Люк. Той удари друго стебло и бе възнаграден с напълно различен звън. Те си размениха усмивки и пещерата се изпълни с необработени, но жизнерадостни звуци, които пръстите им изтръгваха от естествените камбани. Те се смееха като палави деца.

В крайна сметка се наситиха на това забавление и продължиха пътя си, след като Люк отчупи две тръбички и подаде едната на принцесата. Те разговаряха, докато оглеждаха пътеката, по която вървяха.

Нямаше никакви съмнения, че бе пътека.

— Вижте, тук наоколо няма големи скали — каза той. — Очевидно са разчистили този път, за да го използват. Въпреки че не виждам никакви следи от стъпки.

— Почвата на пода е прекалено твърда — съгласи се принцесата.

— Но мястото е чудесно, сякаш сме в някаква приказна страна. Много по-привлекателна от света на повърхността. Ако Мимбан някога бъде населен официално, според мен всички ще трябва да дойдат да живеят под земята. — Тя направи чудесен пирует, очевидно вдъхновена от напълно искрено удоволствие. — Тук е толкова спокойно и чисто, че аз почти...

Изречението й завърши с вик на ужас, защото момичето започна да пропада надолу.

Люк се хвърли напред по очи и отчаяно протегна ръка, за да я хване. Лия го улови малко над китката. Но захватът ѝ се изпълзваше: най-накрая успя да се вкопчи и задържи. Увисна така, хваната за ръката му, като се люлееше над бездната. Люк усети, че краката му се плъзгат, докато се опитваше да намери опора в твърдата почва.

— Няма да мога да се задържа... Люк — прошепна ужасено момичето.

— Хванете се и с другата ръка — каза той през стиснати зъби. Тя протегна лявата си ръка и я обви около лакътя му. Това раздвижване го

накара да се хълзне още няколко безценни сантиметра по-надолу.

Близо до тях стърчеше голям сталагмит. Ако надеждите му не се оправдаеха и се окажеше, че и той бе образуван върху скалистата кора, през която бе пропаднала принцесата, те и двамата щяха да паднат долу и да ги последва съдбата на чудовищния червей. Всички мускули и жили по тялото му се напрегнаха до краен предел и той леко се помести към пилона. Люк пусна безценната опора, която лявата му ръка бе намерила на земята, и обгърна каменната колона. Това спря падането на предната част от тялото му, но сега пък имаше опасност да изпусне ръката на принцесата.

Успя някак си да се придвижи малко по-назад по земята, използвайки сталагмита за опора, като при това в гърдите и в корема му болезнено се забиха безброй малки камъчета. Той продължи да се придвижва назад и се изправи до седнало положение, опрял се с левия си крак в оголената скала. Сега вече другата му ръка бе свободна и той можеше да хване с нея китката на принцесата.

Люк натисна с левия си крак, опънатите му мускули потрепваха от напрежение. Тялото на принцесата се показва от дупката и започна да се приближава към него. Чу се лек трясък и сталагмитът тръгна да се пропуква в основата си. Люк премести десния си крак успоредно на левия зад колоната и се отблъсна с всичка сила.

Принцесата политна към него. Секунда по-късно разклатеният варовик поддаде и силата на тласъка при падането му запрати Люк към черната бездна. Принцесата се търкаляше в обратна посока и успя да хване ръката му, като с тежестта си преустанови падането му. Люк също се претърколи на безопасно разстояние от дупката и задъхано се отпусна на гърдите ѝ.

Те дълго останаха да лежат така, сякаш времето бе спряло. Очите им се срещнаха и погледът, който си размениха, би могъл да изпълни цели светлинни години.

Принцесата бързо се отдръпна, седна и започна да изтупва костюма си. Комбинезонът ѝ се беше раздрал, докато се бе влачила по неравния край на дупката и каменното покритие на пода. Люк се облегна на стената и се опита да разтръгне изтъръгналата си дяснa ръка.

— Може би в крайна сметка — подхвърли тя — подземният свят да не се окаже най-подходящият за заселване на тази планета.

Те безмълвно се изправиха на крака. Люк вървеше напред и опипваше пода, докато заобиколиха дупката, зейнала в привидно твърдата почва под краката им. Пред погледа им зееше кладенец, неотстъпващ по дълбочина на трелския.

Люк се поколеба за миг, когато парче земя сякаш поддаде под тежестта му. Той се огледа и посочи към поточето, което продължаваше да следва пътя си.

— Там подът изглежда по-устойчив.

— Той изглеждаше устойчив и там, където пропаднах — припомни му принцесата. Люк погледна към тавана. Точно над дупката и пространството непосредствено пред нея висеше някакво издуто кълбо. А над поточето и от лявата му страна от тавана стърчаха сталактити.

— Мисля, че ще бъдем на сигурно място от другата страна на потока — каза той.

Но дори и след като пресякоха водата, Люк продължи да опипва бавно и внимателно пода пред тях, преди да стъпят върху него. Принцесата го следваше, хванала се за лявата му ръка. Скоро успяха да заобиколят кладенеца и надвисналата над него топка. Сталактитите отново изпълниха цялото пространство под тавана.

За собствено спокойствие той откачи меча си от колана. Задейства го и заби светлинния лъч в земята пред тях. Камъкът започна да съска и да се издува, докато се топеше около синьото острие. Люк изтегли меча и го изключи. Наведе се, вдигна малко камъче и го хвърли в образувалата се дупка. То се удари в дъното с успокоителна бързина.

Те продължиха да вървят вече по-спокойно, но очарованието от красотата на чудния подземен свят значително бе намаляло.

— Дано скоро да намерим изхода — каза Люк.

Но вместо да започне да се изкачва нагоре, както те се надяваха, пътеката не промени нивото си. Дори напротив, изглежда, леко се спускаше надолу. Тунелът пред тях продължаваше да се разширява. Те направиха остьр завой и се озоваха пред смайваща гледка.

Пред тях се простираше обширно подземно езеро. Въпреки фосфоресциращите растения езерото беше толкова огромно, че не можеха да видят другия му бряг. Водата беше черна като мислите на императора.

Разчищената пътека, по която вървяха, зави надясно. Тя продължаваше до брега на езерото, за да изчезне под водата, на около метър от стената.

— Предполагам, че това обяснява защо не сме попаднали на никакви следи от кауеи — отсъди Люк. — Тази част от пътя е под водата. Вероятно равнището на езерото често се покачва и спада в зависимост от количеството валежи на повърхността.

Той продължи по подводната пътека, докато не се потопи до кръста, след което се върна.

— Няма смисъл. Много е дълбоко.

— Но ние трябва да продължим, предполагам — отбеляза принцесата, която се взираше с явно нежелание в черната повърхност на водата. — Нищо няма да спечелим, ако се върнем назад. Продължаваме ли да се движим тридесет и един градуса на изток?

Люк погледна компаса си.

— Малко по на юг сме. Може би пътеката прави завой на другия бряг. Или поне се надявам да е така. Но в известен смисъл езерото е добър знак. Може би това означава, че земята на другия бряг започва да се издига нагоре, след като тук се е събрала толкова много вода. Чудя се колко ли е дълбоко всъщност?

— Не може да се каже — отвърна принцесата. Тя влезе във водата, наведе се напред и опира с крак част от невидимото дъно. — Доста стръмно се спуска надолу.

Люк гледаше покрай нея. От другата страна на потока, чието течение бяха следвали, имаше малка горичка от водни растения, вероятно подхранвана от постоянния приток на свежи хранителни вещества. Огромните им листа, които плуваха по черната повърхност на водата, бяха обагрени в матов жълто-кафяв цвят. Те бяха кръгли и леко заострени в двата края, където върховете им се срещаха.

— Нали не мислиш, че бихме могли да плуваме на едно от *тези неща*? — попита Лия.

— Нямам намерение да плувам — отговори ѝ Люк, запътвайки се към горичката. Той прескочи потока и се приземи на другия му бряг. Наведе се и видя следи от прекършени стебла близо до нивото на водата.

— Изглежда, че някои от тях вече са били откъртени. Вероятно кауеите ги използват за същата цел.

— Или пък сами са се прекършили — промърмори принцесата, но толкова тихо, че той не я чу. Тя отиде при него.

Люк с любопитство стъпи на едно от огромните листа. Диаметърът му беше около два и половина метра. Когато отпусна тежестта си върху него, листото поддаде, но не се прекърши и кракът му не проби през него.

С несигурна стъпка той се премести изцяло върху листото. Падна и коленете му потънаха в меката повърхност, която обаче го издържа. Със здраво стиснати устни той подскочи във въздуха и се стовари с всички сили обратно на колене върху листото. То се огъна и го потопи до кръста във водата, но после възвърна първоначалната си форма.

Убеден, че листото може да ги издържи, докато прекосят езерото, Люк се претърколи до края му и го огледа. Имаше достатъчно светлина, за да види стеблото, което придържаше листото към дъното на езерото. Беше дебело колкото ръката му.

— Ще отрежа това стебло — съобщи той.

Принцесата го изгледа с недоверие.

— Как ще го направиш? Със сабята си? Не знаех, че може да функционира и под водата.

Той тържествено погледна към нея.

— Трябва да е така!

Той се спусна от ръба на листото и се намери в студената вода. Люк задейства меча си и го потопи под повърхността. Ледената вода закипя и от нея изскочиха безброй мехурчета, но твърдото синьо светлинно острие продължаваше да блести в черното езеро, без да дава каквито и да е било признания за проблеми във функционирането.

Люк си пое дълбоко дъх и изчезна в черните дълбини.

За щастие светлината от меча бе достатъчна, за да може да види стеблото. Бяха му достатъчни само една-две секунди, за да пререже твърдата кора. Забеляза с интерес, че листото се стесняваше и не бе съвсем плоско отдолу, в средата му имаше вдълбнатина. Това щеше поне да им създаде илюзия за стабилност.

Той отново изплува на повърхността, пое си дъх и след като изключи меча, избръса водата от очите си. После го прикрепи към колана и хвана вече свободно плуващото листо и го приближи до брега.

Люк още веднъж използва меча, за да изреже малка дупка в задната част на листото. След това с помощта на късо спасително въже го прикрепи към един от сталагмитите на брега.

— Това може да ни послужи за гребла — извика му принцесата. Тя беше малко по-нагоре и по-надалеч от бреговата линия. Люк отиде при нея.

Там имаше многобройни селенови кристали, които се спускаха от тавана. Всички бяха по-високи от един човешки ръст и дебели няколко сантиметра. Полепените по тях фосфоресциращи растения ги уподобяваха на църковни стъклописи, обагряйки острия като нож минерал в червен ореол.

— Твърде са красиви, за да ги чупим — промълви възхитеният Люк. — Но вие сте права... От тях ще станат чудесни гребла. — И като използва пак безценния си меч, той отсече четири плоскости с подходящи размери и ги оформи със синия лъч така, че да бъдат удобни за хващане. След това те ги пренесоха до водата и внимателно ги поставиха в кафеникавата лилия, която, както те се надяваха, щеше да ги пренесе през водното пространство.

— Готова ли сте? — попита той накрая. Лия се поколеба и погледна към часовника на ръката си.

— Вървим вече в продължение на шестнадесет часа, Люк. — Тя посочи към езерото. — Ако наистина ще трябва да прекосим всичко това, предпочитам да го направим след един хубав нощен сън.

— Или дневен сън — съгласи се Люк. Нямаше как да разберат дали беше нощ или ден в света над тях.

Той намери едно позагнило листо от водната растителност, изоставено на брега, и го примъкна малко по-нагоре. Можеше да се превърне в приемливо ложе.

— Вие спете първа — предложи ѝ той, след като се изтегнаха на меката постелка, — аз още не съм толкова уморен. — Тя кимна и се опита да си намери удобно положение върху влажното листо.

След две минути и двамата бяха потънали в дълбок сън...

Люк се събуди пръв, стресна се, седна и забързано се огледа на всички страни. Стори му се, че еоловил някакво движение, но нищо не се виждаше, чуваше се само равномерният ромон на поточето, което се вливаше в езерото, и капането на водата от тавана във водната площ.

Той погледна часовника си и събуди принцесата. Тя разтърка още сънените си очи и попита:

— Колко дълго сме спали?

— Близо дванайсет часа. Изглежда, аз също съм бил изтощен.

Те отвориха няколко нови опаковки концентрирана храна и лакомо се нахвърлиха върху нея. Люк донесе вода в една сгъваема чаша. Хранеха се близо до прозрачния поток и наблюдаваха непрестанното движение на водните бублечки.

— Никога не съм допускала, че концентратите могат да бъдат толкова вкусни — отбеляза принцесата, довършвайки едно кубче, което проглътна с няколко гълтки вода.

— Апетитът ми значително ще се подобри, когато отново видим слънчева светлина — отзова се Люк.

След като вече нямаше с какво да извинят забавянето си, той се изправи и се взря във водната повърхност.

— Надявам се, че това езеро не е толкова обширно, колкото изглежда. Не обичам да пътувам по вода.

— Нищо чудно — откликна принцесата, която знаеше, че на пустинния свят на Татуайн, където Люк бе израснал, обширните водни пространства бяха също толкова редки, колкото и вечнозелените растения.

Те мълчаливо се качиха в листото лодка. Всеки от тях хвана по едно от селеновите гребла. Люк отвърза въжето от сталагмита, нави го отново и го закачи на колана си, след което се отблъснаха от брега. Лодката се плъзгаше по спокойната повърхност на езерото като по масло.

Люк изпитваше истински ужас, докато гребяха през водното пространство, което приличаше на бездънен кратер. Всъщност дъното може би беше на не повече от метър дълбочина, но черната вода изглеждаше направо бездънна.

Страховити видения изпълниха главата на Люк подобно на водните насекоми в потока. А какво щеше да стане с тях, ако езерото се простираше на стотици километри? Или пък ако се разклоняваше в няколко посоки? Без ясно очертаната пътека те можеха лесно да се загубят, и то завинаги.

Най-добрата възможност, която имаха, бе да се придържат към стената от лявата им страна, където се бе загубила и пътеката.

Изглеждаше невероятно пътят да минава през средата на езерото — много по-логично бе тя да следваше стената, където вероятно бе и по-плитко.

Той си представяше какви ли не ужасии. Може би някъде посред езерото имаше огромен подземен водопад, който безжалостно щеше да ги осъди на самотна смърт върху скалите, до които никога не се бе докосвала дневна светлина. Но спокайното им пътешествие постепенно попрътипи тези въображаеми страхове, например за водопада. При прекрасната акустика в пещерата те отдавна щяха да са чули далечното му бучене.

След около час бавно и мъчително гребане той откри, че вече не го интересува какво ще намерят на другия край на езерото, стига изобщо да се доберат до него.

Раменете и ключиците започнаха да го болят постоянно. Знаеше, че за принцесата всичко бе също толкова, ако не и още по-мъчително. И въпреки това тя нито веднъж не се оплака, нито го укори за нещо, докато продължаваха с агонизиращо бавни усилия да напредват по водната повърхност. Възхищавайки се на издръжливостта ѝ, той се чудеше дали изпитанията, през които вече бяха минали на Мимбан, не са я направили по-снизходителна. Не можеше да каже със сигурност, но въпреки всичко бе благодарен за това.

— Защо не си починете, принцесо — предложи ѝ той най-накрая.
— Ще греба малко сам.

— Не ставай смешен — отвърна му меко, но неотстъпчиво тя, въпреки че от думите ѝ не лъхаше ентузиазъм. — Ще бъде глупаво да се местиш напред-назад върху това нещо. И без това не съм твърде уверена в неговата издръжливост. А ако стоиш на едно място, ние просто ще се въртим в кръг. Стой, където си, и си пази силите.

Люк отстъпи пред здравия разум, който, макар и не толкова привлекателен като галантността, бе нещо много по-практично. От време на време спираха да си почиват. Половината ден премина еднообразно, без да успеят да съзрат отвъдния бряг. Те спряха посред неподвижната вода, за да похапнат отново от разноцветните кубчета.

Много далече напред Люк забеляза, че от тавана на пещерата се спускаха сталактити с размери, надвишаващи всичко видяно до този момент. Някои от тях вероятно тежаха по няколко тона. Имаше тънки и дълги — дълги десетки метри, с дебелина не по-значителна от

човешки палец. Всички бяха игриво обгърнати с луминесцентни гъбички и лишеи, които изпъльваха огромното помещение с приятна жълто-синкова светлина.

Той си спомни за това, което Хала му бе казала за водата, и се усмихна. Беше излязла напълно права! Имаше нещо мистериозно в това да потопиш чашата си в черната течност и да чакаш да се напълни, защото цветът на езерото беше толкова богат, плътен и постоянен, сякаш чернотата бе свойство на самата вода.

А водата бе по-чиста и по-свежа от всяка друга, която Люк бе вкусвал до този момент. Докато мълчаливо се хранеха, той се замисли за това колко му липсва малкото поточе, което ги бе довело дотук. Постоянното му звънливо ромолене го бе окуражавало. Сега те трябваше да се примирят с периодичните и далеч не толкова жизнерадостни звуци на капещата вода от сталактитите над главите им.

След като свършиха обеда си, те продължиха да гребат. Няколко часа по-късно, макар и неуверено, Люк предупредително сложи ръка на рамото на принцесата и я накара да спре да гребе.

— Какво има? — шепнешком попита тя.

Люк се взираше в абсолютно неподвижната гладка повърхност на езерото.

— Чуйте.

Лия се заслуша, тревожно оглеждайки водата на бледата светлина. Чу се някакво слабо капене.

— Това са водните капки, падащи от тавана — дрезгаво каза тя.

— Не — настоя той. — Много са непостоянни. Капките от сталактитите падат равномерно.

Шумът престана.

— Вече не го чувам, Люк. Трябва да е било капеща вода.

Люк тревожно огледа черната огледална повърхност, по която се движеха.

— Сега и аз не го чувам.

Той взе селеновото си гребло, потопи го във водата и продължи да гребе. От време на време спираше, за да се огледа от двете страни. Но поне засега зад тях нямаше нищо, освен собствените му страхове.

Нервността му се предаде на принцесата. Но тя бе започнала да се успокоява, когато той отново вдигна ръка.

— Спрете.

Тя вдигна греблото си над водата, но този път с леки признания на отегчение.

— Ето го пак — напрегнато каза той. — Не го ли чувате, Лия? — Люк се обърна и видя, че тя бе приковала поглед в нещо във водата. Устата ѝ бе широко отворена, но тя не можеше да издаде нито звук.

Но можеше да покаже какво вижда. Люк инстинктивно се пресегна за светлинния си меч дори преди да забележи следата от огромни мехурчета, която заплашително и зловещо като снаряд се носеше към тях.

Той внимателно се премести в задната част на лодката и зае стабилна позиция, опрян на едното си коляно и стиснал меча в дясната ръка.

Мехурчетата изчезнаха и за момент не се появиха отново.

— Може би... може би си е отишло — напрегнато прошепна принцесата.

— Може би — съгласи се Люк с половин уста.

То изплува на повърхността.

Бледа безформена маса, излъчваща фосфоресцираща светлина, на цвят тя не се различаваше много от огромната уондрела. Но в сравнение с езерния дух червеоподобното същество бе нещо съвсем обикновено.

Чудовището постоянно променяше формата си, в която не можеше да се различи нито лице, нито нещо друго по-определен. То протягаше късите си белезникави пипала над повърхността на водата. Те блестяха ярко на бледата пещерна светлина. На Люк му се стори, че тялото на звяра е относително прозрачно и че вижда някакви странни спираловидни форми във вътрешността му.

Един потрепващ бял крайник се протегна и замахна към крехкия плавателен съд. Люк насочи меча си към него. Синият лъч премина изцяло през светещата плът. Мечът не нанесе на чудовището никакви видими увреждания, но безформената маса прибра пипалото си обратно.

Но ето че друго извиващо се пипало се стрелна към Люк, този път обаче той успя да го посече. Светлинното острие мина право през плътта на чудовището. От вътрешността на животното не потече никаква кръв или друг вид секрет. Чу се само как гуменият крайник се

пльосна във водата, след което над езерото отекваха само възгласите на Люк, който отчаяно се бореше със звяра. Иначе сражението с адското изчадие пропадаше в почти пълна тишина.

Всеки път, когато чудовището се хвърляше, към тях, Люк парираше нападението му със сабята си. Всеки път пипалото се свиваше и се прибираще обратно в извисилото се над водата светещо толовище, без да понесе никакви видими поражения.

Един от крайниците на животното се промъкна и хвана Люк откъм гърба, докато той се опитваше да пререже едно от другите му пипала. То го метна встрани и принцесата изпища. Той успя някак си да се задържи за извития край на лодката им. Тежестта му накара листото леко да се наклони към него, но за щастие природата го бе дарила с прекрасни плавателни качества и то не се преобърна.

Лия успя да го прехвърли наполовина обратно на борда. Но в този момент нещо го хвана отдолу и дръпна под водата. Принцесата едва съумя да го пусне, за да не го последва.

Тя прекара няколко тревожни мига, без да зърне нито следа от Люк. После той изплува съвсем наблизо, като се отърсваше и плюеше вода на всички страни. Огненият му меч проблясваше под повърхността, докато се извиваше и съсираше нещо невидимо. Съществото отстъпи за известно време, което бе достатъчно за Люк, за да се покачи отново върху лодката. Мечът му минаваше в опасна близост до принцесата и собствените му крака, докато разрязваше пътно обгръщащите ги бледи пипала. Но той продължи да го размахва, докато и последният змиеподобен крайник не изчезна от взора им.

Люк падна на колене в лодката, от него се стичаше вода, а той все още продължаваше да кашля и да плюе онова, с което се беше нагълтал. Той се опита да обхване всичко наоколо с един поглед.

— Виж! — възклика Лия.

Люк отново съзря следата от мехурчета, подскачащи във водата, само че този път те се *отдалечаваха* от листото им. Постоянното им бълбукане продължи още няколко минути, след като самите мехурчета вече се бяха загубили в далечината.

Напълно изтощен, той легна по гръб и се загледа в покрития с кристални игли таван.

— Ти успя, Люк. Прогони го!

— Не съм толкова сигурен — той едва си поемаше дъх и изобщо не се чувстваше като победител. — Може би просто това нещо се е уморило и затова се оттегли. — Той огледа изпитателно светлинния си меч. — Може пък да е решило, че енергийният лъч не е достатъчно вкусен.

Люк закачи оръжието обратно на колана, седна със стон и обви коленете си с ръце. От косата му се стичаха тънки струйки вода, които капеха по лицето му.

Лия се приближи до него и неуверено протегна ръка, за да докосне ръката му. Той я погледна и се изкашля. Тя седна. И изведнъж започна да крещи. Люк се огледа, но наоколо нямаше нищо.

Принцесата се наведе напред, закри устата си с ръце и продължи да пици. Приглушеният ѝ вой не спря няколко минути. Когато найсетне мълкна, се обърна към него без капка съжаление за стореното.

— Мисля, че вече съм добре — каза тя, като си налагаше да изглежда спокойна, после въздъхна дълбоко: — Просто си мисля... готова съм да напуснем това място, Люк. — Гласът ѝ леко се повиши. — Готова съм да тръгваме.

— Появрайте ми, Лия — отвърна той, като я хвана за ръката, — аз копнея да се махнем оттук не по-малко от вас.

Те се спогледаха безмълвно. След това всеки от тях хвана по едно гребло и продължиха заедно да гребат в черната вода.

Независимо от опасенията на Люк, че фосфоресциращият им враг може да ги нападне отново, те пътуваха необезпокоявани в продължение на няколко часа. А след това тези притеснения останаха без значение, защото съзряха другия бряг на езерото.

Само че там имаше нещо повече от обикновена крайбрежна линия.

— Не вярвам кауеите да са построили това нещо — каза Люк със страхопочитание.

Върху сивата земя пред тях се извисяващо древно пристанище. И въпреки че наоколо не се виждаха никакви кораби и лодки, дългият метален кей, който се простираше навътре във водата, не оставяше никакви съмнения за предназначението си, независимо от особеностите на извънземната си конструкция.

Люк се затрудни повече при определянето на функциите на многобройните съоръжения, струпани покрай брега. Някои от тях бяха

построени от камъни, други имаха метални стени, а трети бяха с комбиниран строеж. Но независимо от използвания материал те всички явно бяха много стари. Нямаше нито една постройка, която да не носи следи от разрушителното въздействие на времето. Колкото и да се стараеше, Люк не успя да открие нито един прозорец. Отворите, които вероятно бяха служили за врати, бяха ниски и овални.

Те продължиха да гребат към левия бряг, докато лодката им не се опря на дъното. Люк скочи във водата, която му стигаше до кръста, и протегна ръка на принцесата. Тя обаче остана в лодката — не толкова уплашена, колкото силно притеснена.

— Хайде — извика й Люк, — тук не е дълбоко.

— Но ще трябва да ходя във водата. Предпочитам да не го правя, Люк.

— Хайде — настоя той, прикривайки нетърпението си. — Само няколко крачки са.

Тя отново поклати глава. Люк въздъхна, добра се до края на лодката и протегна нагоре двете си ръце. Лия потъна в прегръдките му и той я изнесе до сушата, забелязвайки, че тя през цялото време силно стискаше затворените си очи.

Най-сетне се отпуснаха щастливи на каменния бряг, без да ги е грижа дали импровизираната им лодка ще отплува, или не. Зад тях мълчаливо и страховито се издигаше градът на трелите.

— Е, добре ли сте сега? — попита той, навеждайки се напред, за да види лицето ѝ. Тя не можа да посрещне погледа му.

— Добре съм. Извинявай, че ти създадох толкова проблеми. Извинявай, че толкова много пищях. Обикновено... съумявам да се владея по-добре.

— Няма за какво да се извинявате — решително я увери той. — И най-малко за пищенето. Както и за това, че се изплашихте. — Той меко се усмихна. — Аз бях двойно по-ужасен от вас, когато онова призрачно същество се показа над водата и се нахвърли върху нас. Само че бях много зает, за да викам, иначе сигурно щях да крещя с цяло гърло.

— О, не ме беше чак толкова страх от чудовището — обезоръжена обясни Лия. — Това беше реална, видима заплаха. — Тя се изправи на краката си и продължи небрежно. — Просто не умея да плувам.

Люк я съзерцаваше смаян, с недоверие в погледа, докато тя изцеждаше водата от изпокъсаните си дрехи.

— А защо не споменахте нещо за това, преди да отплуваме? — най-сетне успя да попита той.

Тя се насили да се усмихне.

— Какво значение щеше да има това, Люк? Пътеката изчезна под езерото. — Тя посочи към несъмнено същия път, който изплуваше от водата и завиваше към подземния град. — Трябаше да прекосим езерото. Това беше едно нещастно, но и неизбежно стечение на обстоятелствата. Не виждах никакъв смисъл да те натоварвам и с моите детински страхове. — Тя тръгна към пътеката. — Виж, тя продължава през града. Бих искала да се срещна с хората, построили тези сгради. — Лия нетърпеливо погледна към него. — Губим си времето.

Занемял от възхищение, той се изправи на крака и я последва между лабиринта от постройки. Скоро стана ясно, че градът е плод на отдавна изчезнал мимбански разум. Всичко бе изработено безупречно, а металните елементи носеха отпечатъка на високоразвити технологии. Разрухата, в която тънха постройките, се дължеше на времето, а не на недостатъци в проектирането или строителството. Като се вземеше предвид изключително бавното развитие на ерозията под земята, можеше да се приеме, че градът е наистина древен.

Липсата на остри ъгли и явното предпочтение към овала, заоблените форми и арките подсказваха, че естетическият вкус на строителите не е отстъпвал на архитектурните им умения. Красотата на оформлението е нещо, което примитивните хора рядко могат да си позволяят, защото в повечето случаи им се налага да придържат строителството си към изискванията на непосредствените си нужди.

Нещо тихо изтрака зад тях и Люк се обърна. Тайнствените овални врати го гледаха като очни дупки на сиви, обезцветени от времето черепи. Принцесата въпросително повдигна вежди.

— Няма нищо, просто ми се стори, че чух някакъв шум — отвърна й той, решително вперил поглед напред.

Те продължиха да вървят през града, но резкият отговор на Люк бе издал тревогата му. Наистина бе чул нещо. И докато вървяха по криволичещата пътека между сградите, които се сгъстяваха все повече и повече около тях, Люк бе обладан от чувството, че някой, или нещо,

ги наблюдава. Постепенно усещането стана направо осезаемо. Но всеки път, когато се обръщаше внезапно назад, за да се огледа, не виждаше нищо тревожно. Никакво движение, сянка или звук.

Той почувства облекчение, когато сградите се разредиха и станаха по-малобройни. Зеещите входове го привличаха и той се изкушаваше, наистина много се изкушаваше, да влезе в една от полуразрушените постройки и да види дали вътрешността им бе също толкова добре запазена, колкото фасадите.

Но сега не бе време за забавления и проява на любопитство, припомни си Люк. Основната им грижа бе да се измъкнат оттук, а не да се завират из руините на този античен град. Но все пак, той беше толкова красив.

Люк се запита каква ли е била причината за изтреблението на по-развитите раси на Мимбан, тези, построили храмовете, кладенците на трелите и така нататък. Може би някоя междурасова война или постепенно западане на цивилизациите им, довело до претопяването им от аборигените, като зеленокожите например.

Чу се удар на камък о камък. И този път, когато се обърна, той успя да съзре някакво потрепване зад стената от сталагмити от лявата им страна.

— Не ми казвайте, че не сте чули и това!

— Камъните от покривите постоянно падат в подземията — с готовност се съгласи принцесата. — Знам как се чувстваш, Люк. Аз също съм още доста изнервена.

— Това не е плод на изнервеното ми въображение — настоя малдежът. — Някой ни следи. Видях го да се движи.

И пренебрегвайки протестите на принцесата, той тръгна към веригата от разноцветни конуси. Звукът не се повтори и всичко беше неподвижно. Вървейки в полукръг, той стигна до по-отдалечения край на малката стена и надникна зад нея. Там нямаше нищо.

— Люк!

Бен Кеноби щеше да се гордее с него. С едно плавно движение той протегна нагоре ръка, за да отблъсне падащата върху него фигура, като едновременно с това извади и активира светлинния си меч. Съвсем несъзнателно той извърши всичко това с една и съща ръка, така че ръката, която вдигна нагоре, за да се защити, държеше меча.

Съществото мигновено бе срязано на две.

Люк тичешком се върна при принцесата. Тя сочеше напред. Пътеката им бе препречена от още две двуноги. Зад тях се появиха и още две, и още три. Всички предпазливо ги приближаваха.

— Кауеи — каза Лия, навеждайки се да вземе едно парче откъртен сталактит. Тя го стисна в ръката си като кинжал, докато хуманоидите продължаваха да ги дебнат.

Те всичките бяха слаби, покрити от горе до долу с тънка къса козина. Имаха малки присвiti очички, потънали в дълбоки тъмни орбити. Въпреки това явно добре виждаха Люк и принцесата. Всички носеха нещо като къси панталони, от които висяха най-различни инструменти и много амулети. Същите неща бяха окачени и по ръцете, и на вратовете им.

Всички бяха въоръжени с тънки каменни копия. Някои носеха и брадви с двойно острие. Явно не изпитваха никакъв страх от светлинния меч на Люк, независимо от току-що демонстрираните смъртоносни свойства. Това подсказваше, че добре познаваха технологичните постижения на хората, вследствие на среци с други представители на горния свят; или пък смелостта им се дължеше на незнание.

За щастие тактическите им умения отговаряха на нивото на въоръжението им. Със силен вик тримата от втория ред се хвърлиха напред, последвани след няколко секунди от двамата, застанали отпред. Малката разлика във времето се оказа от изключително значение.

С едно-единствено замахване на меча си Люк преряза две от устремените към тях копия. Третото се насочи към принцесата. Тя спря устрема му с камъка си, препъна затичалия се туземец и го просна на земята. После се хвърли върху него и стовари парчето сталактит върху главата му. Чу се нещо като пукот на пластмаса и от главата на хуманоида обилно рука кръв.

Люк се наведе, за да избегне удара на една от брадвите, и преряза краката на притежателя ѝ. В този момент се намесиха и другите двама войни. Люк обезвреди единия, като отряза ръката му, хванала копието, малко над китката. Притежателят ѝ падна със стонове на земята, стискайки обгорения си крайник.

Вторият бе по-предпазлив и бързо се отдръпна назад. Той започна да ръга Люк с копието си. Люк незабавно отряза острието му,

след което собственикът му хвърли дръжката към младежа, врътна се и побягна натам, откъдето бе дошъл.

Люк се обърна към принцесата. Тя ловко отбиваше атаките на последния туземец и се опитваше да пробие защитата му. Но когато съществото видя, че Люк се приближава, то хукна да бяга.

Люк внимателно повдигна меча си и го запрати по бягащия кауей. Цялото острие премина през тялото на туземеца в основата на гърба му, а дръжката се удари в плътта. Съществото се срути на земята, покосено на място.

— Бързо! — извика принцесата, грабвайки брадвата на едно от убитите вече създания. — Не трябва да го оставяме да предупреди и другите.

Люк измъкна меча си и забърза след нея. Двамата се впуснаха да преследват последния останал кауей.

В устрема си никой от тях не забеляза, че за пръв път, откакто бяха напуснали кладенеца на трелите, те се движеха по леко, но постоянно нанагорнище.

Озоваха се пред огромна камара камъни. Бягащият кауей стигна до нея и започна да се катери към върха. Без да спира да тича, принцесата се прицели и хвърли брадвата, която носеше, с повече сила и точност, отколкото Люк (или който и да е друг) би могъл да очаква от нея. Тя удари туземеца по дясното рамо и го запрати от другата страна на купчината камъни.

— Улучи го! — възклика Люк. — Улучи го!

Задъхвайки се, те се втурнаха нагоре по камарата натрошени скали. От другата страна сякаш бе по-светло. Може би, помисли си Люк, това се дължеше на по-обилна фосфоресцираща растителност.

Иначе мимбанската флора бе много далеч от мислите му. Трябваше да хванат и унищожат ранения кауей, преди да успял да пусне цяла армия себеподобни по петите им. Те стигнаха до върха на камънaka.

И застинаха на място пред открилата се отпреде им гледка...

X.

Пещерата се разширяваше до огромен овален амфитеатър, не по-малък от черното езеро, само че без вода. Високо горе от далечната страна на пещерната стена бяха кацали няколко малки едноетажни постройки. Те приличаха по конструкция на сградите в града, останал зад гърба им, и може би образуваха крайпътно селище. Само че тези къщи не бяха чак толкова разрушени, колкото сградите в централната част на града. Някой ги бе поддържал в относително добро състояние. Пространството около тях бе почистено от отломки и камънаци, а стените и покривите им бяха грубовато, но старателно поправени. Личеше си, че са обитаеми.

Малко по-надолу видяха туземеца, когото принцесата бе улучила с брадвата, да се държи за рамото и да тича към огромна тълпа космати същества, скучени в средата на пещерата. Те бяха наобиколили едно малко езерце, образувано от стичащата се от тавана на пещерата вода. От лявата страна на езерото имаше накладен огън, стъкмен от някакви жълто-кафеникави неща, които не бяха истински дървени клони, но затова пък горяха много успешно.

Между езерото и огъня имаше три големи сталагмита, към които бяха привързани два ядосани юзема и една стара жена. Хала беше завързана само с няколко въжета от лозови клони, докато Хин и Кий бяха просто мумифицирани от многобройните лиани, омотани около тях. Трипио и Арту бяха наблизо, също омотани в лози.

Около езерото, огъня и пленниците се бяха струпали почти двеста туземци, между които имаше и въоръжени жени и деца. Раненият им сънародник продължаваше да тича и крещеше нещо с цяло гърло.

Люк понечи да се обърне назад. Принцесата го сграбчи за рамото и твърдо го погледна в очите:

— Накъде да бягаме, Люк? Те ще ни настигнат само за няколко секунди, нали познават всяко ъгълче наоколо. Ако трябва да умрем в

бой, предпочитам това да стане тук, на открито... а не на езерото. — Тя вдигна падналата брадва.

— Лия, ние... — Но тя вече тичаше надолу по камъната към дъното на пещерата.

Междувременно раненият кауей вече бе успял да стигне до тълпата и възбудено говореше с няколко особено еди представители на мъжкия пол, които носеха на главите си многозначителни накити от камъни, кости и други материали. Стоящите по-назад в тълпата нададоха викове. Очите на всички се обърнаха към двете същества, които бавно се приближаваха към тях.

Люк държеше светлинния меч пред себе си. Туземецът, когото Лия беше наранила, сочеше към сияещото оръжие и напрегнато говореше нещо.

Когато се приближиха до скуччените пещерни жители, Люк замахна заплашително с меча си. Тълпата нерешително защумя, но се раздели на две. Със свити сърца Люк и принцесата преминаха между редиците враждебно настроени туземци към тримата пленници. И макар че те явно бяха впечатлени от могъществото на светлинния меч, Люк имаше смътното усещане, че в никакъв случай не изпитват панически ужас от него.

— Не знаят какво да направят — прошепна принцесата в потвърждение на собствените му мисли. — Възхищават се на меча, но в никакъв случай не са готови да признаят божествения ти произход.

— Ще му се възхитят още повече, ако се опитат да ни спрат — каза мрачно Люк с нарастваща самоувереност. Той рязко замахна към малка група туземци, които се бяха приближили малко повече до тях.

— Люк! — извика му Хала, когато се приближиха малко повече до пленниците. Двата юзема радостно бързореха нещо помежду си и приветстваха Люк.

— Добре ни посрещате — саркастично подметна той, оглеждайки омотаващите ги въжета. — Ти пак беше права, Хала.

— Не допуснах, че може да стане точно по този начин. — Тя извика нещо към тримата блестящо накичени туземци, към които се бе приближил и раненият, след което продължи шепнешком да говори на Люк:

— Нали разбираш, че нямаме особени големи шансове да се измъкнем оттук?

— Тя е права, сър — каза Трипио. — Опитайте се вие да се спасите.

— Не съм изминал дългия път по суша и вода дотук, за да бъда принесен в жертва на някое подземно божество — откликна Люк. Внезапно той схвата какво бе станало току-що пред очите му. — Но ти можеш да говориш с тях — смяяно установи той.

— Само малко. Езикът им е никаква разновидност на този на зеленокожите. Не е лесно... все едно че говориш под водата. Но успявам да накарам вождовете да разберат какво им казвам.

— Вождове?

— Изглежда, кауейските племена са управлявани от триумвират — обясни тя. — Това са трите смеещи се момчета с пищните шапки на главите. Току-що им направих едно предложение: ако те са толкова благородни или спортсменски настроени по дух, колкото предполагам, че са, може да се окаже, че все пак ще имаме един шанс.

— Предложение? Какво предложение? — попита с подозрение принцесата.

— Скоро ще стигна и до това — измъкна се Хала. — Ние откряхме пътя надолу и бяхме тръгнали да ви пресрещнем, когато ни заловиха. Проходът беше много тесен, а те бяха твърде многобройни за такова малко пространство. Използваха мрежи, за да хванат юземите и двата ви дроида. Нямахме никаква възможност да се измъкнем.

— Но бихме имали шансове, ако сега успеем да ви освободим — предположи Люк. — Къде са оръжията ви?

— По-спокойно, Люк — охлади го Хала. Тя кимна с глава към групата ниски постройки високо горе в дясната част на пещерата. — Никога няма да успееш да стигнеш дотам. А и не зная точно в коя постройка са ги сложили. Но дори и да знаех, ти никога нямаше да можеш да ни освободиш от въжетата, да стигнеш до горе и да се върнеш навреме. Предполагам, че можеш много добре да си служиш със светлинния меч, но не можеш да спреш стотиците стрели, които ще полетят към теб от всички страни. Освен ако — лицето й обнадеждано просветна — играчката ти може да генерира не само светлинен лъч, но и енергиен щит.

— Не може — призна си Люк, — само лъч. От колко време ви държат завързани тук?

— Около половин ден и аз едва сдържам физиологичните си нужди — осведоми го тя. — През цялото време те спореха за това как точно да ни умъртвят. Не че имат нещо лично срещу нас... просто по принцип не обичат хората. И нищо чудно, ако са имали възможността да наблюдават как миньорите се отнасят със зеленокожите. Предполагам, че тези наши приятели никак няма да съжаляват, ако внезапно всички човешки същества на Мимбан си съберат багажа и се махнат оттук.

— Кажи им, че ние не сме като другите хора тук — настоя Люк, оглеждайки кръга враждебни лица. — Кажи им, че ние също неискаме да имаме нищо общо с местните представители на човешкия род.

— В това племе няма философи, Люк, момчето ми — спокойно обясни Хала. — Техните схващания за управлението са дяволски прости. Не мога да обясня на кауеите такова нещо като Съюза на бунтовниците. Но си мисля — продължи тя, поглеждайки покрай Люк към трите вожда, които продължаваха да водят оживен разговор, — че те все пак ще ни дадат един шанс.

— Просто не мога да повярвам — възрази принцесата, поглеждайки мрачно към старата жена. — Нима ние бихме дали възможност да се спасят на същества, които вече са убили четирима от нашите?

— Според думите на приятелчето с разцепеното рамо, което дотича тук малко преди вас — продължи Хала, — вие сте убили само двама. Другите са само ранени. Изглежда, кауеите възприемат смъртта като нещо неизбежно и обичайно. Това е първобитно общество, нали не забравяш? Според техния начин на мислене двамата, които вие сте убили, просто са умрели малко по-рано, отколкото е трябвало. Един от вождовете дори укори мъртвите, че погрешно са оценили обстановката. Казва, че е трябвало да изчакат подкрепления. Той поддържа мнението, че вината не е ваша, а на убитите, защото те са действали глупаво, вместо да обмислят по-добре поведението си.

— Та те са варвари — промълви принцесата.

Хала я погледна самодоволно.

— А какво ви говорех през цялото време? Както и да е, онзи, чието рамо си посякъл, Люк, казва...

— Не той — възрази принцесата, — аз бях.

— Така ли? — мнението на Хала за принцесата явно малко се подобри. — Добре, та той възхвалява бойните умения на Люк.

Люк печално съзерцаваше възхищението на туземците, предизвикано от действия, към които изпитваше най-дълбоко презрение.

— Борбата срещу копия и брадви със светлинен меч в ръка не е особено равноправна.

Хала кимна в знак на съгласие.

— Именно за това спорят.

— Не разбирам за какво говориш, Хала.

— Опитах се да им обясня всичко, Люк, момчето ми — каза му тя, — още докато вие с момичето слизахте от каменния насип. Опитах се да ги убедя, че не само не сме от тази планета и сме съвсем различни от миньорите, но и че вие двамата се борите срещу хората от повърхността и ако ги победите, ще ги прогоните от Мимбан. Тогава каяеите ще могат да изпълзят и да бродят по повърхността на планетата когато поискат. Единият от вождовете е изцяло на наша страна, но другият смята, че аз съм най-голямата лъжкиня, която историята на тяхната раса познава, третият не може да реши каква позиция да заеме. Затова е и целият този шум: всеки един от другите двама се стреми да убеди третия да го подкрепи.

— А какво е това предложение? — поискава да узнае принцесата.

— О, предложението ли? — смутено промълви Хала. — Предложих им, ако сами не могат да решат коя е истината, да оставят Кану да отсъди. Доколкото мога да схвани, Кану е местното им божество, което призовават при взимане на важни решения. И всичко, което най-способният боец сред нас ще трябва да направи, е да победи един от представителите на племето.

Люк премигна.

— Я повтори това пак, Хала.

— Не се притеснявай — успокои го тя, — нали Силата е с теб?

— Силата? Предпочитам меча си.

Тя тъжно поклати глава.

— Съжалявам, Люк, момчето ми. Но ти сам го каза. Копия и брадви срещу светлинен меч — не е честно.

Люк се обърна обезкуражен на другата страна.

— Но аз съм лош борец, Хала, а и ти надценяваш значението на Силата.

— Люк, тези същества не са гиганти.

— Но не са и джуджета. Какво ще стане, ако се съгласим да участваме в това състезание и аз загубя?

Хала отговори с обичайното си спокойствие и категоричност.

— Тогава вероятно те ще ни прережат гърлата по някакъв особено примитивен начин. — Тя ядосано удари с крак. — Моля те, Люк. Направих каквото можах. Това е единствената ни възможност. Нямаше да се съгласят да се бият срещу някой от юземите. Смятат, че те не са интелигентни същества.

— Или е така, или те не са чак толкова първобитни, колкото си мислиш — заяви принцесата.

— Става въпрос не толкова за това, детето ми, колкото за факта, че ние, хората, сме се разположили на повърхността на планетата. Така че именно ние трябва да докажем себе си пред Кану.

По-нататъшните им разговори бяха прекратени, когато трите вожда внезапно преустановиха спора си. Един от тях — Люк не можеше да ги различи добре един от друг — се обърна и извика нещо на Хала. Тя го изслуша внимателно и се усмихна.

— Готово. Те са съгласни да оставят на Кану да отсъди. — Тя загрижено погледна към Люк. — Аз съм само една стара жена, момче, но както ти казах, възнамерявам дълго още да живея. Не ме разочаровай.

— Трябва да победиш, Люк — каза му накрая принцесата. — Ако не стигна на срещата с представителите на нелегалните от Сиркарпъс, е възможно да вземат окончателно решение да не се присъединяват към Съюза на бунтовниците.

Погледът на Люк се местеше от Хала на Лия и обратно.

— Съюзът? Ами аз самият? Да не *те* разочаровам. Чуйте ме и двете. — Той се удари в гърдите и погледна към Лия. — В края на краищата за мен е по-важно да остана жив, отколкото да извърша някакъв неясен вид патриотична саможертва. Или пък — продължи той, гледайки към Хала — да те измъкна от някаква бъркотия, която си могла просто да избегнеш. Ти си онази, която има опит в живота на Мимбан.

— Люк, момчето ми... — опита се да възрази тя.

Той махна с ръка и я накара да замълчи.

— Не сега. Вече просто няма значение. — Той подаде светлинния си меч на принцесата. — Добре... какви са правилата? И с кого ще се бия? Хайде да приключваме с това... по единия или по другия начин.

— Ще се биете — Хала започна старателно да превежда, вслушвайки се в думите на вожда, — докато единият от вас се откаже, или умре. Думата „отказвам се“ е „саен“. Но това няма значение, защото нищо няма да спечелим от нея.

Люк само нещо изсумтя и тръгна към вождовете. Сега вече цялата тълпа се развълнува, явно предвкусвайки предстоящата битка. Люк установи, че въпреки прохладния въздух започва да се поти.

Тълпата се разстъпи и момчето можа да зърне кауея, с който му предстоеше да се бие. Част от напрежението му се уталожи. Макар че бе по-як от него, противникът му имаше неговия ръст. Не изглеждаше и особено ожесточен. В тълпата се виждаха много по-едри и по-свирепо изглеждащи кауеи. И въпреки това точно този строен на вид представител на племето бе избран да се бори от тяхно име. Това определено не беше без причина и Люк бе сигурен, че ще открие каква е тя — дори по-рано, отколкото би му се искало. Той предпазливо огледа противника си. Кауят от своя страна го измери с поглед, поклони му се дълбоко и направи някакви сложни движения с ръцете си.

Люк не бе в състояние да повтори сложния ритуал, затова го удостои с поздрава на бунтовниците. От тълпата се разнесе одобрителен шепот. Може би така те изразяваха надеждата си, че ще бъде разкъсан на малки обезкосмени парченца, но той предпочиташе да мисли, че първото обяснение е правилното.

Кауят го подмина, обиколи езерото и застана от другата му страна.

— Какво трябва да правя сега? — учудено извика Люк на Хала.

— Ела от тази страна на езерото и застани срещу него — каза му тя. — Когато вторият вожд, този по средата, с двата сини шипа, стърчащи от яката му, свали дясната си ръка, двамата трябва да се нахвърлите един срещу друг. — Сега в гласа ѝ нямаше и капчица смях.

— Във водата ли трябва да се бием? — обезпокоено попита той.

— Никой не е казвал такова нещо.

— Това ми стига.

Тълпата нададе вледеняващ кръвта вик. Той бе последван от мъртвешка тишина. Средният вожд вдигна ръката си и рязко махна надолу. Веднага след това кауеят се втурна през езерото към Люк.

Люк го приchalkаше от своята страна на водното пространство, обмисляйки какво да прави. Къде щеше да е по-добре да го удари — в главата или в тялото? Беше невъзможно да се определи къде са уязвимите му места, защитени от гъстата му козина. Виковете на зрителите отекнаха сред стените на пещерата.

— Защо каза на Люк думата за отказване от боя, след като нищо няма да спечели, ако я използва? — прошепна принцесата на Хала.

— Защото се надявам, че ако изпадне в трудно положение, ще я използва като последно средство — прошепна й в отговор Хала.

— Но защо?

— Защото това не е кауейската дума за отказване. Това е местна псуvinя. Доколкото зная, споменава се нещо за роднините.

Принцесата я изгледа смяяно и недоверчиво.

— В името на бунтовниците, кажи ми, защо го направи?

— Реших, че може да ни е от полза, ако Люк извика нещо осърбително на този вандал, когато оня се готови да го удуши. Поне нищо няма да загубим. Нито пък Люк. Кауеите се възхищават от високия дух.

Принцесата бе твърде потресена и отвратена, за да й отговори нещо. Но очевидно открыто проявените ѝ чувства не направиха никакво впечатление на Хала. Тя гледаше покрай Лия към езерото.

— Ако имаме късмет, изобщо няма да му се налага да я казва — невъзмутимо отбеляза тя. — А и във всички случаи сега вече нищо не можем да променим.

Люк подскачаше около водата, опитвайки се да прецени подвижността и реакциите на противника си. Но съперникът му бе или твърде умен, за да се хване на играта му, или, по-вероятно, просто не й обърна внимание. Кауеят устремно и неотклонно напредваше към Люк, разплисквайки водата около себе си, без изобщо да обръща никакво внимание на действията на Люк.

Що се отнася до Люк, той намираше, че кауеят подхожда твърде въодушевено към двубоя им. Действията му разкриваха безспорна самоувереност, която Люк изобщо не можеше да сподели.

Ако останеше, където си беше, разсъждаваше напрегнато той, на кауя щеше да се наложи да се изкатери от водата до него. По този начин младежът си осигуряващ леко тактическо преимущество. Затова той престана да обикаля покрай водата, зае стабилна опора и зачака.

Кауят се хвърли разгорещено към него с широко разперени ръце.

Люк отвърна на прямотата му с прямота. Щом създанието се приближи достатъчно, той му нанесе най-добрия удар, на който бе способен, право във връхлитащата го челюст. Вероятно кауят имаше стъклена брадичка. Но както се оказа по-късно, тази метафора не бе напълно подходяща. Долната челюст на кауя бе от здрав гранит, а не от стъкло. Въпреки това силата на удара спря устрема му. За момент.

Когато той връхлетя отново, Люк го удари с другия си юмрук по мястото, където в човешкото тяло се намира слънчевият сплит. Това дори не забави нападателя. Люк понечи да се наведе и да се гмурне под протегнатата му ръка, но туземецът се оказа невероятно бърз. Той сграбчи Люк за рамото и го обърна към себе си.

Момчето отчаяно се опита да отстъпи и се намери във водата. Дъното на езерото бе хълзгаво, той залитна назад и падна. Кауят се хвърли към него и докато се мъчеше изплашено да се измъкне, Люк се намери върху противника си.

Той се опита с две ръце да натисне рошавата глава под водата. Но тя дори не помръдна.

Люк започна да разбира защо точно този кауей бе избран да се бие срещу него в съда на Кану, макар че бе малко по-дребен от събрата си. Бърз и подвижен, туземецът бе като топка мускули под измамно меката си козина.

Няма никакви правила, повтори си той и с едната ръка с надежда потърси някакъв камък по гладкото дъно на езерото, нещо, което да е по-голямо и по-твърдо от юмрука му. Но не срещна нищо, освен пясък, а и всичко това го накара да изгуби равновесие. Кауят успя да го отхвърли от себе си и на свой ред се метна на гърдите му. За разлика от тази на туземеца, главата на Люк бързо изчезна под водата.

Няколко сантиметра вода над главата му превърнаха рева на публиката в приглушен ехо. Той погледна нагоре. Изкривено от водата, животинското лице на кауя се взираше в него. С едната си

ръка туземецът неумолимо притискаше главата му под водата, а с другата пазеше равновесие.

Люк отчаяно се извърна надясно. Устата му срещна нещо меко и той го захапа. Кауеят конвултивно измъкна наранения си крайник от водата. Главата на Люк мигновено изскочи от езерото и той жадно си пое въздух. Виковете на зрителите се стовариха върху него като още един противник. Той успя да различи сред шума гласовете на Хала, Лия и Трипио, които обезумяло крещяха, за да го ободрят. Двата юзема оглушително ревяха, а Арту пищеше и свиреше толкова силно, че можеше да издуха половината кауеи.

Зашо не бе Хин на негово място! Тогава туземецът нямаше да се усмихва толкова самоуверено.

Ето че ръката, която бе ухапал, отново се пресегна и се опита пак да го хване за главата. Люк яростно се отскубна и го опира с двете си ръце, търсейки някое уязвимо местенце по тялото му. Но повечето от областите, които Люк би искал да достигне, бяха вън от обсега му.

Нетърпеливият кауей протегна и другата си ръка, с която обездвижи главата на Люк, за да може да я хване по-удобно. Но след като по този начин Люк запази равновесие, той откри, че водата работи в негова полза, надигна се и се завъртя. Туземецът се олюля и политна край него в езерото.

Целият прогизнал и полуудавен, Люк стъпи на краката си. Тогава забеляза, че кауеят също се изправя. Трябваше светкавично да реши как да го нападне. Междувременно мимбанецът се наведе и се нахвърли отново върху него.

Този път Люк използва десния си крак. Младежът вложи в този удар всичката си останала сила, така че кракът му просто излетя от водата. Той уцели кауея точно по средата на тялото, там, където би се намирал стомахът на някое човешко същество. Неизвестно дали поради силата на удара, или пък защото бе улучен по уязвима част от тялото, кауеят изохка и седна рязко назад във водата.

Люк политна напред към него, вдигна крак и го удари отново. Кауеят не бе чак толкова зашеметен, че да не може да се предпази от удара с ръка. Същевременно той хвана вдигнатия във въздуха крак и се хвърли върху противника си. Люк понечи да се извърти, докато все още седналият туземец го дърпаше към себе си за пленения крак. Младежът разбираше, че ако съществото го докопа, този път това ще е

крайт. Щеше да падне по очи върху пясъка. Вече нямаше да може нищо да направи.

Ръцете му неуморно тършуваха наоколо и внезапно напипаха нещо овално и твърдо. Беше камък, но твърде голям, за да може да го обхване с ръка. Трябваха му и двете ръце, за да може да повдигне толкова массивно нещо, а и много по-добра опорна точка от онази, с която разполагаше в момента.

Неумолимата ръка на туземеца отново заплашително се стовари на врата му. Тя го натисна надолу с невероятна сила, толкова неудържимо, че лицето му се зарови в пясъчното дъно на езерото. Той усети как острите зърнца се забиват в ноздрите му. Израснал в пустинен свят, той, изглежда, бе на път да срещне смъртта си в много по-мокра среда, отколкото някога би могъл да си представи.

Мислите му се замъглиха, а кръвта извлече последните капки кислород от дробовете му. Някъде в дъното на съзнанието му прозвуча призрачен глас. Той го призоваваше да се отпусне. Е, поне това можеше да направи лесно, с удоволствие помисли Люк. Ще се отпусне. Беше уморен, толкова уморен.

Кауят реши, че това е някакъв хитър ход, и не отпусна хватката си. Дори напротив, притискаше го още по-силно, предвкусвайки победата. След това сякаш по чудо натискът върху врата на Люк внезапно изчезна. Без да е в състояние да се защити или да отвърне на удара, Люк изскочи на повърхността.

Въздух! Най-прекрасният от всички газове изпълни изгладнелите му дробове, които като изпуснати мехове започнаха да работят все подобре след всяка нова гълтка свеж кислород. Той кашляше и плюеше вода, докато, застанал на колене във водата, се опиваше от възхитителното удоволствие да диша отново свободно. Едва след като задоволи паническата си нужда от кислород, той се сети да се обърне и да погледне противника си.

От едната страна на главата на кауя течеше кръв и се смесваше с водата в езерото. Той лежеше по гръб и очевидно бе в безсъзнание, ако не и мъртъв.

Напълно смяян и малко смутен, Люк пропълзя на ръце и колене до безжизненото тяло на туземеца. Той докосна лицето му с ръка, готов да го удари с другия си юмрук. Но съществото не помръдна. Припадъкът му беше съвсем истински, а не някакъв вид клопка в

извънземна игра на котки и мишки. Той не се изправи, за да го нападне.

Внезапно във водата до него се появи още нечие тяло.

— Ти спечели, Люк! Ти го победи! — крещеше принцесата в ухото му. Тя го бе прегърнала здраво с двете си ръце и го стискаше с такава сила, че двамата едва не паднаха заедно в езерото.

— Не разбиращ ли?! — възторжено викаше тя. — Ти победи! Сега можем спокойно да се махнем оттук. Тоест — продължи тя с приглушен глас, оглеждайки се към смълчаната тълпа, като се стараеше да не показва, че я е страх — можем, ако тези същества имат някакво чувство за чест.

— Не бих се притеснявал твърде много за това, Лия — посъветва я той, бършайки водата от лицето си. — Не забравяй, че Кану отсъди. Освен това са нужни хиляди години високо технологическо развитие на цивилизацията, за да може понятието за чест да се превърне в абстрактно морално понятие, изпразнено от реално съдържание. Ако бяхме сред представители на Империята, щях да се притеснявам, и то напълно основателно. — Той погледна към туземците, които ги наблюдаваха. — Но мисля, че кауеите държат на думата си.

— Ще разберем — отвърна тя, изгаряйки от желание да може да сподели увереността му. Той я прегърна с лявата ръка през раменете и тя му помогна да се изправи на крака. Тъкмо се канеха да излязат от езерото, когато Люк чу някакви примляскащи и хъркащи звуци, наподобяващи грухтене на прасе в кочина.

Той погледна наляво и съзря размърдалото се тяло на неприятеля си. Кауеят не бе умрял.

Като видяха това, няколко туземци от тълпата се приближиха до ранения си съплеменник. За момент Люк се обезпокои. Беше чувал за някои примитивни общества, в които победеният или обезчестен член на групата се убива за проявената слабост.

Но изглежда, кауеите бяха по-високо развито общество. Те вдигнаха победения до седнало положение и бутнаха някаква тлееща трева под носа му. Люк също вдъхна малко от миризмата ѝ и това му помогна да си възвърне силите. Той бързо мина край групата. Дори кауеят да бе мъртъв, помисли си шеговито Люк, само едно вдишване на тази изключително остра миризма би го накарало да се надигне.

Но ето че нещо привлече вниманието му и той се спря, равнодушно загледан в него. Вниманието му не бе приковано от лечителските методи на туземците, нито от реакциите, които те предизвикваха у победения боец, а от едно едро парче камък. То беше голямо колкото човешки череп и лежеше близо до главата на кауяя.

Пръстите му помнеха формата на този камък: беше същият, който Люк бе напипал, преди да припадне. А беше ли припадал изобщо? Изглежда, нещо някъде много дълбоко в него, някакъв последен резерв, за съществуването на който дори не бе подозирал, се бе задействал миг преди да се задуши, и му бе помогнал да вдигне камъка и да го хвърли по мъчителя си.

Въпреки че въобще не помнеше да е хващал камъка с двете си ръце, да не говорим за изваждането от водата и хвърлянето му.

— Как съм го направил? — попита той принцесата.

Тя го изгледа учудено.

— Какво? Как си направил какво?

— Как... го победих? — изтощено добави той, уморено посочвайки противника си.

Тя местеше погледа си от кауяя към Люк и обратно, накрая вдигна вежди в недоумение.

— Искаш да кажеш, че не си спомняш? — Той поклати глава. — Люк, когато той те потопи за втори път под водата, аз реших, че всичко е свършено. Оказа се, че всъщност съм се тревожила напразно, но ти заблуди всички ни с това, че остана толкова дълго потопен.

„Никого не съм се опитвал да мамя“ — помисли си Люк.

Принцесата се усмихна.

— И тогава ти хвърли този огромен камък. Улучи го точно по слепоочието. Туземецът изобщо не очакваше подобно нещо. Дори не се опита да се наведе. Никога не съм подозирала, че си толкова добър в близкия бой, Люк.

Люк можеше да възрази и да изтъкне, че той също не бе очаквал подобно нещо от себе си. Само че недвусмислено изпълненият с възхищение поглед на принцесата го накара да замълчи. „Можем да обсъдим всичко това и по-късно“ — каза си той.

Но едно нещо беше безспорно — той *наистина* бе успял по някакъв начин да хвърли камъка. Така или иначе, бе успял да го хвърли. Това беше важното. Сега оставаше само да разбере дали

преценката му за туземците е била правилна и струвало ли си е труда мистериозното му усилие.

Двамата приближиха към Хала и другите. Те всички се опитваха да поздравят Люк едновременно. Той не отговори нищо. Взе си обратно светлинния меч от принцесата, настрои го на слабоенергиен заряд и преряза лозовите въжета, с които Хала бе привързана към сталактитите. Старата жена почти падна, след като лишените ѝ от кръвоснабдяване крака за момент отказаха да я задържат. Принцесата й помогна да се закрепи.

— Благодаря ви, млада госпожице — Хала се наведе и разтри mestата, където се бяха впили въжетата.

Люк отиде да освободи юземите и дроидите. Докато се занимаваше с това, един от војдовете, онзи, който бе дал сигнала за започване на двубоя, застана между Люк и Кий. За един ужасен миг Люк помисли, че е сбъркал напълно в преценката си за кауеите, че си е създал романтична, а не реалистична представа за тях. Пак ли щеше да се наложи да се бие? Или пък юземите, след като не бяха хора, трябваше също да направят някакъв подвиг, за да извоюват свободата си? С какъв ли нов, непредвидим аспект на извънземните закони им предстоеше да се сблъскат?

Но всичките му беспокойства бяха неоснователни. Вождът просто искаше да покаже, че присъдата на Кану е призната от всички по неоспорим начин. Люк напрегнато наблюдаваше как туземецът извади един оствър нож от вулканично стъкло от дрехите си и си отдъхна едва когато видя, че той го използва, за да разреже въжетата първо на юземите, а после и на дроидите.

Но чувството на облекчение се изпари, когато чу някакво ръмжене и видя, че няколко кауея водят към него туземецът, с когото се беше бил. Те поддържаха превързания боец от двете страни. Туземецът отстрани съплеменниците си, които го крепяха, и се приближи до Люк.

Люк напрегна мускули, стисна светлинния си меч и зачака. Кий заплашително се развира, но Люк вдигна ръка и накара юземите да замълчат.

Кауеят протегна двете си ръце, прегърна Люк през раменете и го притегли към себе си. Люк реши, че все пак ще се наложи да използва светлинния меч, когато туземецът внимателно го отстрани от себе си и после рязко го удари по бузата.

Люк премигна от изненада. Ударът бе толкова силен, че едва не го отнесе встрани. Кауеят промърмори нещо, но то някак си не звучеше като предизвикателство.

— Не стой просто така — каза му Хала, — върни му удара.

— Какво? — Люк бе объркан и не се притесняваше да го покаже.

— Мислех, че боят вече е свършил.

— Така е — обясни му тя. — По този начин признава, че ти си по-силният. Хайде, удари го.

— Добре... — Люк вдигна дясната си ръка и удари неподвижния туземец така, че би трябвало да му избие всичките зъби. Въпреки уверенията на Хала той се бе приготвил за яростен отговор. Но вместо това лицето на кауя изрази удовлетворение и той падна на колене пред Люк, докато тълпата проявяваща с рев одобрението си.

След като боецът отстъпи встрани, към него се приближи вторият вожд. Той заговори тържествено, като явно се обръща към Люк.

— Доколкото мога да разбера — меко преведе Хала, — канят ни да останем за празненството тази вечер.

— Как успяват да разграничват деня от нощта? — поинтересува се принцесата.

— Може би поставят наблюдатели на изходите към повърхността — предположи старата жена. — Ако не са били винаги подземни обитатели, то може да са запазили някакви методи за отчитане на времето, които са ползвали и на повърхността.

— Не можеш ли да откажеш от наше име? — попита Люк с надежда в гласа. — Кажи им колко спешно ни се налага да се върнем в горния свят.

Хала каза нещо на вожда, който й отговори с готовност.

— Това не е точно молба, Люк. Ако отклоним поканата им, ние ще оскърбим не само тях и гостоприемството им, но и самия Кану. Разбира се, имаме избор. Ако настояваме с отказа си, просто трябва да си изберем един представител, който да се бие с техния, и после...

Люк побърза да я прекъсне.

— Току-що се сетих колко гладен съм всъщност...

XI.

Те нямаха никакво усещане, че е настъпила нощта. Когато часът на празненството най-сетне настъпи, в огромната пещера бе също толкова светло, колкото и винаги. Животът на фосфоресциращите растения в подземния свят на Мимбан функционираше по схема, която напълно пренебрегваше невидимото движение на небесните тела.

След като изсуши дрехите си на постоянно горящия огън и се облече отново, Люк се почувства много по-удобно в собствената си кожа. Само вратът му го болеше още малко. Болеше го отзад, където го бяха стискали неумолимите пръсти на кауея.

Огромни плати с екзотична на вид храна бяха наредени в поредица от концентрични кръгове около езерото. Гостите бяха въвлечени в някакъв безкраен танц, чиято протяжна ритмична мелодия ставаше поносима само благодарение на изключително смайващите подскоци и акробатика на подвижните и мускулести туземски танцьори.

Хала опита и оцени храната на всички подноси, за да им съобщи кои ястия са подходящи за човешкия организъм и кои не са. Изглежда, подходящата за хората храна ставаше и за юземите, въпреки че те имаха някои, макар и не твърде сериозни, стомашни смущения.

Люк яде с добър апетит. Той установи, че оценките на Хала бяха недотам съвършени в някои от случаите, но погълна достатъчно храна, за да достави удоволствие на домакините, а и успя да я задържи цялата в себе си.

Повечето блюда наподобяваха на вкус преработена инсталация за изтребители, но няколко от подземните деликатеси бяха наистина апетитни. Той се постара да съсредоточи вниманието си върху тях. Дори хапна повече, отколкото имаше намерение. Въпреки извънземния им произход ястията, поставени пред него, бяха действително пресни. И той, и Лия с радост ги замениха срещу концентрираната храна, с която преживяваха в последно време.

Принцесата седеше непосредствено до него от лявата му страна и очевидно доста се забавляваше от празненството. Изглежда, отношението ѝ към повърхността на Мимбан не й влияеше чак дотам, че да почне да критикува изкуството на този свят.

И когато я попита какво мисли за всичко, което вижда, отговорът ѝ силно го изненада.

— Това е една от големите грешки на Империята, Люк — започна въодушевено тя. — Изкуството на Империята е също толкова корумпирano, колкото и правителството ѝ. И държавата, и изкуството страдат от липса на жизнеспособен творчески потенциал. В началото именно това ме привлече към бунтовниците, а не политиката. Може да се каже, че в политическо отношение аз тогава бях също толкова наивна, колкото си ти сега.

— Не разбирам какво точно имаш предвид — сухо ѝ отвърна той.

— Докато живеех в двореца на баща си, Люк, аз постоянно се отегчавах. И когато се замислих върху причините да не открия нищо занимателно там, стигнах до извода, че Империята е успяла да задуши всяка оригинална и различна мисъл. Дълготрайното тоталитарно управление изпитва страх от всяко свободно изразяване на мнение. Една скулптурна творба може да се превърне в манифест, а от романизираното приключение може да се надигне революционен зов. Крачката от корумпирана естетика към корумпирano управление е много по-малка, отколкото повечето хора около мен можеха да си представят.

Люк кимна, надявайки се да е разбрал наистина. Той действително искаше да проумее за какво става въпрос, защото явно принцесата отдаваше изключително голямо значение на казаното.

Младежът си избра един плод от близкия поднос, който наподобяваше малка розова кратунка, и с любопитство я захапа. По лицето му потече син сок, което предизвика смяха на Хала и на принцесата.

Не, помисли си, вероятно никога нямаше да успее да разбере принцесата напълно.

— А какво очаквате — промърмори той — от едно необразовано селско момче?

— Мисля — отговори меко принцесата, — че за едно необразовано селско момче ти си един от най-изтънчените мъже, които познавам.

Туземната музика и песни заглъхнаха в ушите му и той изненадано се обърна към нея. Очите му се впиха в нея като ракетна установка, насочена към целта. Само за секунда между тях мълчаливо протече ток, но тя бързо извърна поглед встрани.

Дълбоко замислен за нещо, за което през последните няколко години едва се бе осмелявал да мечтае, той отново захапа плода, този път по- внимателно.

Внезапно ръката му се отпусна, сякаш го бяха пристреляли. Розовата кратунка падна на земята, а Люк остана прав, загледан някъде напред с широко отворени очи. Принцесата се изправи, опитвайки се да разбере израза, застинал на лицето му.

— Люк... какво има? — той направи няколко неуверени крачки.

— Плодът ли, момчето ми? — Хала също изглеждаше загрижена.

— Люк?

Той премигна и бавно се обърна към тях.

— Моля?

— Разтревожихме се, господарю Люк. Вие... — Но Трипио мълкна, когато Люк се обърна, за да се загледа на изток.

— Той идва — прошепна младежът, наблягайки на всяка сричка.

— Близо е, много близо.

— Люк, момчето ми, няма да е лошо, ако ни обясниш за какво става въпрос, или ще накарам Хин да те хване и да те натъпче с очистително — каза Хала. — Кой идва?

— Имаше някакво раздвижване — прошепна Люк вместо отговор. — Някакво сериозно нарушение на равновесието в Силата. Чувствал съм го и преди, но по-слабо. Почувствах го по-силно, когато убиха Бен Кеноби.

Лия ужасено простена с широко отворени очи.

— Не, не той, не тук.

— Лия, това раздвижване на Силата е причинено от нещо по- силно от нощта — каза ѝ Люк. — Губернаторът Есада трябва да се е свързал с него и да го е изпратил тук. Той проявява изключителен интерес да открие и двама ни.

— Кой? — почти извика неразбиращата Хала.

— Лорд Дарт Вейдър — едва чуто пророни Лия. — Черния лорд от планетата Сит. Ние... и преди сме се срещали. — Ръцете ѝ трепереха. Тя се насили да ги успокои.

Краткият момент на мрачно съзерцание бе прекъснат от вика на един туземец. Музиката замълкна. Танцьорите прекратиха скоковете и пириетите си, с които предизвикваха законите за гравитацията.

Тримата вождове се изправиха и се вгледаха в туземеца, който тичаше към тях. Човекът падна в ръцете на единия. Последва кратък разговор, който повече приличаше на монолог. След това вождът остави задъхания мимбанец да почива на коленете си, обърна се към множеството и бясно размаха ръце, докато предаваше съобщението на народа си.

Радостта, обхванала кауеите, бе заменена с ужас. Само за секунди добре организираното пиршество се превърна в бъркотия, с оцъклени от страх очи туземците се разбягаха на всички посоки, размахвайки косматите си ръце. Те напълно забравиха за храната, приборите и инструментите си, които преобърнаха и изпотъпкаха на земята.

Тогава вождът се приближи към гостите на празненството и каза нещо на Хала.

— Какво каза?

Тя се обърна към Люк и към другите.

— Хора. Хора в твърди черупки. Слизат насам по главния проход. Там, откъдето минахме и ние. — Тя явно бе отвратена и ядосана. — Много хора, които носят със себе си пръчките на смъртта. Те вече са убили двама кауеи, които са събириали храна близо до изхода и са се опитали да избягат.

— Имперски войници с броня — доволно прошепна Люк. — Трябва да са те, като се има предвид и другото присъствие, което долових.

— Но как е могъл Дарт Вейдър да ни открие тук долу? — поискава да узнае принцесата. — Как? — Люк се бе заслушал в нещо, което никой от другите не можеше да чуе, затова се обърна към Хала.

— Възможно ли е да са проследили пътешествието ни с всъдехода?

Хала с нежелание обмисли наглед невъзможното предположение.

— Възможно е, но много се съмнявам. Имаше много места, в които ние едва ли не преплавахме през блатото, така че не бихме могли да оставим следи. Но е възможно с усъвършенства система за следене да са изчислили приблизителния ни курс по повърхността, използвайки онези знаци, които все пак сме оставили. Въпреки че звучи невероятно. Знам всички системи за следене, с които разполага тук Империята, и нито една от тях не е чак толкова добра.

— Дори и ако има такава система — намеси се принцесата, — как са могли да стигнат от разрушения всъдеход до входа на кауейската пещера? Как са могли да разберат, че ние сме тук долу?

— Може би са помислили, че след като всъдеходът ни е бил разрушен, сме били принудени да потърсим убежище под земята — предположи Хала. — Но все още не мога да разбера как са стигнали до извода, че сме именно в тази пещера.

— Предполагам, че аз съм причината.

Всички се обърнаха към Люк.

— Без съмнение, както аз мога да доловя присъствието на Вейдър, така и той може да открие моето. Освен това има много повече опит от мен във владеенето на Силата, така че вероятно неговите сетива са по-чувствителни. Не забравяйте, че е бил ученик на Оби-ун Кеноби. — Той хвърли поглед назад към тунела-комин, водещ към повърхността на Мимбан. — Той идва тук заради нас.

Дроидите не могат да припадат, но Сий Трипио успя да осъществи доста сполучлива имитация на това действие. Арту му се скара.

— Арту е прав, Трипио — каза Люк. — Няма никаква полза да се самоизключваш.

— Знам това... сър — отговори високият дроид, — но само като си помислих за Черния лорд, който идва насам. Дори мисълта за това е достатъчна, за да претовари сензорите ми.

Люк мрачно се усмихна.

— И аз се чувствам така, Трипио.

Другите два вожда се присъединиха към третия член на кауейския триумвират и започнаха нещо да му говорят. Речта им бе изпъстрена от многобройни жестове и ръкомахания. И тези жестове създадоха у Люк впечатлението, че обект на голяма част от разговора им са трите човешки същества, застанали наблизо.

В крайна сметка вождовете се обърнаха към тях и очаквателно впериха погледи в Люк. Той смутено се обърна към Хала за обяснение. Но не хареса особено онова, което тя му даде.

— Те казват, че след като си победил техния шампион, ти си най-великият войн тук.

— Просто имах късмет — честно си призна той.

— Те не разбират какво е това късмет — отговори Хала. — Но оценяват резултатите.

Люк се размърда. Упоритите погледи на вождовете го притесняваха.

— Добре, какво очакват да направя? Надявам се, че не възнамеряват да се бият? Копия и брадви срещу енергийни оръжия?

— В технологично отношение разликата може и да е голяма — отбеляза принцесата, гледайки го твърдо в очите, — но в други отношения туземците не им отстъпват. Те хванаха двата големи юзема без каквito и да било сложни съоръжения. И хора едва ли биха могли да се справят по-добре.

— А и те познават проходите и тунелите, Люк! Те знаят къде се намират дупките, в които се пропада, и къде подът е твърд. Силата не е геологки феномен... Може би все пак имаме някакъв шанс.

— За самите кауei ще е по-добре да преговарят — неубедено промърмори Люк.

— Съжалявам, Люк, момчето ми — извини се Хала след кратък разговор с един от вождовете. — Нахлуването с въоръжени сили е нещо съвсем различно от двойка заблудили се странници, появили се неизвестно откъде. Те искат да се бият. Кану — усмихна се тя — ще отсъди.

— Бих искал да изпитвам същата вяра в правната система на туземците, Хала.

— Не ѝ се съпротивлявай, Люк. Старият Кану отсъди правилно, когато ставаше въпрос за теб, нали?

— Люк — намеси се принцесата, — нямаме къде да избягаме. Сам го каза. Ако Вейдър наистина знае, че си тук, то вероятно знае и че аз съм с теб. Той няма да се спре, докато... — Тя се поколеба, изкашля се и продължи. — Той няма да се спре, Люк. Дори ако трябва да ни последва до ядрото на Мимбан. Знаеш, че е така. Нямаме избор. Трябва да се бием.

— Ние може би трябва — съгласи се той, — но това не се отнася за кауеите.

— Те ще се бият, независимо от това какво ще правиш ти, Люк — увери го Хала. — Ние вече заявихме, че се борим срещу минната установка тук. Вождовете искат да покажем, че това наистина е така.

В главата на Люк лудешки се въртяха различни мисли. От време на време някои от тях се преплитаха, създавайки още по-голям хаос, карайки го да си мечтае само за някое тихо, спокойно местенце, където да се скрие. Но...

Беше му омръзнато да бяга.

Сега като си помислеше, те с Лия непрекъснато бягаха — още от първия момент, в който краката им стъпиха на тази планета. Изведнъж си даде сметка, че Хала, Лия и тримата вождове на кауеите тревожно очакваха да отговори нещо. Лицето на принцесата бе напълно безизразно.

И той, естествено, направи единствения възможен избор...

По време на трескавата подготовка, която последва всичко това, Люк откри, че кауеите не са чак толкова безпомощни, колкото бе предполагал. Така че не се изненада много, като научи, че туземците и преди са били нападани отгоре — както от кръвожадни хищници, така и от други племена.

Люк се улови, че вместо да им дава идеи, през по-голямата част от времето наблюдава с възхищение как кауеите се подготвят да посрещнат нападението на хората. Те се заеха с приготовленията с въодушевление и мрачно удоволствие.

Люк бе благодарен за познанията и отношението им. Това леко успокои най-големия му страх: че стотици кауеи могат да загинат, за да защитят принцесата и него самия. Почувства се по-добре, когато разбра, че те споделят неговата омраза към лъскавите фигури, слизащи от повърхността.

Благодарение на тактиката, приложена от Империята, Люк отри, че принцесата е твърде разярена, за да бъде истински изплашена. Той се постара да поощри гнева ѝ. Всичко, което ѝ помагаше да не мисли за Вейдър, бе добре дошло.

— Да използват енергийни оръжия срещу примитивни разумни същества — възмутено мърмореше тя. — Това е още едно сериозно нарушение на първоначалната харта на Империята. И още една

причина, поради която Съюзът на бунтовниците трябва да се бори срещу Империята.

— Кауеите не биха оценили особено високо причината за възмущението ви, млада госпожице — провикна се Хала някъде отблизо, — защото те смятат, че примитивните сме ние. И ако се съди по начина, по който Грамъл и помощниците му са се отнасяли с местните племена, от социологическа гледна точка аз съм склонна да застана на страната на нашите подземни приятели...

Докато защитниците на подземията уточняваха стратегията си преди предстоящото нападение, Люк и принцесата откриха, че тяхната роля е сведена до това, да обясняват възможностите и предела на действието на оръжията, с които вероятно щяха да си имат работа. Поне, отсъди той, няма да са само копия и брадви.

Люк претегли пистолета си с ръка и се наслади на смъртоносната му тежест. Това бе едно от оръжията, отнети от Хала и юземите при залавянето им, което туземците сега им връщаха.

Хин бързо се извърна и протегна енергийната си пушка на принцесата. Той обясни на Люк, че се чувства по-добре с огромна брадва в ръце, с каквато кауеите се бяха погрижили да го снабдят. Отношението на Кий към оръжията бе по-цивилизовано и той избра да задържи пушката си. Може би обаче „цивилизовано“ не бе точната дума.

Той помагаше да заложат една мрежа, когато се чу оглушителен пукот, който приближаваше като гръмотевица иззад завоите на тунела. Според Хала в този момент нашествениците се намираха някъде по средата на пътя между подземния град и изхода на повърхността.

— Бойно оръдие единайсети калибр — заключи професионално принцесата, докато ехото от тътеня загълъхаше в тунела. — Диаметърът на дулото е четвърт сантиметър, може да поддържа автоматичен огън само с нискоенергийни заряди. — Тя се напъна, за да премести тежкото оръжие, което й даде Хин, в по-удобна за стрелба позиция.

Независимо че кауеите не можеха да определят произхода на грохота толкова точно, колкото принцесата, те безпогрешно разбраха каква разрушителна сила предполага и се впуснаха в последни трескави приготовления.

Внезапно разположените по-напред наблюдатели нададоха предупредителен вик. Кауеите се разпръснаха и започнаха да изчезват от погледа на Люк: те тичаха, скачаха и се криеха дори и там, където на пръв поглед нямаше никакво укритие; потъваха в пукнатини и пролуки в земята, шмугваха се в малки отвори по тавана на пещерата, залягаха зад тънките варовикови стени.

Люк и принцесата побързаха да се присъединят към Хала. Двата юзема се запътиха към предварително определените си позиции. Дроидите се изтеглиха извън обсега на оръжията.

Хала привърши разговора си с един от вождовете и се обърна към тях.

— Колко са? — бе първият въпрос на Люк.

— Постовете не са напълно убедени — каза му тя. — Но едно е сигурно: Империята разполага и със свръхусъвършенствани изтребители. Именно от тях е дошъл изстрелът, който чухме. Имат и отряд вътре в пещерата. И ако съм разбрала добре числовата система на кауеите, трябва да са поне седемдесет войници.

— Пеша ли се придвижват? — попита принцесата.

— Да. Те просто нямат друг избор, а това е добре за нас. Тунелът е задръстен от камънаци, а и на места е толкова тесен, че става непроходим за малък бронетранспортьор.

— Това е вече нещо — отбеляза Люк, който се опитваше да приповдигне собствения си дух, както и настроението на всички останали. — Няма да се наложи да си имаме работа с подвижни ракетни установки и тежки оръдия.

— А защо мислиш, че Грамъл изобщо би решил, че има нужда от тях? — подсмихна се Хала. — Защо са му срещу нашите първобитни приятели, кауеите? Шестдесет или седемдесет имперски шурмоваци, въоръжени с енергийни пушки и лично оръжие, би трябвало да са напълно достатъчни, за да заловят няколко слабо въоръжени бегълци.

— Като оставим настрани сарказма — категорично заяви Люк, — ще ни трябва нещо повече от смелост и храброст, за да не позволим това стълкновение да се превърне в касапница за нашите приятели.

— Не съм съгласна с теб, момчето ми — закачливо се отзова Хала. — Със смелост и храброст винаги има шанс за успех.

— Дайте ми право на първия изстрел по Дарт Вейдър — изръмжа през зъби принцесата, стискайки здраво пушката си.

Омразата, която гореше в очите ѝ, рязко контрастираше с нежността на лицето ѝ. — Дайте ми само тази възможност, не искам нищо повече.

Люк погледна надолу към нея и искрено ѝ го пожела.

— Надявам се, че ще я имаш, Лия.

— Това ме навежда на мисълта за една ужасяваща вероятност — каза тя по-късно, докато се катереха, за да заемат местата си зад една набраздена каменна защитна стена. — Какво ще правим, ако Дарт Вейдър наистина дойде с щурмовия отряд?

— Той идва — увери я Люк.

— Силата?

Той бавно кимна.

— Освен това, както ти сама посочи по-рано, той знае, че ние с теб сме тук. Той ще дойде, за да наблюдава залавянето ни — каза младежът и добави, след като преглътна мъчително, — за да се увери, че са ни хванали живи.

Лия намести тежкото си оръжие на ръба на скалата и промълви с усилие:

— Това е нещо, което никога няма да му се удаде. — Тя леко се отпусна и отkritият ѝ взор решително се спря върху спътника ѝ. — Ако наистина се стигне дотам, Люк...

— До какво?

— Да ни заловят живи. — Той кимна разбирашо и тя продължи.

— Обещай ми, че независимо от отношението ти към бунтовниците, независимо от чувствата, които би могъл да изпитваш към мен, ще mi прережеш гърлото със сабята, която носиш на кръста си.

Люк притеснено се вгледа в лицето ѝ.

— Лия, аз...

— Закълни се! — заповяда му неумолимо тя със стоманения си глас.

Люк промърмори нещо, което я задоволи. В този момент те забелязаха, че един каяей тихо ги вика отгоре. Хала погледна надолу от своето скривалище, което се намираше високо в стената на пещерата и малко наляво от тях.

— Вие двамата няма ли най-сетне да мълкнете? Тихо, деца... гостите идват.

В тунела се възцари пълна тишина. Люк напрягаше погледа си така, че го заболяха очните нерви, но каяеите бяха успели да се скрият

просто съвършено. Само на няколко метра от него се бяха спотаили десетки от тях, но той успя да зърне едва забележими признания само за няколко. Много по-наблизо и напълно видими за него бяха само Лия, Хала и Кий, който държеше пушката си така, че цевта ѝ стърчеше като каменна отломка между два огромни сталагмита. Хин изобщо не се забелязваше.

Неподвижният въздух в тунела бе дотолкова изчистен от шумове и звуци, че Люк чу металните стъпки на първите имперски войници, преди да ги види. Скоро след тропота се появиха и познатите роботоподобни фигури. Скрили плътта и кръвта си зад металните ризници, войниците в далечината носеха спокойно пушките в ръцете си. Очевидно те очакваха да срещнат само слаба или може би никаква съпротива.

Докато ги разглеждаше, Люк осъзна, че кауеите са прави и че в такова тясно пространство противоенергийните доспехи ще се обърнат срещу притежателите си. Скафандрите превръщаха хората, облечени в тях, в неуязвими за повечето енергийни оръжия — с изключение на някои особено жизненоважни точки, като свивките и очите, където предпазните средства неизбежно бяха по-слаби. Но имаше нещо още по-важно: бронята намаляваше зрителното поле на войниците. Това не бе много съществено в открит бой или във вътрешността на космическите кораби, където пространството е обширно и няма особени препятствия. Но в заплетените проходи на подземията доброто зрение бе по-важно от допълнителен изстрел с пушката.

Сякаш по сигнал от двете страни на тесния проход се появиха по двама кауеи, изникнали от невидимите си укрития. И първите двама войници изчезнаха от погледа им с изненадваща скорост. Всъщност Люк не бе чак толкова изненадан. Той вече бе изпитал силата на мускулите на кауеите. Настъпи тишина, в която успя да различи хрущенето на крайниците и костите под защитната броня на щурмовациите.

Младежът трескаво очакваше да се случи нещо. Всички знаеха, че ако четиримата кауеи, избрани да отстранят войниците разузнавачи, не успеаха да изпълнят задачата си както трябва, ако загубеха дори една секунда, някой от разузнавачите можеше да има време да се свърже със следващия го отряд по интерфона в шлема си. Така

защитниците на пещерата щяха да изгубят най-силното си оръжие — изненадата.

Люк продължаваше да чака, когато един кауей се промъкна зад него така безшумно, че той едва не извика от изненада. Туземецът му направи знак да мълчи и лицевите му мускули се изкривиха в нещо, което вероятно бе усмивка, след което изчезна така безшумно, както се бе появил. Той оставил след себе си два пистолета и две пушки — оръжието на двамата заловени имперски разузнавачи.

Люк радостно огледа малкия арсенал. Той се скри напълно зад каменната стена и свали енергийния пълнител на една от пушките, за да зареди до краен предел светлинния си меч. След това замени пистолета си с нов и се върна на мястото си до застаналата на пост принцеса.

— Трябва да занесем другата пушка на Хин — прошепна й той, наблюдавайки тунела.

— Нямаме време — благоразумно възрази тя. — А и кой знае къде е сега. Не можем да поемем такъв риск.

— Предполагам, че сте права. — Люк погледна надолу към пушката с полуизпразнен пълнител, втората, напълно заредена до нея, и двата пистолета. — Е, така поне ние ще имаме достатъчно оръжие за по-дълго време.

Най-сетне по каменния под до тях достигнаха ритмичните стъпки от металните ботуши на щурмовациите. Желанието за понататъшни разговори се изпари от главите им, щом основната част на отряда се появи в полезнерието им. Те преминаваха предпазливо в редица от по трима-четириима души през същото тясно място, откъдето се бяха появили по-рано и двамата злополучни разузнавачи. Синьожълтото сияние на фосфоресциращите растения проблясваше по гладката броня и лъскавите оръжия.

Те идваха все по-близо и по-близо и Люк се изплаши, че ще стигнат до тяхната стена, преди Хала и вождовете да се разберат за момента на атаката.

Разнесе се пронизителен висок вик на кауейски. В пещерата настъпи хаос. Изпълненият допреди секунди с тишина въздух бе взривен от звуци. Люк почувства, че дори самият шум, концентриран и засилен от стените на пещерата, можеше да се окаже достатъчен, за да парализира много от хората.

Войниците, попаднали в този водовъртеж, бяха имперски щурмоваци, но не от дворцовата гвардия на императора. Това бяха мъже и жени, държани твърде дълго на един далечен, забравен от хората свят, където дисциплината и бойната подготовка бяха разпуснати пропорционално на морала. Пещерата се изпълни от виковете и писъците на хора и кауеи.

Ярките спомове светлина, изригващи от енергийните пушки, покосяваха с дива ярост всичко в тясната долна част на тунела. Люк усети, че непрестанно стреля с пистолета си. До него отекваше равномерната самоуверена стрелба на тежката пушка, с която си служеше принцесата.

Малко по-нагоре от тях Хала и Кий откриха убийствен огън по масата от объркани, плътно групирани войници. Скоро те трябваше да се поукротят и да почнат да подбират целите си по- внимателно, защото кауеите започнаха да изникват от укритията си от покрито с пясък платно и да събарат обърканите щурмоваци в скрити дупки, да изпълзват иззад полусчупените сталагмити или да падат от пукнатините в тавана на пещерата.

Когато видя, че приятелите и противниците им се смесиха в едно, Люк се хвърли надолу по склона, хванал здраво в едната си ръка светлинния меч, а в другата пистолет. Въпреки увещанията му Лия заряза пушката си и с пистолет в ръка се втурна след него, за да се включи в ръкопашния бой.

Тя мина леко пред него и ударът ѝ едва не обезглави един изненадан войник, който не успя да се извърне достатъчно бързо. В тунела бе дяволски опасно, защото енергийните заряди летяха на слуки във всички посоки. Люк преряза бронирания крак на един щурмовак, преди той да успее да вдигне пистолета си. След това, без да мисли, той замахна назад със сабята. Синята енергия на светлинния лъч спря пътя на един заряд, изстрелян срещу него от пистолета на имперски войник.

Люк се обърна и едва намери време да благодари наум на Бен Кеноби. Щурмовакът бе толкова изненадан от мнимото съвпадение, което бе блокирало изстрела му, че не реагира навреме. Той помисли, че оръжието му нещо се е повредило, и го пренастрои, за да отстрани възможната причина. Преди да вдигне отново пушката си, Люк го прободе в гърдите.

След това той се обърна и се хвърли в сърцето на схватката, търсейки една фигура. Най-сетне тя се показа, застанала надменно високо над биещата се тълпа.

— Вейдър! Дарт Вейдър!

Нападна го някакъв ранен щурмовак и той трябаше да се забави, за да се справи с по-непосредствената заплаха.

Но Черния лорд го бе чул. Силно изненадан, той също активира светлинния си меч и се хвърли в тълпата, опитвайки се да си проправи път до Люк.

Принцесата също се опитваше да прекоси тълпата с бой. Но тя не се стремеше да стигне до черната фигура на Дарт Вейдър, а като ястреб, който се спуска към плячката си, се придвижваше към един разкъртен в горния си край сталагmit.

Под ръководството на капитана управител Грамъл десетина щурмоваци се катереха нагоре, за да заемат позиция и да обхванат в обсега на стрелбата си цялата дължина на тунела. Те стигнаха до върха на малкия каменен хребет и се прицелиха с пушките си в тълпата. Като някакви космати снаряди Хин и няколко кауея се спуснаха върху тях от скривалищата си в горните части на пещерата.

Ръмжейки от удоволствие, огромният юзем сграбчи двама бронирани щурмоваци наведнъж и започна да ги удря един о друг, докато скафандрите им не се пропукаха на свивките. Междувременно мускулестият кауей сееше ужас и опустошение сред останалите войници.

Вейдър спря насред бойното поле и се огледа, за да прецени развоя на сражението. Той разклати заплашително юмрук някъде по посока към Люк, след което се обърна към офицера, който се олюляваше близо до него.

— Грамъл! Прегрупирай всички оцелели горе на повърхността!

— Да, сър! — откликна обърканият капитан управител и по многоканалния интерфон в шлема си нареди на оцелелите войници да се оттеглят.

Групи войници започнаха да се измъкват от боя с кауеите и да се втурват към повърхността. Люк се изненада, когато видя колко малко са останали.

Щурмовациите се оттегляха, добре групирани. В този момент един от вождовете на кауеите, скрит някъде нависоко, се надигна и

даде сигнал. Заповедта му бе предадена от кауей на кауей по тунела. Няколко туземца кауея дръпнаха едно лозово лъже. В резултат на тези техни действия един заострен сталактит, тежък вероятно няколко тона, се откъсна от основата си. Той се приземи на дъното на пещерата със страховит тътен. Половин дузина щурмоваци останаха да лежат под него, смазани от тежестта му.

Постоянно намаляващите на брой войници започнаха да изпадат в паника, да захвърлят оръжието си и да бягат с всички сили нагоре по тесния проход, развивайки възможно най-голямата скорост, която броните позволяваха. Повечето завършиха спринта си в мрежите, хвърлени върху тях от причакващите ги кауеи. Същите тези мрежи се бяха оказали ефикасни и срещу юземите. Щурмовациите, повалени от оплитащите ги нишки, изобщо нямаха шанс да се измъкнат.

Лия Органа стигна до върха на сталагмита и намести върху него тежката си пушка, която бе довлякла със себе си. Тя се постара да насочи мерника си към една облечена в черно фигура, вървяща неотклонно и без всянаква паника нагоре по тунела. Вейдър бе заобиколен от Грамъл и няколко войници. Нямаше много време. Скоро Черния лорд щеше да изчезне от полезрението ѝ.

Тя натисна спусъка точно когато Вейдър се обърна, за да махне с ръка на няколко щурмоваци, които изоставаха от тях. В покривното му наметало се появи дупка и част от черната броня под него се разтопи. Но същинската сила на енергийния заряд не го достигна.

Черния лорд се изправи на крака и за секунда се вгледа сякаш право в очите ѝ. След това той продължи пътя си — все така без паника, но значително по-енергично — към изхода на пещерата.

Принцесата трескаво се прицели отново и стреля... точно когато Вейдър изчезна от погледа ѝ. Зарядът избухна в най-ниската част на тавана на пещерата, унищожавайки скалата и минералите, но без да причини каквато и да е вреда на фигурата, олицетворяваща злото.

— По дяволите! — тихо прошепна тя, ядосана на себе си. После грабна пистолета, остави пушката на върха на сталагмита и се втурна надолу, за да се включи отново в борбата.

Но вече почти нямаше в какво да се включи. Напълно зашеметени от изненадващия удар, войниците бяха разгромени. Малобройните останали щурмоваци, безпомощни и обезкуражени, се оставиха да бъдат методично посичани от ликуващите в победата си

кауei. Тези, които се опитаха да се измъкнат, бяха застигнати от точните изстрели на Хала и Кий.

Тя откри Люк, който се мяташе с широко отворени очи сред касапницата, организирана от крещящите кауei, опитващ се да ги убеди да не нарязват ранените на парчета. Отърсил се от кръвожадното опиянение на битката, той се въртеше безпомощно. Люк се обърна към нея, когато тя го сграбчи за рамото.

— Остави ги, Люк — меко го посъветва. — Остави ги да се оправят сами.

— Но те убиват ранените! — измъчено извика той. — Погледни ги... виж какво правят!

— Да, това е доста хуманно поведение — отсъди тя. — Въпреки че имперските войници биха го направили малко по-сръчно.

— Значи одобряваш това? — обвиняващо попита той.

Момичето не отговори, а просто го изгледа, докато той не сведе очи, напълно сломен и натъжен.

— Съжалявам, Люк — меко каза тя, — но във вселената има много малко неща, които се извисяват над посредственото и незначителното. Може би само самите звезди. Хайде — подканни го Лия с ободряваща усмивка, — хайде да намерим Хин, Кий, Хала и дроидите и да празнуваме.

— Ти върви — отвърна той, освобождавайки се от ръката ѝ решително, но без злоба. — Има нещо, което бих искал да отпразнувам тук.

Тя го изгледа как се отдалечава през останките от сражението, без да обръща внимание на клането, организирано от кауеите, потънал в собствените си скрити мисли...

XII.

Когато и последната капка кръв бе засъхнала до тъмно петно на пода на пещерата, оцелелите се събраха, за да решат какво да правят по-нататък.

Хала разговаряше с вождовете на кауеите.

— Те казват, че спасилите се имперски войници са оставили една от колите навън, за да наблюдават изхода. Може би се надяват, че ние ще се появим оттам.

— А има ли оттук друг изход? — уморено попита Люк.

— Да, съвсем наблизо. — Един от вождовете енергично заговори нещо на Хала, без да обръща внимание на обгорената си ръка. — Той иска да знае има ли нещо, с което да могат да ни помогнат?

— Могат да ни заведат до този втори изход — уведоми я той. — Вече направиха достатъчно за нас. Трябва да побързаме. Може би твърде много сме се забавили.

— Твърде дълго за какво? — попита с любопитство принцесата.

— Ние ще бъдем много далеч, когато Вейдър успее да се върне тук с нови подкрепления. — Тя се укрижи. — Но не мисля, че той ще създаде нови проблеми на кауеите. Той иска нас и кристала.

— Точно това имам предвид, Лия — отвърна Люк с тревога в гласа. — Не мисля, че Вейдър изобщо се е връщал до града. — Той протегна ръка, сочейки нещо. — Когато премина през съзнанието ми, или по-точно, когато раздвижването на Силата, предизвикано от него, премина през съзнанието ми, той се движеше *натам*. Не обратно към града, а към храма.

— Но това е смешно — рязко му възрази Хала. — Той няма никаква представа къде се намира храмът на Помоджема.

— Вейдър владее Силата много по-добре от мен, Хала, въпреки че бих казал, че това се отнася главно за тъмната й страна. Възможно е да е в състояние да усети естественото излъчване на кристала. То е почти неуловимо, но човек с могъществото на Вейдър би могъл да гоолови, макар и съвсем слабо. А това му е напълно достатъчно, за да

продължи. Ние се движехме по права линия, доколкото ни бе възможно. Той е трябало просто да си набележи посоката и да търси излъчването на кристала, когато се е отклонил от предначертания път.

— Но той не бива да стига до храма преди нас — Люк тръгна нагоре по тунела. Лия бързо го настигна, съобразявайки крачката си с напрегнатата му походка.

Тя размаха стиснатия си юмрук във влажния пещерен въздух.

— Бях го хванала на мушка, Люк! Той стоеше там, в обсега на оръжието ми, и аз не го улучих! — Лия продължи да върви, силно раздразнена от нас скоро преживяното разочарование. — Бях твърде възбудена, твърде изнервена. Не се концентрирах достатъчно и не го улучих.

— Доколкото успях да видя — отбеляза Люк с нотка на завист, — изстрелът ви беше великолепен. Много по-добър, отколкото ако бях стрелял аз.

За момент Лия не отговори нищо, но после каза с искрено уважение.

— Аз не бих оцеляла в толкова ожесточен ръкопашен бой. Кой те научи да боравиш така със светлинния меч? Кеноби ли?

Люк кимна утвърдително.

— Дължа всичко на този възрастен човек. Където и да е отишъл, той го знае. — И младежът потупа с вдъхваща спокойствие сигурност дръжката на бащиното си оръжие.

— Ако все пак настигнем Вейдър — продължи тя, — а това трябва да стане, ще имаш нужда както от умението да размахваш меча си, така и от Силата. Само ако се бях прицелила по-добре!

Люк направи знак на всички да замълчат. Наближаваха изхода на повърхността на планетата.

Отгоре до тях достигнаха влажен въздух и слаба светлина. Но дори тази мъглива светлина бе твърде силна за очите им след толкова много дни под земята, където пътят им бе осветяван само от фосфоресциращите растения. Наоколо лежаха тела на имперски войници, които поради тежките си рани не бяха успели да изпълзят до повърхността.

Двамата кауеи, дошли с тях дотук, им показаха една пролука в близката каменна стена. Юземите изръмжаха и трябваше доста да се понапънат, за да се промушат оттам. Те се появиха на повърхността зад

една туфа гъста растителност поне на двайсет метра от главния изход. Един от кауите им посочи местоположението на бронираната кола на имперските сили. Люк видя тромавия бронетранспортьор, чиито дула бяха насочени право към отвора на тунела, в който те се намираха само допреди няколко минути, и потръпна.

С тихо мънкане и много от извънземните си жестове кауите се сбогуваха с тях и изчезнаха обратно в дупката. Люк изпълзя по корем на повърхността, освобождавайки прохода за всички, които го следваха.

Когато и петимата се намериха отново на повърхността на Мимбан, Люк се обърна, за да продължи да пълзи.

— Почакай за секунда, Люк, момчето ми! — прошепна Хала. — Мислиш ли, че ще успеем да настигнем Вейдър пеша?

Люк спря и се обърна, за да огледа неподвижния всъдеход, заел позиция пред изхода на пещерата.

— Добре, и какво ще правим, Хала? Съгласен съм... че ни трябва някакво превозно средство. Но тази бронирана кола е пълна с имперски войници.

Хала огледа бронетранспортьора.

— Горният му люк е широко отворен... достатъчно широк е за двама. Виждам двама... не, един войник, чиято глава се подава навън. Вероятно съобщава какво вижда на онези долу. — Главата изчезна. — Сега изчезна. Трябва да се промъкнем в клоните, които са надвиснали над люка.

— И после? — попита принцесата. — Вътре ли ще скачаме?

— Виж какво — вземути се старата жена, — не мога все аз да мисля за всичко, нали? Не знам... да им пуснем някаква газова бомбичка, или нещо такова!

— Прекрасно! — иронично отбелая принцесата. Тя поглеждаше ту към Хала, ту към Люк. — Ако сега някой от вас двамата, великите владелини на Силата, измъкне отнякъде една туба с експлозиви, аз ще се предложа като доброволец за подхвърлянето им. — Тя кръстоса ръце и въпросително ги изгледа. — Струва ми се, че не рискувам нищо с това мое предложение, нали, Люк?

Той не гледаше към нея.

— Нямаме експлозиви наистина, но имаме нещо подобно.

Тя се обърна, видя в какво се взираше той и бе принудена да се съгласи...

Сержантът от имперската армия бе извадил голям късмет, че се отърва жив в подземната битка, и го знаеше. Ако мнението му бе имало някакво значение, той никога не би повел хората си в подземията. Чувстваше се неуютно на Мимбан винаги, когато се налагаше да напусне градовете, които вече му бяха станали относително близки и познати, за да излезе сред заобикалящите ги блата.

Битката бе ужасна, наистина ужасна. Туземците ги бяха разгромили и изтребили почти до последния човек. Толкова много неща се объркаха.

Изходът от сражението бе предрешен още в първите няколко минути, когато неприятелят ги нападна съвсем изненадващо. Дори когато отрядът разбра, че ги нападат, не реагира по начина, с който се слави имперската армия.

Естествено сержантът не винеше хората си. Те дотолкова бяха свикнали да си имат работа само с раболепните миролюбиви зеленокожи, че образът на агресивния непокорен мимбанец бе за тях нещо почти невероятно. Просто бяха доказали, че не са в състояние да се справят с реалностите.

И сега, наблюдавайки зловещия отвор на пещерата, от която се беше измъкнал с останалите живи войници, седнал в предната част на бронираната кола, той се радваше на една-единствена мисъл: веднага щом капитанът управител Грамъл и Черния лорд се върнеха в града, щяха да организират наказателен отряд. Щяха да се върнат с тежко въоръжение, мислеше той, и да изгорят цялата тази пещера, докато всички туземци, независимо дали са мъже, жени или деца, се превърнат в пепел.

Внезапно сержантът се учуди закъде ли забързаха така припряно Грамъл и Черния лорд, после сви рамене. Не изпитваше никакво желание да последва този висок, окован в черна броня призрак където и да е и за каквото и да е. Предпочиташе да си мисли за клането, което предстоеше в подземните галерии на туземците. Тази приятна за него

мислена картина смекчи обикновено резкия му глас, когато се обърна към човека горе в откритата кула.

Войникът чу заповедта на сержанта и се обърна, за да извика надолу, че нищо не вижда. Това бе честен отговор, но бе и последният в живота на щурмовака. Докато гледаше надолу в бронирания всъдеход, той пропусна да види бомбичката, която падна от клоните на огромното дърво над тях.

Бомбата бе малко по-висока от метър и половина и бе покрита с къса остра козина. Тя падна върху войника и го изхвърли от кулата. Така отворът остана открит и вторият двукрак снаряд успя да се спусне от обвитото в мъгла дърво във вътрешността на бронетранспортьора. Той също се задейства, когато достигна до личния състав на всъдехода.

Люк, дроидите, Хала и принцесата наблюдаваха какво става иззад близката растителност. Чу се глух рев и всъдеходът се раздвижи. Отвътре се разнесоха много викове и писъци, заглушени от металната му обивка и разстоянието.

Хала изглеждаше разтревожена.

— Всичко продължава по-дълго, отколкото си мислех, момчето ми. Сигурен ли си в това, което правим?

Люк ѝ хвърли изпълнен с увереност поглед и пак насочи вниманието си към бронираната кола, която сега извършваше хаотични завои и кръгове.

— Не можах да измисля нищо по-добро — заяви той. — И в много отношения това, ако, разбира се, всичко стане както трябва, е много по-добро от всеки експлозив. Едно поне е сигурно: нито един елемент от апаратурата на всъдехода няма да бъде повреден. Няма човек, който да удържи на силата на юземите в близък бой. Два юзема в такова ограничено пространство — той посочи към безумно въртящия се всъдеход — са вероятно напълно неудържими.

Няколко секунди по-късно бронираната колона рязко зави надясно. Продължи бавно да се движи напред и се бълсна в едно огромно дърво, което се разклати и един дебел клон се откърши. Той удари бронетранспортьора със силен метален звън и падна на земята.

Настъпи тишина. Моторът изхлипа, затихна и накрая напълно спря. След няколко минути на напрегнато очакване Хин се появи в отвора на кулата, промъкна се през него и им махна с ръка.

— Успяха! — възклика развлечено, но тихо Люк. Тримата зрители напуснаха укритието си в храсталака и се втурнаха да прекосят блатистата почва. Огромните космати ръце се протегнаха, за да им помогнат да се изкатерят по металните страни на всъдехода.

Хин измърмори нещо на Люк, който тържествено му кимна и се обърна.

— Какво има? — нетърпеливо попита принцесата. — Защо не можем да влезем вътре? — Тя погледна изнервено към заобикалящата ги растителност. — Тук някъде може да има още няколко изостанали щурмоваци.

— Не мисля — възрази й Люк. — Хин предложи да гледаме някъде встрани, докато Кий и той поизчистят всъдехода.

— Но защо? — поискава да узнае тя. — Виждала съм хора, убити по най-различен начин, и особено в последно време.

Докато Лия говореше, Хин слезе до долу, взе първата част от останките от екипажа на всъдехода, изкачи се отново и изхвърли съдържанието на шепите си през борда. Влажните парчета плът блестяха на влажната земя.

Лицето на принцесата леко пребледня и тя се обърна, за да се присъедини към Люк, който съзерцаваше близките дървета. Няколко минути по-късно зловещото почистване приключи и те всички се вмъкнаха във всъдехода.

Той бе толкова широк, че дори с двата юзема не им беше тясно. Бронираната кола бе проектирана така, че да може да побере десет войници заедно с бойните им скафан드리. Но първият оглед на контролното табло, който Люк направи, им донесе много понерадостни усещания. То бе много по-сложно от това на изтребителя му.

— Можеш ли да управляваш това нещо? — попита озадачено Люк Хала.

Тя се усмихна и се намъкна в креслото на водача, без да обръща внимание на петната по седалката.

— Виж, Люк, момчето ми, мога да управлявам всички проклети машини на този свят.

Тя се наведе напред, огледа апаратурата и натисна нещо на ръба на волана. Моторът изрева, светлините грейнаха и всъдеходът се втурна с пълна скорост на заден ход, за да се бълсне в две преплетени

дървета. Чу се страхотен трясък, последван от два оглушителни, продължително отекващи удара, след като двата дънера се сгромолясаха върху спрялата на място кола.

Когато ушите на Люк престанаха да звънят, той укорително погледна към Хала. Тя му отвърна с плаха усмивка.

— Естествено, малка практика би поизгладила ездата ни — леко притеснено обясни тя. После още веднъж огледа командния пулт и замислено сви устни: — Да видим сега... ето, пропуснала съм това! — Тя отново включи двигателя и разни други копчета, преди да посегне към бутоните на волана за управление.

Придвижвайки се с неравномерни тласъци, подскоци, безброй спирания и тръгвания, въздеходът се понесе през мъглата. Всички пътници, с изключение на шофьора, се бяха вкопчили в нещо закрепено неподвижно. Люк се почуди дали дърветата, изпречващи се на пътя им, са толкова изнервени, колкото и той...

— Съжалявам, наистина съжалявам, лорд Вейдър — капитанът управител Грамъл погледна към Дарт Вейдър от седалката на големия бронетранспортьор, в който бяха седнали. — Кой би могъл да предположи, че те ще са така добре въоръжени, или пък че подземните аборигени ще влязат в такава битка?

— Оръжието нямаше почти никакво значение — изръмжа Вейдър с дълбокия си пресипнал глас. — Само няколко пушки, и то в ръцете на неколцина престъпници, преследвани от закона. — Грамъл се сви, когато страховитата дихателна маска се надвеси над него. — Признайте, капитане. Вашите войници не бяха подобаващо подгответни и са лошо обучени. Липсваха дисциплина и войнски дух, хората ви бяха разбити от група невежи туземци!

— Те ни нападнаха абсолютно изненадващо, лорд Вейдър — упорито възрази Грамъл. — Досега нито едно туземско племе не е оказвало съпротива на имперското присъствие на Мимбан.

— Но никое туземско племе преди не е имало възможността да се възползва от съветите и от помощта на хора — отряза го Вейдър. — Те не използваха чисто аборигенска тактика. Вие трябваше бързо да си дадете сметка за това и да вземете съответните контрамерки. — Той извърна очи от Грамъл и огледа многозначително заобикалящите ги

блата. — Знам кой е отговорен за всичко това. И когато взема в ръце кристала, силата му ще ми помогне да раздам заслуженото правосъдие.

— Надявах се, че това ще бъде моя привилегия — раздразнено промърмори Грамъл.

Вейдър го погледна със студените си пронизващи очи и каза заплашително:

— Вие нямate право на никакви привилегии, капитан Грамъл. Вие направихте много груба грешка. Надявам се да не е фатална, но е много груба. Проклиnam себе си, че се показах достатъчно глупав да предположа, че знаете какво правите.

— Казах ви, лорд Вейдър — възрази отново Грамъл, но беше вече освен ядосан и изплашен. — Те ни изненадаха напълно.

— Обясненията за провалите ви не ме интересуват, искам само успехи — заяви Вейдър. — Фактът, че сте още жив, ме оскърбява.

— Лорд Вейдър — отчаяно изпелтечи Грамъл и стана от седалката, — ако съм...

Светлинният меч на Вейдър се активира, вдигна и проблесна като светкавица. Съсеченото тяло на Грамъл се сгърчи конвултивно, олюя се, залитна и падна зад борда на колата. Шофьорът на всъдехода се огледа, обезумял от страх в настъпилата тишина.

Вейдър се обърна и го изгледа отвисоко.

— Ще пътуваме по-бързо, ако това мъртво тяло не ни обременява повече, войнико. Заеми се с управлението на колата — незабавно!

— Д-да, лорд Вейдър — изпелтечи изплашеният войник, който бе загубил ума и дума от страх. Но успя някак си да се овладее и застана на командния пулт на бронетранспортьора.

Докато пътуваха, Вейдър се обърна, за да погледне пак към отдалечаващото се неподвижно тяло на капитана управител Грамъл. От джунглата вече се показваха муцуните на изпълзяващите от скривалищата си любители на мърша, които с интерес душеха изоставения труп.

— Който и да е твойт господар в небитието — промърмори Вейдър, — това не съм аз. — Той извади малкия къс Кейбрърски кристал от един скрит джоб, вдигна сияещия червен камък пред очите си и леко се олюя.

Беше право пред тях, някъде пред тях. Чувстваше го.

Ще го намери...

— Сигурна ли си, че продължаваме да се движим в правилна посока? — изнурено попита Лия старата Хала няколко дни по-късно. Всички пътници във всъдехода бяха мръсни, отчаяни и изтощени от постоянното препускане през мъгливата джунгла.

— Сигурна съм — отвърна Хала с предизвикващо отвращение въодушевление.

— Приближаваме се към нещо — каза Люк. — Странно... Никога преди не съм усещал нищо такова, нищо подобно.

— Аз не усещам нищо, освен че съм потънала в мръсотия — озъби се принцесата.

— Лия — започна Люк, — всичко, което мога да кажа, е, че...

— Знам, знам — уморено го прекъсна тя. — Ако и аз бях посветена в тайната на Силата...

Застаналият на откритата кула Арту изписука. Люк се втурна към предния визор и съобщи шепнешком:

— Ето го.

Издигнал се над буйната растителност, пред тях се извисяваше някакъв черен силует. Чудовищната пирамидална конструкция сякаш бе изработена от чугун. Но тя не бе метална. Внушителната постройка бе изградена от огромни блокове вулканичен камък.

Въпреки огромнния си диаметър храмът не беше много висок. Многобройни лози и други пълзящи растения го обвиваха от всички страни. Когато се приближиха, Люк забеляза, че голяма част от каменните блокове се ронят и се превръщат в ситен прах. За щастие входът все още се виждаше, въпреки че десетметровата му арка бе полусрутена и каменните отломки бяха препречили пътя на височина, надвишаваща два човешки боя.

— Изглежда, никой не е нарушавал уединението на този храм от милиони години — пошепна възхитената принцеса. Всичките ѝ притеснения и колебания се бяха разсеяли при вида на легендарното светилище.

Люк тичаше бързо от борд на борд. И когато се обърна назад, за да я погледне, очите му блестяха от възбуда.

— Лия, разбирате ли, че Вейдър не е тук? Няма го! Ние го изпреварихме!

— По-спокойно, момчето ми — предпазливо го посъветва Хала.
— Не можем да сме сигурни в това.

— Аз мога. Аз съм сигурен. — Той отстрани Хин от пътя си, прекрачи прикрепената към кулата стълба и скочи от всъдехода. Бронираната кола забави ход и спря. Когато Лия се показва от отвора на кулата, той вече уверено крачеше към входа на храма.

— Няма го! — извика ѝ той. — Тук няма и следа от всъдеход или нещо друго.

— Но все още ни остава да намерим кристала — отговори му Хала и последва Лия надолу по стълбата. Но въодушевлението на Люк бе силно заразително. Тя установи, че също е забравила за Черния лорд, забравила е страховете си и обхваналите я в последния момент тревоги.

Пред нея беше храмът на Помоджема, храмът, към който се беше стремила в продължение на години. Хин и Кий я съпроводиха, застанали от двете ѝ страни, по пътя към входа на светилището. Трипио и Арту останаха отзад, за да пазят всъдехода.

Въпреки уверенията на Люк, че около храма няма никой друг, всички тревожно оглеждаха носещата се мъгла. Много очаквани и още повече неочаквани неща можеха да изникнат от тайнствения мъглив воал.

Люк ги чакаше с нетърпение, застанал на върха на каменната пирамида, препречила входа.

— Вътре е светло — каза той, след като надникна във вътрешността. После се наведе и погледна нагоре. — Част от тавана също е съборен, но това, което е останало, изглежда достатъчно стабилно.

— Хайде влизай, момчето ми — подкани го Хала, — но се постараи да го направиш абсолютно безшумно.

— Добре — отвърна той.

Сега, когато вече бяха стигнали до храма, той беше на път да бъде обсебен от мечтата на старата жена и да ѝ я открадне. Но откриването на кристала беше колкото негово, толкова и нейно право. Затова почака, докато другите се присъединят към него. Скоро всички влязоха в древната постройка.

Прогнилият овален таван над главите им се бе продънил на две места. Оттам влизаше достатъчно светлина, която осветяваше

вътрешността на храма. Купчини от натрошени камъни лежаха в безпорядък под всеки от продънените отвори.

Буйната растителност отвън бе покълнала и вътре. Навсякъде се простираха лиани и други увивни растения, които протягаха пипалата си, за да достигнат до всяко кътче на храма. Те се виеха на спирали нагоре към небето по издигащите се високи подпорни колони от обсидиан. Тези несломени от времето носещи пилони бяха покрити с гравирани заплетени надписи, чието значение никое живо същество не можеше да разгадае както трябва. Петимата прекосиха обширното пространство в посока към далечната част на храма, всеки потънал в собствените си мисли. Там, до стената, се извисяваше статуя на някакво седнало същество с колосални размери. Изображението бледо напомняше някакъв хуманоид, седнал на резбован трон. Той имаше две подобия на крила, които вероятно бяха атрофирали и прерастваха във внушителни арки, отстрани на фигурата. От ръцете и краката му стърчаха огромни нокти, които се забиваха в двете странични облегалки на трона. Под дълбоките му, обвинително гледащи очи нямаше лице, а само безразборно оплетени пипала — като лицето на Горгона Медуза.

— Помоджема, богът на Кейбър — прошепна Хала, без да създава защо си дава труда да шепне. — Не знам защо, но ми изглежда някак си познат. — Тя притеснено се изсмя. — Това е чисто безумие, разбира се.

Внезапно старата жена възбудено посочи нещо и ръката и гласът ѝ затрепераха от изумление.

— Там е... Знаех си, знаех си!

В средата на каменната гръд на статуята пулсираше слабо червеникаво сияние.

— Кристалът — едва чуто промълви принцесата.

Хала не я чу. Мислите и взорът ѝ останаха приковани в натрапчивата ѝ идея, която се бе превърнала в реалност.

Люк спря и погледът му се отклони вляво от злобно съзерцаващата ги каменна фигура. Там отзад беше тъмно и никой не можеше да каже докъде се простира тъмнината.

После всички бавно започнаха да отстъпват назад. Хала първа вдигна пистолета си.

Съществото, което изпълзя иззад статуята, имаше огромна, огромна уста, с редица от къси остри зъби, които в момента бяха облещени срещу им в зловеща усмивка. Малките жълти очи на чудовището се взираха в тях. То тромаво пристъпи напред на трите си подобни на пънове, покрити с брадавици крака.

Хала стреля. Енергийният заряд видимо не го нарани и то продължи да напредва. Люк държеше в ръката си своя пистолет, Лия също. И тримата стреляха. Но единственият резултат от массивния им обстрел бе, че бавноподвижното животно се разяри. То ги погледна на кръв и ускори ритъма, с който късите му криви крака го носеха към тях.

Те продължиха да се изтеглят към изхода.

— Хин, Кий! — извика Люк на юземите. — Върнете се при всъдехода... вземете пушките!

Хин изквича нещо в отговор и двата юзема се втурнаха към изхода. Люк погледна към кристала, който изчезна зад плоската глава на чудовището. Той откачи светлинния меч от колана си, активира могъщия спон синя светлина и започна внимателно да се придвижва напред към зяра.

— Люк, ти си полудял! — извика принцесата. За секунда той разсъди, че това не бе невъзможно, но после отхвърли тази мисъл. Ако продължеше да размишлява още, безмилостно приближаващият се хищник щеше просто да закуси с него.

Животното спря сравнително близо до него, частично хипнотизирано от извиващия се във въздуха спон светлина на меча. Люк се хвърли напред. Енергийният лъч се докосна до брадата на чудовището и могъщият енергиен спон проби малка дупка в массивната му долна челюст.

Зярът нададе глух стон от болка и злоба. Челюстите му се разтвориха, за да открият гърлото, което бе достатъчно широко, за да се танцува в него. Люк видя, че *вътре* нещо се движи. И дали подтикнат от инстинкта си, или от сполучливо предположение, той бързо се хвърли наляво и се претърколи встрани.

Дългият розов език се стрелна навън и разби голямата черна скала зад гърба му. И докато младежът се изправяше на краката си, за да продължи да отстъпва, съществото изплю погълнатите парчета камъни.

Преди Люк да успее да се отдалечи достатъчно, дебелият език отново се изстреля напред. Той не бе в състояние да се помръдне, затова твърдо насочи меча пред себе си. Той изглеждаше жалък и безпомощен в сравнение с розовото пипало. Чу се силно съскане. Явно бе улучил много чувствителна тъкан, тъй като чудовището изрева с цяло гърло. Обладано от една-единствена мисъл, то продължи да върви към Люк. От присвитите му жълти очички гледаше смъртта.

Лия и Хала продължаваха без прекъсване да обстреляват огромното тяло на чудовището, но без никакъв резултат.

— Няма смисъл — решително каза принцесата. Тя погледна към входа на храма. Там не се забелязваше никакво раздвижване. — Хин! Кий! — извика силно, но отговор не последва.

— Те трябва да стигнат дотук — каза Хала. — Дано да успеят.

Неочаквано чудовището се хвърли напред. Челюстите му се затвориха с мрачно прищракване точно в момента, когато Люк успя да се гмурне под тях. Мечът му очерта една черна линия по долната челюст на животното, след което той залитна встриани и се бълсна в един от дебелите стълбове, подпиращи тавана. В прогнилия покрив незабавно зина пролука.

Младежът разтревожено погледна към изхода. Къде ли бяха юземите? Той не бе в състояние да удържа още дълго време атаките на този колос.

Но сега нямаше време да мисли за други, освен за себе си. Чудовището отново пълзеше към него. Той хвърли бърз поглед към тавана, взе светкавично решение и насочи светлинния си меч в основата на колоната.

Невероятно мощният енергиен лъч разряза черния камък така, както изтребителите разсичат въздуха. Чу се грохот, накъсан от многобройни последователни трясъци.

— Хала, Лия... бягайте! — изкрештя той и се втурна след тях.

Наподобяващото огромен гущер същество продължи да пълзи напред и изобщо не обърна внимание на пропукването на покрива. Пролуките на върха се разширяваха, умножаваха и съединяваха и когато колоната се срути, огромно парче от тавана, голямо колкото и останалата горе дупка, се стовари върху гърба на чудовището. Огромните каменни блокове смазаха предната му част на пихтия, сковавайки завинаги зъбатата му усмивка.

Когато грохотът от срутването позатихна и черният прах се поуталожи, Люк се надигна, за да огледа какво става отзад. Нямаше и следа от предницата на звяра. Той беше напълно погребан под тоновете вулканична скала. Известно време щръкналите му нагоре задни крака се размахваха във въздуха. Масивната му, извита като ятаган опашка падна на земята. Скоро всички движения замряха.

— Какво става с Хин и Кий? — най-сетне попита той. — Животното ме беше заклещило. Можех много лесно да му послужа за закуска.

— Może би се карат — предположи принцесата с възмущение. Тя погледна към входа. — Но много скоро ще си спомнят за какво ги бяхме изпратили. Тогава ще се втурнат насам и ще те молят за извинение.

— Ако е така, хубаво ще ги наредя! — въздъхна Люк. — Но точно сега аз... — Той се огледа за Хала и я видя бавно да се запъти към идола в далечината. — Хала!

— Остави я — посъветва го принцесата и махна безразлично с ръка. — Никъде не може да избяга с него. — Тя се запъти към отдалечената стена на храма. — Ще ѝ трябва помощта ни, за да го свали оттам. — Когато Люк не я последва, тя учудено попита: — Няма ли и ти да дойдеш?

— След минутка — увери я той, докато вниманието му бе приковано назад, а не напред. — Искам да се убедя, че това нещо е наистина *мъртво*.

И докато принцесата вървеше, без да бърза, към статуята, той се приближи към видимата част от огромното тяло на чудовището. Прободе го с меча си така, че синьото смъртоносно острие потъна до дръжката в черната плът. Звярът не помръдна.

Доволен от резултата, той тръгна да се присъедини към спътниците си. Чу се тих предупредителен пукот и погледът му се стрелна нагоре.

Същото сториха Хала и принцесата.

— Люк! — изкрештяха те едновременно.

Нямаше нужда да го подканят. Това, от което имаше нужда, бяха една-две секунди. Краищата на новата дупка в тавана леко се раздалечиха.

Съдбата му подари първата секунда, но втората ѝ се досвидя.

— Люк! — Грохотът бе заглъхнал и след като и последният масивен камък се бе срутил на земята, принцесата се втурна към него. Хала замръзна на място, разкъсана между купчината камъни, под които бе погребан Люк, и безграничната близост на кристала. Опиянена от тази близост, тя продължи към статуята.

Лия се приближи до новата камара от изпотрошени камъни и трескаво се огледа наоколо.

— Тук... тук съм — промърмори бавно и мъчително някакъв изпълнен с болка глас.

Той лежеше наблизо, затиснат по гръб. Тя разчисти отломките около него, без да обръща внимание на прахта и острите парчета, които израниха дланите и ръцете ѝ. Но не можеше да помести огромния каменен блок, който се бе ударил в пода на храма и се бе прекатурил така, че бе затиснал десния му крак.

— Опитай пак — каза той.

Лия подложи гръб под единия край на камъка и се напъна да се изправи с малкото сили, които имаше. Напрегна всичките си сили и младежът. Скалата не се помести. Спряха да отдъхнат, дишайки тежко. На лицето на Люк бяха изписани едновременно затихваща болка и надежда.

— Той не ме затиска с цялата си тежест. Иначе вече нямаше да имам крак, който да се мъчим да измъкнем изпод канарата. — Погледът му се обърна към безмълвния вход на храма. — По дяволите, къде са онези двамата? Те могат да поместят това нещо с лекота.

— Опасявам се, че тъпите ти приятелчета вече няма да могат да помогнат нито на теб, нито на който и да е друг, Скайуокър.

Люк почувства как кръвта му се смразява. На върха на камънака, струпан на входа, се извисяваше едра, ужасяваща фигура. Пътно обгърната в черните си доспехи, тя ги съзерцаваше с любопитство.

— И двамата са мъртви — подигравателно ги уведоми той с глас, лишен от всякакви нотки на човечност. — Аз ги убих. Що се отнася до дроидите, те са програмирани да се подчиняват на заповеди. Затова ги накарах да се самоизключват.

Устата на Лия бавно се разтвори, за да изрече едно име. Но от прекрасните ѝ устни не се отрони никакъв звук.

Дарт Вейдър тръгна спокойно да слиза от каменния насип, без да спира да им говори най-невъзмутимо.

— Знаеш ли, Скайуокър, отне ми много време, за да разбера, че именно ти си свалил моя тежък бомбардировач-прехваща над космическата станция „Планета на смъртта“. Бунтовническите разузнавачи се откриват трудно и това струва много скъпо. Открих, че пак ти си бил човекът, изстрелял торпедото, довело до унищожаването на базата. Имаш да ми плаща за много неща. А аз твърде дълго чаках.

Той небрежно извади светлинния си меч и започна да размахва активирания син енергиен сноп в произволни посоки, режейки сякаш на игра парчета от камъните и тялото на чудовището.

— С малкия си спасителен кораб ти имаше голям късмет тогава — продължи той, докато Люк се стараеше да освободи притиснатия си крак. Той забиваше пръсти в камъка, докато изпод ноктите му не потече кръв. — Може би няма да ми стигне търпението, за да те накарам да се мъчиш, докато умираш, толкова, колкото заслужаваш. Можеш да смяташ, че имаш голям късмет. — Гласът му се превърна в злостен шепот. — Но не мисля, че така стоят нещата, когато става въпрос за теб, Лия Органа. Поради най-различни причини ти си виновна за моите неуспехи много повече, отколкото това обикновено момче.

— Чудовище! — Това бе единственото, което тя успя да изтъръгне от себе си, заслепена от ярост и страх.

— Спомняш ли си деня — продължи Вейдър, проявявайки умишлено прекомерно спокойствие, — когато там, на базата, покойният губернатор Таркин и аз те разпитвахме? — Той особено набледна на думата „разпитвахме“.

Лия обгърна раменете си с ръце, треперейки така, сякаш замръзваше от студ.

— Да — отбеляза Вейдър, гласът му издаваше изпълващото го перверзно удоволствие. — Виждам, че си спомняш. Искрено съжалявам, че този път не разполагам с нещо достатъчно съвършено, което да приложа върху теб. Но все пак — добави той, размахвайки леко оръжието си — човек може да направи изключително интересни неща само с помощта на един меч. И аз ще положа най-големи усилия, за да ти покажа всичките, ако ми съдействуваш и се постараеш да не умреш твърде бързо.

Лия отпусна ръцете си. Тя не можа да се освободи от страха, но с голямо усилие на волята го отпрати в далечните тъмни кътчета на съзнанието си. Принцесата пребяга няколкото крачки, които я отделяха от Люк, коленичи до него и опипа колана му. Когато се изправи, внимателно държеше в ръка светлинния му меч.

Вейдър я изгледа одобрително.

— Ще се биеш? Добре. Това ще направи още по-интересно всичко.

В проява на безсилна ярост тя заплю приближаващия се към нея гигант и размаха светлинния меч.

— Дано Силата да ми позволи да те убия, преди да умра! — изръмжа тя.

Иззад катанинската дихателна маска се разнесе ужасяващ, хъркащ смая.

— Глупаво дете, Силата е с мен, а не с теб. Но — той любезно сви рамене — ще видим. — И зае позиция, готов за бой. — Хайде, малка женичке, ела да ме позабавляваш...

С мрачна решителност и свити устни тя тръгна към него. В този момент Вейдър внезапно отпусна ръката си надолу и сияещият лъч на меча му увисна неподвижно.

— Лия, недей! — извика ѝ Люк. — Това е хитрост... той те предизвиква умишлено. Убий мене и после себе си... сега вече нямаме никаква надежда.

Вейдър изгледа Люк с презрение и пак се обърна към нея.

— Продължавай — каза ѝ той, — остави го той да се бие вместо теб, ако искаш. Но няма да те оставя да го убиеш. Твърде често са ме ограбвали.

Лия сякаш се поколеба, а после нападна Вейдър, насочила върха на меча си право срещу него. Едновременно с това Черния лорд вдигна енергийния си лъч, за да парира удара ѝ.

Но Лия се извъртя и описвайки извита дъга във въздуха, свали меча си надолу в ослепително сияещо синьо зарево. Енергийният лъч проблесна по-ярко, когато се допря до бронираната дихателна маска на Черния лорд. Само благодарение на положеното свръхчовешко усилие той успя да избегне пълния ефект от попадението ѝ.

И ако в цялото помещение имаше някой по-изненадан от Вейдър, то това бе Люк. Той удвои усилията си да освободи прикования от

камъка крак, вдъхновен от слабия проблясък на надежда.

— Почти успя, малка принцесо, почти — промърмори Вейдър без злоба. — Вината си е моя, бях твърде самоуверен. — Той поправи позицията си. — Но това повече няма да се повтори.

Мечът му започна да се върти на всички страни. Тя едва успяваше да отрази енергийния лъч, докато отстъпваше назад. Той отново настъпи, а тя пресрещна удара му.

Те продължиха да се дуелират, като атаките на Вейдър ставаха все по-настъпални. Принцесата имаше нужда от всичките си сили и умения само за да се защитава. Не можеше и да мечтае за атака.

Един от присъстващите в храма не наблюдаваше борбата. Далече и високо над дуелиращите се, Хала стоеше пред многостенния червен сияещ кристал. Той бе на нивото на лицето ѝ, голям колкото главата ѝ. Тя протегна треперещите си ръце и го докосна. Завъртя го и го измъкна от нишата в статуята с неочеквана лекота.

В продължение на един много дълъг миг тя задържа скъпоценния камък в ръцете си, взирайки се в сиянието му, което почти го оживяваше. След това тръгна да търси обратния път, за да слезе по издатините и вдълбнатините на статуята, притискайки с дясната ръка кристала с всички сили към гърдите си.

Вейдър замахна надолу, принцесата успя още веднъж да вдигне меча си, за да парира удара му, но в последния момент Вейдър извъртя своя и промени посоката му. Върхът на енергийния лъч я преряза през средата, като разцепи миньорския ѝ костюм и остави обгорена черна рязка на корема ѝ. Тя се сви от болка и притисна раната със свободната си ръка. Вейдър не ѝ даде никакво време за отдих и продължи да я притиска.

Усилията на Люк да се измъкне не бяха довели до нищо, той бе все така здраво прикован към пода, но и изтощен. Лежеше на земята, стремейки се да възстанови дишането и силите си, принуден безпомощно да наблюдава играта на котка и мишка, която Вейдър разиграваше с принцесата.

Още едно сложно извъртане и... удар. Този път мечът на Черния лорд преряза бузата на Лия и остави още една грозна обгоряла рана. Сълзите ѝ се стичаха по опърлената ѝ буза и капеха по ръката ѝ. Тя се движеше вече по-бавно, а ръката, хванала меча на Люк, несигурно трепереше.

— Хайде, принцесо сенатор Органа, къде е благородната ти гордост, твоята предателска решителност? — подиграваше ѝ се Вейдър. — Няколкото малки изгаряния не могат да ти причинят чак толкова силна болка.

Вбесена, тя замахна към него с меча с нови сили. Без да помръдне, той блокира атаката ѝ и продължи да я напада с бързи удари. Въпреки че момичето успя да ги парира, силата им бе такава, че я отпрати да се претърколи на земята. Вейдър я последва неумолимо, докато тя се опитваше да изпълзи по-далеч от него и да се изправи на крака. Мечът му остави дълъг черен белег по дължината на левия ѝ крак.

Тя изкрещя, но успя да се претърколи настрами и в крайна сметка да се изправи. След това се отдалечи от него със скок, като се стремеше да пази наранения си крак.

Люк не можеше да издържа повече на тази гледка и зарови лице в ръцете си. ТРАК — удар на камък о камък. Люк надигна глава и погледна зад себе си. Звукът се повтори. Той се опита да погледне зад камъка, който го затискаше.

Една ръка, независима сякаш от което и да е тяло или глава, си проправи безкрайно бавно, но неотклонно път покрай големия къс вулканична скала. Последва я една глава. По средата на горната част на черепа зееше огромна рана.

— Хин! — тихо го повика Люк, почти без да смее да диша. Той бързо погледна към Вейдър, но видя, че цялото му внимание е погълнато от принцесата. Смъртно раненият юзем сложи пръст пред муциуната си, за да заповядва на Люк да мълчи.

Пълзейки на ръце и колене, Хин заобиколи камъка, докато се добра до един леко повдигнат негов край. Облегна се на околните скали и започна да го повдига. Яките му космати рамене бутаха нагоре дългия камък, ръцете му се напъваха. Блокът не се помръдна, а Хин падна на земята. Той дишаше тежко, а очите му бяха полуприворени.

— Хайде, Хин! Хайде! — трескаво го подканяше Люк, чийто поглед постоянно бягаше от битката на пода към просналия се омаломощен юзем. — Можеш да го повдигнеш... съвсем малко. Моля те, оптай пак!

Хин премигна и сякаш гледаше в Люк, без да го вижда. Той стана механично и отново намести мускулестите си ръце и рамене под края

на каменния блок.

— Хайде, малка принцесо. Сега е време да ми покажеш какъв дух имаш — поучаваше я Вейдър. — Все още имаш надежда. — Той я дебнеше и докато тя отстъпваше, я заплашваше с лъжливи удари и атаки, които Лия слабо се опитваше да парира, накуцвайки с наранения крак.

— Стани и се бий — каза ѝ той и с едно замахване надолу смъртоносният му меч преряза гърдите ѝ през костюма. Принцесата пое дъх и с агонизиращо усилие притисна ръка до сърцето си, наведе се и почти падна. Вейдър тръгна към нея.

Чу се стържещ звук, достатъчно силен, за да накара и двамата да погледнат встрани.

С последни усилия Хин бе отместил огромния каменен блок настрани. Той падна на земята и животът вече го напускаше, когато Люк отчаяно се измъкна изпод скалата. Натискът върху крака му, достатъчен, за да го прикове на място, не бе успял обаче да го нарани. Той се втурна към двамата дуелиращи се, щадейки десния си крак, но усещайки с всяка крачка, че си възвръща силите.

— Лия! — тя все още бе запазила достатъчно самообладание, за да изключи светлинния меч, преди да му го хвърли, докато Черния лорд се протегна, за да сграбчи оръжието. Вейдър го пропусна на сантиметър, но за сметка на това хвана принцесата.

Но тя го бе хвърлила твърде слабо. Люк се опита да тича по-бързо и откри, че все още наболяващият го крак му пречи. Вейдър изръмжа нещо неразбирамо и отблъсна принцесата встрани със свободната си ръка. Тя падна на твърдия под и остана да лежи там напълно изтощена.

Люк видя, че Вейдър съкраща разстоянието помежду им. Черния лорд щеше да стигне пръв до меча. Той спринтира и после се хвърли на земята. Почувства, че се ражда отново, когато ръката му се затвори около дръжката на меча, и с нови сили се претърколи надясно. Ударът на Вейдър закъсня само с една секунда, прорязвайки дълбока бразда в каменния под, където Люк бе паднал малко по-рано.

Младежът се изправи на крака и мечът проблесна в ръката му с ярката си синя светлина. Вследствие на търкалянето той се озова зад гърба на Вейдър. Стоеше между Черния лорд и принцесата. Вейдър мълчаливо го наблюдаваше.

— Лия? — отговор не последва. Той погледна назад. — Принцесо?

— Не се беспокой за мен, Люк — чу се слаб, тъжен глас. Вейдър пое дълбоко дъх.

— Не, Скайуокър — изръмжа Вейдър, — не се беспокой за нея. Безпокой се за себе си.

Люк усети как го изпълва неописуемо въодушевление, когато размаха меча на баща си.

— Аз изобщо за нищо не се тревожа, Вейдър. Не и сега. Нямам никакви тревоги и имам само една грижа. — В гласа му се долавяха необичайно убедителни нотки. — Аз ще те убия, Дарт Вейдър.

Отново се разнесе зловещият смях на Вейдър.

— Имаш много високо мнение за себе си, Скайуокър.

— Аз съм... Аз съм Бен Кеноби — прошепна Люк по много странен начин.

Само за един кратък миг Дарт Вейдър сякаш се поколеба.

— Бен Кеноби е мъртъв. Аз сам го убих. Ти си просто Люк Скайуокър, бившето фермерско момче от Татуайн. Ти не си майстор във владеенето на Силата и никога няма да бъдеш равен на Бен Кеноби.

— Бен Кеноби е с мен, Вейдър — изръмжа Люк, ставайки все по-самоуверен с всяка изминалата секунда, — и Силата също е с мен.

— Ти наистина имаш нещо от Силата, момче — призна Вейдър. — Но не си майстор властелин. И това те осъжда на смърт. Само един майстор може да направи... това.

Черния лорд го нападна с меча си и Люк успешно отрази удара. Същевременно Вейдър не гледаше към Люк, а към пода. Малко парче от срутилия се покрив се надигна и политна право към главата на Люк. Когато го видя да се носи към него, Люк реагира така, както го бе учили Кеноби... без да мисли. Много по-малък камък се надигна от земята и препречи пътя на изстреляния към него къс скала. Двата камъка се сблъскаха. И въпреки че снарядът на Вейдър беше много повинувателен по размери, курсът му бе променен от камъка на Люк така, че да прелети покрай рамото му, без да го нарани.

Задъханият Люк погледна предизвикателно към Вейдър.

— Много добре, момче — призна Черния лорд. — Много добре. Но моят камък беше по-тежък. Моето могъщество е по-голямо.

— Но не е достатъчно, Вейдър — настоя Люк и отново се втурна в нападение. Той си мислеше за Кеноби, за техниките на владеене на меча и на Силата, на които старият рицар джедай го бе учили така старателно. Той се опита да остави Силата да води ръката му.

Вейдър парираше и блокираше ударите му отново и отново, докато накрая се видя принуден да започне да отстъпва пред напора на агресивната и умела демонична атака на Люк. За момент дихателната маска се отмести встрани. Част от тежкия барелеф на една от подпорните колони се откърти и падна.

Люк го усети в последния момент и успя да отскочи. Огромният издялан каменен блок се разби между тях. Двамата мъже притеснено изчакаха на място, докато прахът се уталожи. Люк жадно си пое дъх, а Вейдър показваше по-малко самоувереност и все повече признания на напрежение.

— Добър си, Скайуокър — заяви той. — Дори много добър за едно дете. Но все едно, краят ще бъде същият. — Той вдигна меча и се втурна в атака през разбития каменен блок.

Сега инициативата за атаката принадлежеше на Черния лорд. Люк бе притиснат постепенно назад, докато Вейдър сипеше върху него непрекъснат порой от скални отломъци и удари с меча си. Изглеждаше невъзможно да отговори на всичките.

Но Люк успя по някакъв начин да го направи.

Сега те се въртяха около средата на храма. Легнала настани, принцесата се опита да се обърне, за да гледа. Болката от раните ѝ се надигаше около нея като метална стена. Тя окова в клетка мислите ѝ, затвори очите ѝ и принцесата се свлече край леденостудения каменен зид.

Двамата противници пак се спряха за малко, само че този път Вейдър се беше задъхал.

— Кеноби... те е обучил... много добре — с възхищение призна Черния лорд. Част от обичайното му безгрижие бе пресущено от дългата борба. — А и ти имаш... някакъв твой природен талант. Ти си едно истинско предизвикателство. А аз обичам... предизвикателствата.

Все още без да е засегнат, Люк каза дръзко:

— Това е твърде... голямо предизвикателство... за теб, Вейдър!

— Не — увери го той, — не. Ти се надценяваш, детето ми. — Черния лорд се изправи в целия си внушителен ръст. — Свършихме с

игрите.

Размахвайки меча си в кръг, така че той се превърна само в едно синьо петно в тъмнината на храма, Вейдър подскочи нагоре във въздуха. Това бе нещо повече от скок и по-малко от полет. И той хвърли синия кръг енергия надолу.

Инстинктивно — нямаше никакво време за мислене — Люк парира удара. Силата, съдържаща се в хвърления меч, изби оръжието на Люк от ръката му. И двата меча отлетяха надясно и останаха да лежат на земята, все така активирани, близо до една черна дупка, която зееше в пода.

Вейдър бавно се приземи отново на пода, хвана дясната си китка с лявата ръка, сви я на юмрук и се затресе като човек, на който му е прилошало. Едно кълбо чиста енергия с размерите на юмрука на Вейдър се материализира пред ръцете му и тръгна към смаяно ококорилия очи Люк.

Нещо накара младежа да осъзнае, че никога няма да може да стигне до меча си, преди бялото кълбо да го докосне. Той протегна двете си ръце и погледна в страни. Затова не видя какво се случи.

Ръцете му сякаш започнаха да сияят. Белият юмрук ги докосна, отскочи и леко закачи Вейдър, когато стъпи на пода. Чу се тихо прашене като от далечна експлозия. Вейдър бе съборен на земята, а кълбото изчезна.

Но когато бялото енергийно кълбо се допря до ръцете на Люк, силата на овладяната кинетична енергия го хвърли на земята. Ако той не се бе противопоставил успешно на атаката, силата на заряда щеше да го захвърли през помещението и през стената на храма.

Той лежеше по корем на пода, докато Вейдър бавно се претърколи настрана и невярващо поклати глава. Очите му се съсредоточиха върху малко объркания, но иначе напълно невредим Люк, който бавно лазеше към светлинния си меч.

— Не... не е възможно! — прошепна Вейдър и запълзя към собственото си оръжие. Вследствие на сблъсъка с енергийното кълбо лявата страна на бронята му бе извита навътре като от удар на гигантски юмрук. — Такова могъщество... у едно дете. Не е възможно!

Люк нямаше нито сили, нито желание да спори с него. Той виждаше само сабята си и чувстваше как дръжката ѝ плътно приляга към ръката му.

Но междувременно Вейдър бе стигнал до своето оръжие. С върховно усилие той се изправи на крака и се обърна към Люк. Издигнал бащиния меч над главата си, Люк се изправи, втурна се към Черния лорд и се хвърли върху извисяващата се мрачна фигура.

В храма избухна ярка светлина, когато мечът на Люк се допря до енергийния лъч на Вейдър и продължи да се спуска надолу под неудържимата сила на удара, докато се заби в каменния под. Ръката на Люк се бълсна в скалата и изпусна меча. Младежът силно се удари в пода, претърколи се на гръб и се обърна да види какво е станало. Това, което видя, бе Вейдър, който се взираше в земята. Там лежеше дясната му ръка, все още стискаща светещия меч. Имаше по-малко кръв, отколкото Люк очакваше. Той се опита да се изправи, но не успя. Вече нямаше сили да се повдигне на колене, камо ли да се изправи на краката си.

Така че остана да лежи на пода напълно изтощен. Бавно, с неуверени, колебливи стъпки Черния лорд се довлече до отрязаната си ръка. Изглеждаше невероятно, но той се наведе, вдигна ампутирания си крайник и откачи светлинния меч от него. Хванал го в лявата ръка, той се обърна към Люк. Всичко беше безполезно, помисли си Люк, докато Вейдър вдигаше меча над главата му със здравата си ръка. Черния лорд, лордът на Сит, владетелят на тъмната страна на Силата, беше непобедим.

Всичко свърши.

— Съжалявам — прошепна той, обръщайки глава към принцесата, лежаща свита на пода на храма. — Съжалявам, Лия. Аз ви обичах. — Той пак погледна към Вейдър и осъзна, че няма сили дори за едно последно проклятие.

Мечът се извиси над главата на Вейдър и политна назад. Черния лорд се олюя напред като пиян. Той пристъпи няколко крачки наляво.

И изчезна.

Падането на Черния лорд в черната дупка вдясно от Люк бе съпроводено с безумен нечовешки вик. С изкривено от болка лице, несмеещ да повярва в случилото се, Люк пропълзя до ръба на черния кръг и погледна надолу.

Не можеше да види нито дъното на кладенеца, нито каквато и да е следа от Дарт Вейдър.

— Той пропадна — прошепна смаяно, едва осмелявайки се да повярва в късмета си. — Пропадна там, където му е мястото, надявам се. — Той погледна към помещението, опитвайки се да се изправи, опрян на едната си ръка. — Лия, успях! Няма го, Лия.

И все пак... имаше все още някакво раздвижване, някакво леко потрепване на Силата, толкова слабо, че той едва успя да го долови — като лош вкус, останал в устата. Но това усещане беше налице... *Вейдър беше жив!*

Но поне засега Вейдър не беше заплаха за тях. А за момента това му стигаше. Той хлипаше, докато влечеше изтощеното си тяло по пода.

— Лия! Лия! — Люк стигна до нея, протегна ръка и я докосна по челото. Тя отвори очи и го погледна. Той не можа да сдържи сълзите си, когато опира ужасните белези, които мечтът на Вейдър бе оставил по тялото и лицето ѝ.

— Люк? — прошепна едва чуто. После болезнено му се усмихна. Той взе ръката ѝ в своята и се свлече на земята до нея.

Хала спря на върха на каменния насип, препречващ входа към храма, и се огледа назад. Тя видя телата на двамата младежи, хванали се за ръце, легнали на земята по средата на храма. Нямаше и следа от Черния лорд на Сит. Тя видя как той пропадна в жертвения кладенец на поклонниците на Помоджема. Беше свободна да си върви.

Погледът ѝ се отклони надолу, за да се спре върху дълбокото червено сияние на Кейбърския кристал, след което се премести върху влажната и мъглива повърхност на Мимбан.

Бронираната кола, с която бяха пристигнали, ги чакаше. Там вътре лежеше Кий, посечен завинаги от меча на Вейдър. Двата дроида на Люк стояха неподвижно, изключени съвсем наблизо.

— По дяволите! — тихо си каза тя. — По дяволите!

След това тръгна да се спуска по купчината изпочупени камъни... обратно към вътрешността на храма.

— Люк! — Тя го приповдигна и се вгледа в заспалото му лице. — Люк, момчето ми! Хайде, събуди се, недей да плашиш така старата Хала.

Очите му се отвориха и се обърнаха, за да я погледнат.

— Хала?

Тя облиза устните си, погледна към небето, сложи кристала в скута му и отдръпна ръцете си от него така, сякаш я пареше.

— Ето. Аз не мога да се възползвам особено много от него. Аз съм мошеник, шарлатанин, който умее да си служи малко със Силата, но не съм истински майстор властелин. Така че с негова помощ ще мога да правя просто по-големи номера... Само ще го похабя, а и Империята много скоро ще ме открие.

Люк премести поглед от нея към пулсиращия кристал в скута си.

— Кристалът увеличава властта над Силата — отблъсна го той, задавен от мъка. — Каква полза има от него сега?

— Не знам! — ядосано извика тя. — Нали го желаеше, ето ти го, по дяволите! Какво още искаш от мен? Какво повече мога да направя?

— И тя заплашително размаха към него двете си ръце, вбесена от собственото си безсилие.

— Нищо, Хала — той й се усмихна меко. — Предполагам, че няма какво повече да се направи. — Той се пресегна надолу и обгърна кристала с ръка. — Той е топъл... много приятен.

— Ти си луд — изсумтя тя. — Това е студено парче скала.

— Не... — настоя той, — топъл е. Има някаква много особена топлина.

Той падна назад в безсъзнание, като двете му ръце все така здраво обгръщаха кристала.

Хала стана и се обърна на другата страна.

— Аз съм една глупава стара жена — започна да кълне тя себе си, — глупава стара egoистка. Трябваше да им помогна, докато това все още имаше смисъл. Трябваше... — Тя се поколеба и объркано се намръщи. Нима в мрачния храм бе станало по-светло? Обърна се и широко отвори очи от изненада.

Неподвижното тяло на Люк бе обгърнато в яркочервено сияние. Кристалът в ръцете му блестеше с неестествена сила. Светлината не беше постоянна. Тя потръпваше и проблягаше във всички посоки по цялото му тяло като живо същество; достигна до всяко ъгълче, до всяко пръстче, до всяка клетка, подобно на огъня на Сент-Елмо, озаряващ върховете на мачтите на корабите, плаващи в безбрежния океан.

Хала прехласнато наблюдава гледката няколко минути, след което сияйната обвивка се стопи, засмукана обратно от кристала, който си възвърна нормалния цвят.

Люк седна толкова рязко, че Хала не успя да сподави писъка си. Той премигна и погледна към нея. Твърде неуверено, така, сякаш се канеше да заговори някой призрак, старата жена се приближи до него.

— Люк, момчето ми? — дрезгаво го повика тя.

— Хала! Какво стана? Аз... — Той извърна глава и очите му се спряха върху безмълвния кладенец, който бе погълнал Дарт Вейдър. — Това си го спомням. Но спомням си също, че... Хала, аз умрях.

— Трябва да е било много изтощително — отвърна тя, без да се усмихва. — Беше кристалът... нещо в кристала. Силата...

— Не си спомням — настоя той и глупаво поклати глава. След това протегна ръка и докосна рамото на принцесата.

— Лия?

— Ти държеше кристала — започна бавно да обяснява Хала. — С двете си ръце. Спомни си старите легенди... Откъде са се взимали изцелителните умения на жреците?

— Не разбирам — промърмори Люк. Но отново хвана кристала с две ръце, затвори очи и се опита едновременно да се концентрира и отпусне. Сиянието на кристала се засили.

— Разбирам — гласът, долетял от тялото на Люк, можеше да бъде, но можеше и да не бъде неговият.

Червеното сияние отново изникна от кристала и започна да се изкачва по ръцете на Люк. Спра на нивото на лактите му. Той хвана кристала с едната ръка и отвори очи. Наведе се надолу като сомнамбул. С върха на пръстите си младежът докосна лицето на принцесата и прекара ръката си по белега, оставен от меча на Вейдър. Когато червеното сияние премина по него, белегът изчезна. Хала видя как кожата се раздвижи, съедини се и заздравя след докосването.

Тихо, безмълвно и съсредоточено старицата наблюдаваше как Люк прокара пръста си по всички рани, които Черния лорд бе нанесъл на принцесата. След като приключи и с последната, той задържа отворената си длан за един дълъг момент първо на сърцето, а после и на челото ѝ. След това се отдръпна. Сиянието на кристала затихна до нормалното.

Изминаха няколко минути. Освободена от раните и възвърнала красотата си, Лия Органа бавно седна. Двете ѝ ръце се протегнаха към главата ѝ.

— Добре ли сте, Лия? — загрижено попита той.

Тя трепна и го погледна.

— Люк, имам ужасно главоболие.

— Главоболие — повтори той. След това се обърна към Хала и се усмихна. — Тя има главоболие.

Хала отвърна на усмивката му, отдръпна се и избухна в оглушителен смях. Люк се присъедини към нея и малко притесненият му, но щастлив смях бе прекъсван само от леки покашляния. Кристалът бе възстановил наранените му вътрешности, но той все още страдаше от недостиг на кислород.

Принцесата внезапно се обърна. Тя огледа тялото си. Миналите събития я връхлетяха, когато докосна крака и лицето си.

— Няма ги — прошепна недоверчиво. — Заздравели са!? Но как? Люк стана сериозен.

— С помощта на кристала, Лия. Той излекува мен, изцери и теб, а аз дори не съзнавах какво става. Всичко, което Хала разправяше за него, се оказа истина. Той *наистина* използва Силата. Кристалът те излекува, Лия... не аз.

— Не е точно така, Люк, момчето ми — възрази му Хала. — Ти беше посредникът, чрез който действа самият кристал. Без теб той щеше да си остане просто едно парче скала.

— Люк, ние... — Лия замълъкна и тревожно се огледа. — А какво стана...

— Там долу е — успокои я Люк и показва дъното на кладенеца. — Така и не го чух да се удря о дъното. С Вейдър е свършено, Лия. — Въпреки че — дори точно докато произнасяше тези думи, той почувства отново някакво раздвижване на Силата, от което лъхаше дъх на сяра.

Тя прекъсна несвързаните му мисли.

— А какво стана с Арту и Трипио?

— Те са добре — отвърна Хала. — Или поне така ми се стори, ъъъ, когато преди малко огледах всъдехода, за да се уверя, че този ваш черен лорд не е заложил в него някакъв капан. Те са изключени, но не виждам да им е нанесена някаква повреда.

Люк въздъхна с облекчение и прегърна Лия през раменете. Тя дори не се опита да се отстрани.

— Ето — той подаде кристала на Хала. Тя го погледна малко колебливо, после взе благоговейно камъка в ръцете си. — Можеш да го

задържиш за известно време, след като идваш с нас.

— Идвам с вас? — изненадано го изгледа Хала. — Но какво ще правите с една уморена стара жена? Каква полза бихте могли да имате от мен?

— Огромна полза, голяма колкото цял свят — увери я Люк, — колкото цялата вселена. Ще те измъкнем с нас, по-надалеч от Мимбан. След това, ако продължаваш да не искаш да се присъединиш към групата „престъпници“, никой няма да те кара насила да го правиш. — После закачливо подметна. — Познавам още един човек, контрабандист и пират, който споделяше твоето мнение.

— Не ме сравнявай с никакви контрабандисти и не ме карай да бързам — раздразнено му нареди тя. — Може и да ме убедите... въпреки че само Силата знае за какво съм ви. Но къде искате да отидем?

Люк погледна надолу към Лия и се усмихна. Тя се облегна на рамото му и в отговор също се усмихна.

— Отиваме на Сиркарпъс 4 — осведоми я той. — Закъсняваме за една много важна среща. — Той се обърна и я погледна. — С нелегалното движение. Ще направим от теб истински революционер идеалист, Хала.

— Не ми се вярва! — изсумтя тя. Но престана да спори и ги последва на излизане от храма на Помоджема.

Когато се върнаха на всъдехода, Люк настрои необходимите копчета. Арту се съвзе пръв, а стреснатият Трипио го последва много скоро.

— О, сър! Къде е той? Не можехме да му се противопоставим. Той знаеше всички необходими кодове и команди. Опитах се да ви предупредя, но... — Изведнъж мълкна и се вгledа в тях. — Защо всички се усмихвате?

Арту отчаяно изписука. За дроид, специализиран в осъществяването на комуникации, Сий Трипио бе малко бавно схватлив.

— Извинете ме, сър — продължи любезно високият слаб дроид, — да не би да съм пропуснал нещо важно?

— Арту, включи двигателя, махаме се оттук.

Малка частица от Диту потъна в стартера на колата. Двигателят незабавно, откликна. Хала завъртя внушителния бронетранспортьор

около оста му и те потънаха в близката джунгла, изпълнена с крясъци и мимбанска мъгla.

— Виж ти — дочу се слабият, загълхващ глас на единия дроид, — защо имам чувството, че всички ми се смеят?...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.